

ਮਾਇਆ ਕਰੋ

(ਨਿਹਕਲੰਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚੋਂ)

(ਮੱਘਰ ਮਹੀਨਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਦਾ ਜੰਮੂ ਟੂਰ)

ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

* ੧੯ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਵਜ਼ਾਰਤ ਰੋਡ ਚੇਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਿਤੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਿਖੀ, ਲੇਖ ਲੇਖਣੀ ਵਿਚ ਬੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪਾਏ ਕੋਇ ਨਾ ਹਿਸੀ, ਹਿਸਿਆਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਵੇਖ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮੁਨੀ ਰਿਖੀ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਅਕਲ ਬੁੱਧੀ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਲਿਪੀ, ਅੱਖਰਾਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਮੁਕਤਾ ਸਿਹਾਰੀ ਔਕੜ ਦਿਸੇ ਕੋਇ ਨਾ ਟਿੱਪੀ, ਲਾਂਵ ਦੁਲਾਂਵ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਓਸ ਦੀ ਖੇਲ ਸਦਾ ਨਿਤਿਤੀ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਣ ਕੇ ਹਿਤੀ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮਝੇ ਕੋਇ ਨਾ ਮਿਤੀ, ਮਿਤਰ ਪਿਆਰਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੋ ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਚਿਤੀ, ਚਿਤ ਵਿਤ ਠਗੋਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਜਿਤੀ, ਹਾਰ ਵਿਚ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਓਹ ਪਰਮਾਤਮ ਧਾਰ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣੀ ਹੁਕਮ ਖੇਲ ਮਿਥੀ, ਮਿਥਿਆ ਦੱਸੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਓਸ ਦੀ ਜਾਣੇ ਕੋਇ ਨਾ ਸਥਿਤੀ, ਬਿਤ ਵਾਰ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਟਿਕੀ, ਪੰਚਮ ਤਤ ਤਤ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਸਮਝ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਾਹੀ, ਰਹਿਬਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਅਗੰਮੜੀ ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹੋ ਕੇ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਰਹੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈ,

ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗੇ ਪਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਥਲ ਅਸਗਾਹੀ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਵੇਖ ਨੈਣ ਅੱਖ ਉਠਾਈ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਬਣ ਕੇ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਤਤ ਵਜੂਦਾਂ ਦੇ ਵਡਿਆਈ, ਆਤਮ ਧਾਰ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਭੁਗਤਾ ਗੁਵਾਹੀ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਮਾਹੀ, ਮਹਿਬੂਬ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਲਗਾਈ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈ, ਅੰਡਜ਼ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੀਤ ਚਲਾਈ, ਸਤਿਜੁਗ ਤਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ ।

ਪਰਦਾ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਚੁਕਦਾ, ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਹੱਥ ਛੁਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮਨੁਖ ਦਾ, ਤੱਤਾਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਓਹ ਮਾਲਕ ਖ਼ਾਲਕ ਪਰਮਾਤਮ ਧਾਰ ਉਚ ਦਾ, ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀਆ । ਜੋ ਆਦਿ ਅੰਤ ਕਦੇ ਨਾ ਲੁਕਦਾ, ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਪਾਈਆ । ਓਸ ਦਾ ਨਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਦਾ, ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਨਾ ਕਦੇ ਨਿਖੁਟ ਦਾ, ਜਗਤ ਚੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਗਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਚ ਨਾਤਾ ਕਦੇ ਨਾ ਤੁਟਦਾ, ਟੁੱਟਿਆਂ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਓਹਦਾ ਲੇਖਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਏਕਾ ਤੁਕ ਦਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਪੈਂਡਾ ਮੁਕਦਾ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਓਹ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਦਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਕਲਜੁਗ ਵਾਲੀ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁਤ ਦਾ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ ।

ਪਰਦਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪਾਵਾਂ ਪਰਦਾ, ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਇਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਬਰਦਾ, ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਪੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਸਾਚੇ ਘਰ ਦਾ, ਗ੍ਰਹਿ ਬੈਠਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਇਕ ਅਕਾਲ ਤੋਂ ਡਰਦਾ, ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਘਾੜਨ ਘੜਦਾ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਿਰਅੱਖਰ ਧਾਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਬਿਨ ਸਰਵਣਾਂ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਓਹ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚੋਟੀ ਜੜ੍ਹ ਦਾ, ਚੇਤਨ ਹੋ ਕੇ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਓਸ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲਹਿੰਦਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਗਤ ਕਿਲਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੰਕਾਰੀ ਗੜ੍ਹ ਦਾ, ਹਉਮੇ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਓਹ ਸਚਖੰਡ ਦੁਵਾਰੇ ਖੜਦਾ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਲੇਖਾ ਵੇਖਣਾ ਸੀਸ ਧੜ ਦਾ, ਧਾੜਵੀ ਬਣੇ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਹੁਕਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਰਤਾ ਲੋਕਮਾਤ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪ੍ਰਭਾਤ, ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਿਸੇ ਕੋਇ ਨਾ ਨਾਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਅੰਤ ਸਭ ਦੀ ਹੋਣੀ ਵਫਾਤ, ਬਚਿਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਬਿਨਾ ਪਾਤ, ਪਤਰਕਾ

ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਕੁਟੰਬ ਕਰਨਾ ਨਾਸ, ਨਾਸਤਕਾਂ ਹਲੂਣੇ ਦੇ ਜਗਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਡੋਰੂ ਵਾਹੇ ਉਤੇ ਕੈਲਾਸ਼, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਦੇ ਲੇਖੇ ਕਰੇ ਤਲਾਸ਼, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਲਾੜੀ ਮੋਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖਣੀ ਲਾਸ਼, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਕਾਲ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਮਹਾਂਕਾਲ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਝਾਟ, ਮੇਢੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਗੁੰਦਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪੰਧ ਮੁੱਕੇ ਵਾਟ, ਪੈਂਡਾ ਪੰਧ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਕਰੇ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਕਰਾਂ ਟਾਕ, ਬੋਲਾਂ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਉਦਾਸ, ਹੈਰਤ ਵਿਚ ਹੈਰਾਨੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਭੁੱਲੇ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨਾ ਵਾਲੀ ਰਾਸ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਖਾਹਿਸ਼, ਤਮੰਨਾ ਅਵਰ ਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਦੀ ਪਹਿਨ ਪੁਸ਼ਾਕ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਫੇਰ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਦਾ ਵੇਖ ਕਲਾਕ, ਵਕਤ ਵਕਤ ਵਿਚੋਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਮੁਹੰਮਦ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੇ ਤਾਕ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਮੂਸੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਇਕੋ ਹਾਟ, ਜਿਥੇ ਹਟਵਾਣਾ ਬੈਠਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਨਾਨਕ ਜਾਣ ਅਗੰਮੀ ਗਾਥ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਚ ਲੇਖਾ ਹੋਵੇ ਘਨਈਏ ਵਾਲੇ ਰਾਥ, ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਅਰਜਨ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਉਡਾ ਕੇ ਬਾਜ, ਬਾਜ਼ੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਉਲਟਾਈਆ । ਨਵ ਸਤ ਦਾ ਤੱਕ ਕੇ ਰਾਜ, ਰਈਅਤ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਬਦਲਣਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸਮਾਜ, ਸਮਿਗਰੀ ਸਤਿ ਸਚ ਵਰਤਾਈਆ । ਇਕੋ ਸੀਸ ਸੁਹਾ ਕੇ ਤਾਜ, ਤਖਤ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਉਲਟਾਈਆ । ਕੀ ਲੇਖਾ ਹੋਵੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਮਹਾਰਾਜ, ਮਹਿੰਮਾ ਕਥ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕਿਸ ਵਿਧ ਸਭ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਗ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜ, ਸਰਗੁਣ ਸਚ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾ ਕੇ ਦੇਸ ਮਾਝ, ਮੌਜੂਦਾ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ ।

ਭੇਵ ਕਰੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਗੁਝਾ, ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਰਾਜ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬੁੱਝਾ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਉਣਾ ਦੂਜਾ, ਦੁਤੀਆ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਕਰਨਾ ਉਘਾ, ਉਘਣ ਆਬਣ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਖੇਲ ਵੇਖਣਾ ਉਪਰ ਬਸੁੱਧਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਹੋਣਾ ਯੁਧਾ, ਯੁਧਿਸ਼ਟਰ ਦੀ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਬਾਬੇ ਬੁੱਢਾ, ਬਿਨਾ ਬੁਢੇਪੇ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜਿਸ ਧਾਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਠੁੱਡਾ, ਠੋਕਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਈਆ । ਰਾਮ ਨੇ ਮੁਠੀ ਭਰ ਕੇ ਰੁਗਾ, ਖਾਕ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਉਡਾਈਆ । ਉਸ ਦਾ ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਪੁਗਾ, ਬਿਤ ਵਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੋ ਸੁਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਸੰਬਲ ਵੇਖਣ ਆਇਆ ਝੁੱਗਾ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਇਕੋ ਦੀਪਕ ਹੋਵੇ ਉਦਾ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਕਦੇ ਨਾ ਬੁਝਾ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਮੈਂ ਕਰਨੇਹਾਰੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਤਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੱਕਦੀ ਰਹੀ ਖੇਲ ਨਿਆਰੀ, ਕੀ

ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੇ ਸੁਣਦੀ ਰਹੀ ਧੁਨਕਾਰੀ, ਕੀ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਕਰੇ ਸੁਣਵਾਈਆ । ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲੇ ਵੇਖਦੀ ਰਹੀ ਲਿਖਾਰੀ, ਕੀ ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖ ਬਣਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਵਾਲੇ ਤੱਕਦੀ ਰਹੀ ਪੁਜਾਰੀ, ਕੀ ਢੋਲੇ ਸੋਹਲੇ ਗਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਤੱਕਦੀ ਰਹੀ ਖੁਮਾਰੀ, ਨਿਰੰਤਰ ਹੋ ਕੇ ਪਰਦੇ ਲਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੱਜੀ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਸਭ ਦੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਰਹੀ ਵਿਚਾਰੀ, ਵਿਚਰਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਕਲ ਕਲਕੀ ਆਈ ਅਵਤਾਰੀ, ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜੋ ਸਭ ਦੀ ਪਾਏ ਸਾਰੀ, ਸਰਸੇ ਦੇ ਕੰਢੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਜਣਾਈਆ । ਜੋ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੰਨ੍ਹੇ ਧਾਰੀ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧੌਲ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਏਕਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਸੰਸਾਰੀ, ਸੰਸਾਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਸੰਘਾਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕਾਦਰ ਏਕੰਕਾਰੀ, ਵਾਹਿਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਯਾਰੀ, ਯਰਾਨੇ ਪਿਛਲੇ ਤੇੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਨੌਂ ਦੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰੀ, ਨਵ ਨੌਂ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਕਰ ਪਿਆਰੀ, ਪ੍ਰੇਮ ਮੁਹੱਬਤ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਓਹਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ, ਬਹਿਰਹਾਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਲੋਕਮਾਤ ਹੋਵੇ ਜਾਹਰੀ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭਵਿਖਤਾਂ ਵਾਲੀ ਸਭ ਨੇ ਲਿਖੀ ਡਾਇਰੀ, ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਸੁਣਵਾਈਆ । ਸੋ ਕਲ ਕਲਕੀ ਨਿਹਕਲੰਕਾ ਇਕ ਅਵਤਾਰੀ, ਅਵਤਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸਿਕਦਾਰੀ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਖਸ਼ ਚਰਨ ਪਿਆਰੀ, ਚਰਨੋਦਕ ਨਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਕੱਟ ਬਿਮਾਰੀ, ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਬਖਸ਼ ਦੁਵਾਰੀ, ਦੁਵਾਰਕਾ ਵਾਸੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਬਾਵਨ ਤੇਰੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਧਾਰੀ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਰਖੀਸ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਪਾਵੇ ਸਾਰੀ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਤੇਰਾਂ ਸੋ ਸਤਾਸੀ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹ ਅਪਾਰੀ, ਅਪਰੰਪਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਮੋ ਕਹਿ ਕੇ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰੀ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ । ਓਹ ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਉਣ ਆਇਆ ਉਧਾਰੀ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਚਾ ਸਿਕਦਾਰੀ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਜ਼ਾਰਤ ਰੋਡ ਤੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਜਗਤ ਪਿਆਰੀ ਮਮਤਾ, ਮੋਹ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਲਵਾਂ ਭਰਮਾਈਆ । ਮਾਣ ਰਹਿਣ ਦੇਵਾਂ ਨਾ ਵਿਦਿਆ ਵਾਲੇ ਪੰਡਤਾ, ਅਕਲ ਬੁਧੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਮਨਤਾ, ਮਨਸਾ ਕਲਪਣਾ ਵਿਚ ਹਲਕਾਈਆ । ਪਿਆਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਧਰਮ ਧਾਰ ਦੀ ਸੰਗਤਾ, ਸਤਿ ਸਚ ਦਿਆਂ ਭੁਲਾਈਆ । ਜਗਤ ਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਹੰਗਤਾ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਮੇਰਾ ਹੋਵੇ ਮੰਗਤਾ, ਭਿਖਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਵਜੂਦ ਤਨ ਕਾ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਸਚਾ ਮਨ ਕਾ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਦਿਆਂ ਭੁਵਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਵਿਰੋਧ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਜਨਮ ਕਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਹਯਾ ਸ਼ਰਮ ਕਾ, ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਨਹੀਂ ਵਰਨ ਬਰਨ ਕਾ, ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ

ਮਮਤਾ ਵਾਲੇ ਭਰਮ ਕਾ, ਲੋਭ ਵਿਚ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਰਾਂ ਹਲਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੋ ਆਸਰਾ ਦੇਵੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਨ ਕਾ, ਸਰਨਾਗਤ ਹੋ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ ।

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਜ਼ਾਰਤ ਰੋਡ ਤੇ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਗਤ ਜੁਗ ਪਿਆਰੀ, ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਮਿੱਤਰ ਨਰ ਨਾਰੀ, ਸੱਜਣ ਸਖਾ ਸਰਬ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਤਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੇਰੀ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਦਾਰੀ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਬੜੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਸਵਾਧਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਕਰਾਂ ਖਵਾਰੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖਾਕ ਵਿਚ ਰੁਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਬਣਾਵਾਂ ਦੁਰਾਚਾਰੀ, ਲੋਭ ਵਿਕਾਰ ਵਿਚ ਹਲਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਪੁੱਤਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਵਾਂ ਗਦਾਰੀ, ਪੱਲਾ ਪੱਲੂ ਨਾਲੋਂ ਛੁਡਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਦਿਉਹਾੜੀ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਲਜਪਤ ਰਹਿਣ ਦੇਵਾਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾਹੜੀ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀ ਖਾਰੀ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਸੁਟਾਈਆ । ਸਭ ਤੋਂ ਉਤਮ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਲਾੜੀ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਸਾਰੇ ਲੈਣ ਪ੍ਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਖਾਰੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਗਨ ਮਨਾਈਆ । ਕਾਇਨਾਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਵਿਭਚਾਰੀ, ਕੂੜ ਕੁਕਕਰਮ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਵਿਚ ਦਰਬਾਰੀ, ਦਰੇ ਦਰਬਾਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰੀ, ਪੂਜਾ ਵਿਚ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦੁਵਾਲੇ ਮਠ ਗੁਰੂਦੁਵਾਰੀ, ਆਪਣੀ ਲੈ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਸਾਬਤ ਰਹਿਣ ਦੇਵਾਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਈਮਾਨਦਾਰੀ, ਈਮਾਨ ਵਿਚ ਬਚਿਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਠੱਗ ਚੋਰਾਂ ਨਾਲ ਯਾਰੀ, ਯਰਾਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਜਗਤ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੀ, ਪੈਗੰਬਰ ਸੰਦੇਸਿਆਂ ਵਿਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਨੀ ਤੂੰ ਨਵਜੋਬਨ ਮੁਟਿਆਰੀ, ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਤੈਨੂੰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪ੍ਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੱਸ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਉਲਾਰੀ, ਆਪਣੀ ਕਰਵਟ ਲਈ ਬਦਲਾਈਆ । ਬਿਨਾ ਤਨ ਵਜੂਦ ਤੋਂ ਕਰ ਸਿੰਗਾਰੀ, ਬਿਨਾ ਨੈਣ ਤੋਂ ਨੈਣ ਮਟਕਾਈਆ । ਬਿਨਾਂ ਅੱਖੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਵਣ ਪਾਏ ਸਾਰੀ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਲੰਘਿਆ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ, ਜਗਤ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ ।

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਫੁੱਮਣ ਸਿੰਘ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਜ਼ਾਰਤ ਰੋਡ ਤੇ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਦੀ ਜੋਬਨਵੰਤੀ, ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤੀ, ਜਿਸ ਭਗਵਤੀ ਭਗੌਤੀ ਭਗਵਨ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ

ਰੂਪ ਬਸੰਤੀ, ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੇ ਖੇਲ ਦੀ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇਕ ਨਹੀਂ ਪੰਗਤੀ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਕੋਈ ਭਿਖਾਰਨ ਦਰਵੇਸ਼ਣ ਨਹੀਂ ਮੰਗਤੀ, ਦਰ ਦਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਨਹੀਂ ਤਤ ਪੰਜ ਦੀ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਮਤ ਦੀ, ਬੁਧੀ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਨ ਇਕੋ ਕਮਲਾਪਤ ਦੀ, ਜੋ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਉਸੇ ਦਾ ਸੱਬਰ ਘੱਤ ਦੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਯਾਰੜਾ ਸੇਜ ਗਿਆ ਹੰਢਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਣੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਰਤ ਦੀ, ਬੂੰਦ ਰਕਤ ਨਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਦੀ, ਹੱਥ ਨਾਲ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੀ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਮਨ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਵਸਦੀ, ਗ੍ਰਹਿ ਇਕੋ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਲ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦੀ, ਅਕਲ ਦਿਆਂ ਭੁਲਾਈਆ । ਜੇ ਸਚ ਪੁਛੇ ਮੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕੱਖ ਦੀ, ਕੱਖੋਂ ਲੱਖ ਦਿਆਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੈਂ ਆਸ ਰੱਖੀ ਇਕ ਸਮਰਥ ਦੀ, ਜੋ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ ।

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਰਾਮ ਕੌਰ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਜ਼ਾਰਤ ਰੋਡ ਤੇ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੜੀ ਚਲਾਕ, ਮੇਰੀ ਚਲਾਕੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਤਾਕ, ਪਰਦੇ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਉਠਾਈਆ । ਪਵਣ ਪਵਣ ਭਜਾ ਕੇ ਰਾਕ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਬਣਾ ਕੇ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਅੰਤ ਸਭ ਦੀ ਬਣਾ ਕੇ ਖਾਕ, ਮਿਟੀ ਖੋਹ ਦਿਆਂ ਉਡਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਨੇ ਕੀਤਾ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਤੂੰ ਘਰ ਘਰ ਕਰਨਾ ਨਾਚ, ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਲੈਣਾ ਉਠਾਈਆ । ਕੂੜ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਵੇਸਵਾ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ ਰਾਤ, ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੀਂ ਪਾਤ, ਪਤੀ-ਬਰਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਵੇਖੀਂ ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਝਾਕੀ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਤੇਰਾ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਅਮਰੋ ਦੇਵੀ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹਿਰ ਤੇ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਸੁਚੱਜਾ ਰੰਗ, ਰੰਗਤ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗ, ਜਗਤ ਵਿਚੋਂ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ । ਮੈਂ ਡੋਰੂ ਡੰਕ ਵਜਾਵਾਂ ਮਰਦੰਗ, ਨਾਅਰੇ ਢੇਲੇ ਸੋਹਲੇ ਗੀਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਿਕਾਰ ਪੰਜ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹਲਕਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਭਰੇ ਖਜਾਨੇ ਗੰਜ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਆਏ ਰੰਜ, ਰੰਜਸ਼ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਰਹਵਾਂ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ

ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬੰਦ ਬੰਦ, ਬੰਦਨਾ ਵਿਚ ਸਭ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੇਤੇ ਗਏ ਲੰਘ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੁਤੀ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਵਾਲੇ ਪਲੰਘ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਾਵਾਂ ਵੰਡ, ਮੋਹਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਵੱਢਾਂ ਕੰਢ, ਸੀਸ ਧੜ ਅੱਡ ਕਰਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਪਖੰਡ, ਭੇਖ ਸਮਝੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੇ ਪਾਵਾਂ ਡੰਡ, ਖੇਖਨ ਆਪਣਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਫੜਾ ਕੇ ਹੱਥ ਚੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਦਿਆਂ ਲੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਪਿਓ ਪੁੱਤਰਾਂ ਕਰਾ ਕੇ ਵੰਡ, ਭੈਣ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਤਾ ਦਿਆਂ ਤੁੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਧਰਮ ਦੁਵਾਰਿਆਂ ਅੰਦਰ ਲੰਘ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਦਿਆਂ ਭੁਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਚਮਕੇ ਚੰਦ, ਜਿਸ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਾਰੇ ਗਾਉਂਦੇ ਛੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹੀਆ । ਮੇਰਾ ਬਿਨਾਂ ਵਜੂਦ ਤੋਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗੇ ਚੰਮ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਦਿਆਂ ਭੁਲਾਈਆ । ਨਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਗਮ, ਚਿੰਤਾ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਕਰਾਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਕਾਮਨੀ ਹੋ ਕੇ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰਾ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਬੰਨ੍ਹਣਹਾਰ ਏਕੰਕਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡ ਦੜ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਨਜ਼ਰ ਆਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਨੇਤਰ, ਅੱਖੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਲਵਾਂ ਭਰਮਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਖੇਤਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪੜ੍ਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੇਪਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਜਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਚਣ, ਖਰੀਦਦਾਰ ਸਾਰੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਪੇਚਨ, ਪੇਚਾ ਆਪਣਾ ਦੇਣਾ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਹੇਤਨ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਕਹਿ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ, ਬਿਨ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਦੁਵਾਰਿਆਂ ਉਤੇ ਠੇਕਣ, ਠੇਕੇਦਾਰੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਲੇਟਣ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਤਖਤ ਬੈਠੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਦੁਸਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਲਪੇਟਣ, ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਣ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਕੇਤਨ ਕੇਤਨ, ਕੇਤੀ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਅਨਕ ਅਨੇਕ ਕੀਤੇ ਚੇਤਨ, ਰਾਤੀ ਸੁਤਿਆਂ ਨੀਦ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਜਗਤ ਬਣਾਏ ਰੇਖਨ, ਰੇਖਾ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡ ਗੁਰਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਮਮਤਾ ਵਾਲਾ ਭੰਡਾਰ, ਮੋਹ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਥੋਂ ਮੰਗਦੇ ਕੇਟਨ ਕੇਟ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਨਰ ਨਾਰ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ ।

ਪੂਰ ਦੀਪ ਕਰਨ ਘਿਰਤ ਡਾਰ, ਸੁਗੰਧੀਆਂ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਵਿਚੋਲਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡਾ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਘਰ ਮਾਇਆ ਆਵੇ ਸਾਡੇ ਦੁਖੜੇ ਦਏ ਨਿਵਾਰ, ਆਸ਼ਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੱਸ ਹੱਸ ਵੇਖਾਂ ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਮਸਤ ਜੁਵਾਨੀ ਵਿਚ ਫਿਰਾਂ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕ ਵੇਰ ਘੁੰਡ ਚੁੱਕ ਕੇ ਦਿਆਂ ਦੀਦਾਰ, ਨੈਣ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਓਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਉਤੋਂ ਦੇਵੇ ਵਾਰ, ਨਾਤਾ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਤੁੜਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਓਹਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਹੋਵੇ ਦਿਲਦਾਰ, ਦਿਲਵਰ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੱਜ ਵੜੀ ਤੇ ਕਲ ਨੂੰ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ਬਾਹਰ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਸਿਰ ਪੁਵਾਵਾਂ ਖਾਰ, ਖਾਕ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਵਾਮੀ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੁਲੱਖਣੀ ਬਣੀ ਨਹੀਂ ਨਾਰ, ਇਕ ਘਰ ਰਹਿ ਕੇ ਸੇਵ ਨਾ ਸਕਾਂ ਕਮਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਮੈਨੂੰ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ, ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਬੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦੀ ਜੋਬਨਵੰਤੀ ਮੁਟਿਆਰ, ਨਵ ਜੋਬਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਿੰਗਾਰ, ਬਸਤਰ ਭੂਸ਼ਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿੰਗਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਵਾਰ, ਅੰਗੀ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਨਾ ਲਿਖਣਹਾਰ, ਛਾਹੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਬੰਦ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦੁਵਾਲੇ ਮਠ ਗੁਰੂਦੁਵਾਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕ ਸਿਕਦਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕਵਲਾਂ ਜਾਵਾਂ ਬਲਿਹਾਰ, ਬਲ ਬਲ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਸ਼ਾ ਰੱਖੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮੇਰਾ ਮਾਹੀ ਮਿਲੇ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਪਿਆਰ, ਚਰਨੋਪਕ ਆਪਣਾ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਜੋ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਤੋਂ ਹੋਵੇ ਬਾਹਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਓਸ ਦੇ ਖਿਦਮਤਗਾਰ, ਖਾਦਮ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਪੂੜੀ ਮਸਤਕ ਲਾਵਾਂ ਸ਼ਾਰ, ਕਦਮ ਬੋਸੀ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸਰਕਾਰੇ ਆਲਾ ਖੁਦਾ ਤੁਆਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਜ਼ਾਰਤ ਰੋਡ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਦ ਅਕੇਲੀ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਗ੍ਰਹਿ ਨਵੇਲੀ, ਮੰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਲੋਕਮਾਤ ਬਣੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚੇਲੀ, ਜਗਤ ਸੀਸ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਿਵਾਈਆ । ਸੱਜਣ ਪਿਆਰਾ ਬਣਿਆ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਬੇਲੀ, ਬੋਲਿਆਂ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਅਨੋਖੀ ਖੇਲੀ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਅੰਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਹੀ ਮੇਲੀ, ਮਿਲਣੀ ਮੋਹ ਵਾਲੀ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਬੰਧਨ ਸਭ ਤੋਂ ਵਖਰਾ ਜੇਲੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਨਿਆਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਵੇਹਲੀ, ਆਪਣਾ ਪੱਲੂ ਲਵਾਂ ਛੁਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਬਣਨ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਹੇਲੀ, ਸਚ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ ।

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਕਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਵਸਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮੰਦਰ ਅੰਧੇਰਾ ਤਾਰੀਕ, ਜਿਥੇ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਵੰਡਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਸਚ ਤੋਫੀਕ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਗੁਸਾਈਆ । ਮੈਂ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਰਫੀਕ, ਫਰੀਕਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤਸਦੀਕ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਦਲੀ ਲੀਕ, ਲਾਇਣ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਬਦਲ ਦੇਵਾਂ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਬੰਧਾ ਪ੍ਰੀਤ, ਬੰਧਨ ਬੰਧਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਜਲਾਈਆ । ਝਗੜੇ ਪੁਆ ਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਮੱਠਾਂ ਕਰਾਂ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸਤਿ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਤ, ਠਗੋਰੀ ਘਰ ਘਰ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿਮਤ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਰੀਸ, ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਖੇਲਣਾ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਇਕੋ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸੀਸ, ਜੋ ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੀਸਣ ਰਹੀ ਪੀਸ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਚੱਕੀ ਜਗਤ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨੀਕਨ ਨੀਕ, ਉਚੇ ਉਚ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ ।

* * * * *
* * * * *

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜੋਬਨਵੰਤੀ ਹਸੀਨ, ਮੇਰੀ ਸੂਰਤ ਮੂਰਤ ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਮੇਰੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਈ ਨਾ ਕਿਸੇ ਅਧੀਨ, ਜਗਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਵਿਦਿਆ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਸਕਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਚੀਨ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਵਿਚ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੁਛ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਰਗ ਬੜਾ ਮਹੀਨ, ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਢੇਲੇ ਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਲੋਕ ਤੀਨ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਮਸਕੀਨ, ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਤਿ ਧਰਮ ਜੁਗ ਜੁਗ ਲਵਾਂ ਛੀਨ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਬਣਾਵਾਂ ਕਮੀਨ, ਦਰ ਦਰ ਦੇਵਾਂ ਫਿਰਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਰਦੀ ਰਹਿਵਾਂ ਤਰਮੀਮ, ਹਿਸੇ ਹਿਸਿਆਂ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਕਰੀਮ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਬੰਧਾਇਆ ਮੇਰਾ ਯਕੀਨ, ਧਰਵਾਸ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ ।

* * * * *
* * * * *

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸਵਰਣ ਕੋਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨੌਜੁਵਾਨ, ਜੋਬਨਵੰਤੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ

ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕੀਤਾ ਪ੍ਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਹੋ ਬਲਵਾਨ, ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਰ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਬਣਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜਗਤ ਦਿਆਂ ਝੁਲਾਈਆ । ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਫਸਾ ਕੇ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਦਿਆਂ ਹਿਲਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਵਸ ਕਰ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਾਹਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਲਵਾਂ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਮਹਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦਏ ਗਵਾਹੀ ਆ । ਮੈਂ ਯੁਧ ਕਰਾਵਾਂ ਘਮਸਾਨ, ਰਾਮ ਰਾਵਣ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਧਰਮ ਦਾ ਇਕ ਬਿਆਨ, ਕੌਰਵ ਪਾਂਡਵ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਨਾਮ ਇਸ਼ਟ ਬਖਸ਼ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਬਣ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਛੁਰੀ ਸ਼ਰੀਅਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਬੇਈਮਾਨ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਦਿਆਂ ਲੜਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਸਾਰੇ ਖਾਕ ਰਹੇ ਛਾਣ, ਮਾਟੀ ਖੋਹ ਮਾਤ ਉਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੱਥ ਨਾ ਆਈ ਕਿਸੇ ਬਲਵਾਨ, ਯੋਧੇ ਸੂਰੇ ਦਿਤੇ ਘਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੜਾਂ ਵਿਚ ਸੈਦਾਨ, ਚੰਡੀ ਹੋ ਕੇ ਚਮਕਾਂ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਬੇਪਹਿਚਾਨ, ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੇ ਢੇਲੇ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਗੀਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਨਿਧਾਨ, ਅਕਲ ਬੁੱਧੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਮਤਾ ਵਾਲੀ ਮੇਰਾ ਨਾ ਸੁਵਾਸ ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਾਣ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਜਿਧਰ ਜਾਵਾਂ ਉਧਰ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨ ਪ੍ਰਨਾਮ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਆਪਣਾ ਝੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਉਠਾਈਆ । ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਜਗਿਆਸੂਓ ਉਠੋ ਨੌਜੁਵਾਨ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਲਓ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਅਮੀਰੀ ਗਰੀਬੀ ਮੇਰਾ ਯੁਧ ਹੋਵੇ ਘਮਸਾਨ, ਘੁੰਮਣ ਘੇਰੀ ਵਿਚ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਲਮੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੇਰੀ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਕਾਇਨਾਤ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ ।

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜੋਬਨਵੰਤੀ ਅਗੰਮੀ ਸੁਨੱਖੀ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖੇ ਕੋਈ ਨਾ ਅੱਖੀ, ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਢੇਲੇ ਗਾਈਆ । ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸੁਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਰੱਖੀ, ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਉਤੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਿਆ ਅਗੰਮ ਦੱਸੀ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਘਰ ਘਰ ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਵਸੀ, ਤਨ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਦਾ ਖਿੜ ਖਿੜ ਹੱਸੀ, ਹਸਤੀ ਤੱਕ ਕੇ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀਆ । ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਜਾਏ ਨਾ ਮਥੀ, ਮਥਨ ਕਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸੱਥਰ ਲੱਥੀ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਜੋ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਚਰਨੀ ਢੱਠੀ, ਜਿਥੇ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਇਕੱਠੀ, ਅੰਤ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਫਿਰਾਂ ਨੱਠੀ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚਰੋਹੀ ਮੇਰੀ ਅੰਤਮ ਮੰਜ਼ਲ ਟੱਪੀ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਦਏ ਗੁਵਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਵਾਲੀ ਪੜ੍ਹੀ ਪੱਟੀ, ਹਰਫ ਹਰੁਫਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਵਾਮੀ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹੀਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਸਾਂ ਸੁਚੱਜੀ, ਗੁਣਵੰਤ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਦੇ ਨਾ ਰੱਜੀ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜੋਤ ਜਗੀ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਵੇਖ ਲਓ ਬੱਗੀ, ਦੂਸਰ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਅਗਨੀ ਘਰ ਘਰ ਲੱਗੀ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੁਮਾਰੀ ਵਿਚ ਮਝੀ, ਮਸਤ ਮਸਤਾਨੀ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਾਚ ਵੇਖਣਾ ਚੋਧਵੀਂ ਸਦੀ, ਸਦਕੇ ਵਾਰੀ ਘੋਲ ਘੁੰਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਮਨ ਕਲਪਣਾ ਕਰਨੀ ਲਬੀ, ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਫਸਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਰਚਣਾ ਹੱਡੀ, ਬਾਹਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਲੱਗਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਅੱਡੀ, ਚੋਟੀਆਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਦਿਆਂ ਮੁੰਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗੀ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਮੇਰੀ ਅੰਧੇਰੀ ਵਗੀ, ਹੁਲਾਰਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀ ਰੱਬੀ, ਯਾਮਬੀਨ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖਣੀ ਅੰਤਮ ਹੱਦੀ, ਹਦੂਦਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਲੱਦੀ, ਬੋਝਲ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਏਕ ਰੂਪ, ਦੁਤੀਆ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਮੈਨੂੰ ਦਿਤੀ ਸੂਝ, ਸਮਝ ਦਿਤੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਜਾਵਾਂ ਝੂਜ, ਜੋ ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਜ਼ਲ ਹੱਕ ਮਕਸੂਦ, ਰਹਿਬਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜੋ ਹਰ ਥਾਂ ਦਿਸੇ ਮਜ਼ੂਦ, ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਉਸ ਮੈਨੂੰ ਮਾਣ ਦਿਤਾ ਕਾਇਆ ਪੰਜ ਭੂਤ, ਤੱਤਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਤਤ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖ ਵਿਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਨਾਲ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰੇ ਝੂਟਾ ਰਹੀ ਝੂਟ, ਮਮਤਾ ਨਾਲ ਹਲਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ ਸੂਤ, ਦੂਸਰ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਤਿ ਧਰਮ ਨੂੰ ਸਭ ਦੇ ਹਿਰਦਿਉਂ ਕਰ ਦਿਆਂ ਕੂਚ, ਕੂਚਾ ਗਲੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਹਵਦੂਤ, ਸਗਲਾ ਸੰਗੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਖਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਠੂਠ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦਿਤੇ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਤਾ ਗਿਆ ਟੂਟ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਚੇਲਿਆਂ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ਸਲੂਕ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਦਿਤੇ ਲੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਜੋਬਨਵੰਤੀ ਜੁਵਾਨੀ, ਆਯੂ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਮੰਜ਼ਲ ਇਕ ਰੁਹਾਨੀ, ਰੂਹ ਬੁਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਮਹਾਨੀ, ਖਲਕ ਸਮਝੇ ਮੂਲ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਰਈਅਤ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸੰਗੀ ਮਨੂਆ ਸਭ ਦਾ ਬਾਨੀ, ਮੇਰੇ ਅਣਿਆਲੇ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਝਗੜਾ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਤੱਕੀ ਬਾਣੀ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਾ ਬਣਾਂ ਨਿਮਾਣੀ, ਨਿਮਰਤਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦੀ ਹੁਕਮਰਾਨੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਝਗੜੇ ਪਾਵਾਂ ਜੀਵ ਪੁਰਾਣੀ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸੁਰਤ ਹੋਵੇ ਮਸਤਾਨੀ, ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਧਰਮ ਦੁਵਾਰਿਆਂ ਜੂਹ ਦੱਸਾਂ ਬੇਗਾਨੀ, ਸਚ ਗ੍ਰਹਿ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਜਗਤ ਬੜਾ ਤੁਫਾਨੀ, ਸ਼ੋਹ ਦਰਿਆ ਦਏ ਰੁੜਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੋਧਵੀਂ ਮੈਂ ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਵਸਾਈ ਬੇਈਮਾਨੀ, ਬੇਵਾ ਰੂਪ ਹੋਈ ਲੋਕਾਈਆ । ਪਵਿਤਰ

ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜਿਸਮ ਜਿਸਮਾਨੀ, ਜ਼ਮੀਰ ਅਮੀਰ ਗਰੀਬ ਗਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਚਤੁਰ ਬੁਧੀ ਦੀ ਰਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਬੇਈਮਾਨੀ, ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਕੀਤੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਪੇਸ਼ਾਨੀ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰਾ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਵਿਚੋਂ ਵਰਤਾਈਆ ।

* ੨੦ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਤੇਜਭਾਨ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *
ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋਈ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤੇ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਪਿਆਰ, ਬਿਨ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸੇ ਸੁਣਾ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਕੀਤਾ ਖਬਰਦਾਰ, ਬਿਨ ਲੋਚਨ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਬਿਨਾ ਡੰਡਾਵਤ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਬੇਨੰਤੀ ਕੀਤੀ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰ, ਸਤਿ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੀ ਹੁਕਮ ਮੇਰੀ ਸਰਕਾਰ, ਸਹਿਜ ਦੇਣਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਮਿਲਿਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰ, ਮੁਹੱਬਤ ਵਿਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਸਥਾਰ, ਉਚਾ ਲੰਮਾ ਚੌੜਾ ਕੱਦ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਫਿਰਨਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਭੱਜਣਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਤੱਤਾਂ ਨਾਲ ਉਧਾਰ, ਪੰਚਮ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਾਉਣੀ ਸਾਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਦਾ ਰਹੀ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਨਾ ਵੱਡੀ ਨਾ ਛੋਟੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਮਝੇ ਜੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਈ ਚੋਟੀ, ਚੋਟੀ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂ ਕੋਟਨ ਕੋਟੀ, ਅਣਗਿਣਤ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਬਸਤਰ ਨਾ ਲਹਿੰਗਾ ਨਾ ਧੋਤੀ, ਕੱਪੜ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਵਿਚੋਂ ਜੋਤੀ, ਜੋਤੀ ਜਾਤੇ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਦੀ ਬੇਟੀ ਇਕ ਇਕਲੋਤੀ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਸੋਤੀ, ਗਫਲਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਾਂ ਨਾ ਨਾਲ ਮੋਤੀ, ਕੰਚਨ ਗੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਇ ਪੁਵਾਈਆ । ਹੱਥ ਫੜਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਸੋਟੀ, ਸੂਟ ਬੂਟ ਨਾ ਕੋਇ ਸਜਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਟੋਪੀ, ਬੰਧਨ ਬੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਹੱਥ ਫੜਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਲੋਟੀ, ਲੁਟੀਆ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕਾਇਆ ਬੇਟੀ, ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਗੋਤੀ, ਵਰਨਾਂ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਮਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹੋਛੀ, ਹੋਛਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਰਨੀ ਮੈਨੂੰ ਦਿਸੇ ਮੂਲ ਨਾ ਦੇਸ਼ੀ, ਦੇਸ਼ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਇਕੋ ਗਲ ਸੋਚੀ, ਬਿਨਾ ਸਮਝ ਤੋਂ ਸਮਝ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿਤਾ ਰਵੀਦਾਸ ਚੁਮਾਰੇ ਮੋਚੀ, ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਨੀ ਮਾਇਆ ਤੂੰ ਭਗਤ ਦੁਵਾਰੇ ਹੋਵੇ ਖੋਟੀ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਫੇਰ ਮੈਂ ਹੱਥ ਰੱਖ ਲਿਆ ਉਤੇ ਠੋਡੀ, ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਡੁਬਾਈਆ । ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਕਸੀਰੇ ਵਿਚੋਂ ਕੋਡੀ, ਕੰਗਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿਤਾ ਵੇਦੀ ਸੋਚੀ, ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਦਿਤੀ ਬਦਲਾਈਆ ਮੈਂ ਉਠੀ ਹੱਥ

ਰੱਖ ਕੇ ਉਤੇ ਗੋਡੀ, ਬਲਹੀਣ ਲਈ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਦੀ ਜੋਬਨਵੰਤ, ਨੂਰ ਜਹੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਕੰਤ, ਮੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਦਿਤੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੰਡਤ, ਅੱਖਰੀ ਅੱਖਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਮੇਤਜ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਬਣਾਈ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਅੰਤ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਵ ਹਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਵਿਚ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪਾ ਅਨੰਤ, ਗਿਣਤੀ ਗਿਣਤ ਨਾ ਕੋਇ ਗਿਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਆਦਿ ਦੀ ਕੁਵਾਰੀ, ਬਿਨ ਕੰਨਿਆ ਕਾਇਨਾਤ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਰੀ, ਯਾਰਾਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਮੈਥੋਂ ਬਚ ਸਕਿਆ ਕੋਇ ਨਾ ਬਲਕਾਰੀ, ਯੋਧਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਸੰਗ ਰਖਾਇਆ ਨਾਲ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੀ, ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਮਿਲਦਾ ਰਿਹਾ ਸਚਾ ਸਰਕਾਰੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਦੀ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਤਾਬਿਆਦਾਰੀ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਮਾਰਦੀ ਰਹੀ ਮਾਰੀ, ਮਰ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੈਥੋਂ ਬਚਿਆ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਨਰ ਨਾਰੀ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਮੈਨੂੰ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪਿਆਰੀ, ਮੁਹੱਬਤ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਘਰ ਦੀਪਕ ਜਗਾ ਫੇਰਦੇ ਰਹੇ ਬਹਾਰੀ, ਸੋਹਣਾ ਸਾਫ ਸੁਬਰਾ ਬਾਨ ਸੁਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੱਸਦੀ ਰਹੀ ਮਾਰ ਕੇ ਤਾੜੀ, ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਤਾਲ ਬਣਾਈਆ । ਜਗਿਆਸੂਓ ਮੈਂ ਬਣੀ ਨਹੀਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲਾੜੀ, ਲਾੜਾ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਖਲਾਉਂਦੀ ਰਹੀ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜੀ, ਟਿਲਿਆਂ ਪਰਬਤਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਅੱਗ ਲਗਾਉਂਦੀ ਰਹੀ ਨਾੜ ਨਾੜੀ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਲਪਣਾ ਕਰ ਹਲਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਜਗਤ ਦੇ ਆਪੇ ਫਿਰਾਂ ਪਿਛਾ ਅਗਾੜੀ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਬਿਨ ਤਤਾਂ ਤੋਂ ਸੁਹੰਜਣਾ ਬੁੱਤ, ਬੁਤਖਾਨਿਆਂ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉਤਮ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਮੌਲੇ ਰੁਤ, ਰੁਤੜੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦਿਤੀ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਚੇਤਨ ਦਿਤੀ ਕਰਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਲੁਕ, ਸਨਮੁਖ ਸਭ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਮਰੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਜੰਮੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੁੱਖ, ਜਨਣੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਦੁੱਖ, ਨਾਤਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਜਿਧਰ ਚਾਹਵਾਂ ਉਪਰ ਲਵਾਂ ਚੁੱਕ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹ ਬਣਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਵਖਾਵਾਂ ਭੁੱਖ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀਆ । ਮੇਰੇ ਚਾਕਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਮਨੁੱਖ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਫੜਿਆ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਹੱਥੀਂ ਗੁੱਟ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਗਤ ਜਗਨ ਪਾ ਕੇ ਲੁੱਟ, ਲੁਟੇਰੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰਾ ਕੇ ਠੁਠ, ਘਰ ਘਰ ਭਿਖਿਆ ਦਿਆਂ ਮੰਗਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲੋਂ ਜਾਇਓ ਨਾ ਰੁਸ, ਰੁਸਿਆਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਮਾਣ ਦਿਤਾ ਉਸ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਢੇਲੇ ਗਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਉਸ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਖੁਸ਼, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੁਛ ਦਾ ਕੁਛ, ਅਵਰ ਦਾ ਅਵਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

* ੨੧ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਰੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ
ਹਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਰੀਰ ਛੱਡਣ ਨਵਿਤ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਾਣ ਤਾਣ ਬਖਸ਼ਿਆ ਬਿਨਾ ਸਰੀਰ ਲਾਸ਼, ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਖੇਲਿਆ ਸੰਕਰ ਨਾਲ ਕੈਲਾਸ਼, ਪਾਰਬਤੀ ਪਰਮ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਗਣੇਸ਼ ਬਾਲਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ਼, ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰ ਉਦਾਸ, ਸੁਰਸਤੀ ਉਤੇ ਅੱਖ ਦਿਤੀ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੱਸ ਕੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਲਕਸ਼ਮੀ ਸੋਹਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਤਲਾਸ਼, ਮੈਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰੀ ਅਸ਼ਟਭੁਜਾ ਦੇ ਪਾਸ, ਸੋਹਣਾ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਸਿੰਘ ਨਾਉਂ ਮੇਰਾ ਖਾਸ, ਬਲਧਾਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਕੀਤਾ ਨਾਸ਼, ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਰਾਮ ਰਮਈਆ ਸਈਆ ਸੀਆ ਫਿਰਾਇਆ ਵਿਚ ਬਨਵਾਸ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਰਾਵਣ ਕਰ ਉਦਾਸ, ਲੰਕਾਪਤੀ ਦਿਤਾ ਭੁਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਿਖੀਆਂ, ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਰਸਨਾ ਬਦਲਾ ਦਿਤੀ ਸਪਤਸ਼ ਰਿਖੀਆਂ, ਭਾਰਦਵਾਜ ਦਏ ਗੁਵਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦਿਆਂ ਬਦਲ ਦਿਤੀਆਂ ਥਿਤੀਆਂ, ਥਿਤ ਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਸੁਹਾਗਣਾਂ ਦੁਹਾਗਣਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਬਿਨਾ ਪਤੀਆਂ, ਕੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਵੇਖੀਆਂ ਸਤੀਆਂ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਨੈਣ ਮਟਕਾਏ ਅੱਖੀਆਂ, ਲੋਚਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਾਰਨਾਂ ਨਾਲ ਨਚਾਈਆਂ ਸਖੀਆਂ, ਘੁੰਗਟ ਮੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਬੁਧੀਵਾਨਾਂ ਉਲਟੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਮਤੀਆਂ, ਕੋਰਵ ਪਾਂਡਵ ਚਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਕੰਨੀ ਸੁਹਾਗ ਦੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਨੱਤੀਆਂ, ਬੂੰਦੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੇ ਲਮਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੀਸ ਦੀਆਂ ਵਾਹ ਕੇ ਛੱਤੀਆਂ, ਪੱਟੀਆਂ ਲਈਆਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੋਬਨ ਦੇ ਵਿਚ ਰਤੀਆਂ, ਜੁਵਾਨੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦੀਆਂ ਹੱਟੀਆਂ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਨਟੀਆਂ, ਨਟਣੀ ਹੋ ਕੇ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਚੱਟੀਆਂ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਸ਼ਕਾਂ ਮਸ਼ੂਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਫਟੀਆਂ, ਫੱਟੜ ਕੀਤੇ ਵਿਚ ਲੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਪੈਰੰਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜੂਹਾਂ ਟੱਪੀਆਂ, ਲਾਲਚ ਮਜ਼ਬੂਬਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੁਹਾਗਣਾਂ ਦੁਹਾਗਣਾਂ ਕਰ ਕੇ ਇਕੱਠੀਆਂ, ਇਕੋ ਗ੍ਰਹਿ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਨਾ ਸੋਹਣਾ ਨਾ ਘਟੀਆ, ਘਾਟਾ ਵਾਧਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਗੁਰੂਆਂ ਬਹਾਇਆ ਉਤੇ ਲੋਹਾਂ ਤਤੀਆਂ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੁਰਾਚਾਰਾਂ ਦੇ

ਕੇ ਮਤੀਆਂ, ਮਤ ਮਤਵਾਲੀ ਦਿਤੀ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖੀਆਂ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੱਸਾਂ ਸਚੀਆਂ, ਸਚ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਫਿਰਾਂ ਨੱਸੀ ਆਂ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਈਆਂ ਰੱਸੀਆਂ, ਫਾਂਸੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੁੱਖੋਂ ਸ਼ਾਸ਼ ਵਿਰੋਲੀ ਲੱਸੀਆਂ, ਸਚ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚ ਅਮੀਰਾਂ ਪੈਦੀਆਂ ਗਸੀਆਂ, ਭੁੱਖੇ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਮੇਰੇ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਸੁੱਕ ਕੇ ਹੋ ਗਏ ਪੱਛੀਆਂ, ਪਛਚਾਤਾਪ ਵਿਚ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਚ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੱਸੀਆਂ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰੀਆਂ ਖੇਲਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਲਗਦੀਆਂ ਅੱਛੀਆਂ, ਪੰਚ ਵਿਕਾਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਵੱਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂ ਮੇਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚ ਤੜਫਣ ਵਾਂਗ ਮੱਛੀਆਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਤਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਦਾ ਖਿੜ ਖਿੜ ਹੱਸੀ ਆਂ, ਬਿਨਾਂ ਬੁਲ੍ਹਾਂ ਦੰਦਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਸਚ ਪੁੱਛੇ ਇਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਵਸੀ ਆਂ, ਦੂਸਰਾ ਵਸਲ ਯਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਦੀਆਂ ਮਤੀਆਂ, ਜਿਥੇ ਮੇਰੇ ਮਤ ਦੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤਰਾਈਆ ।

* ੨੧ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਸ਼ਿਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਦੀ ਪਤੀ-ਬਰਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕ ਹੰਢਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਉਤੇ ਧਰਤ, ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਧੌਲ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਤਿਜੁਗ ਤਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ ਪਰਤ, ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਤ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੋ ਫਰਸ਼ ਅਰਸ਼, ਦੋ ਜਹਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਦੇ ਜੁੰਮੇ ਕਰਜ਼, ਮਕਰੂਜ਼ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਗਰਜ਼, ਗਰਜ਼ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗਰਜ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਦਾ ਹੋਵੇ ਹਰਜ਼, ਹਰਜ਼ਾਨੇ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਵੰਡਾਂ ਦਰਦ, ਦੁਖੀਆਂ ਹੋਵਾਂ ਸਹਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਅਰਜ਼, ਆਰਜ਼ੂ ਬੇਨੰਤੀਆਂ ਵਿਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਗੰਮੀ ਪਤਨੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੜਾਉ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਰਤਨੀ, ਹੀਰਿਆਂ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਬੇਵਤਨੀ, ਵਤਨ ਆਪਣਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਗੋਦ ਹੋਈ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਖਣੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਅਤੁੱਟ ਭੰਡਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਲੱਗਦੀ ਰਹੀ ਅਗਨੀ, ਤਤਵ ਤਤ ਤਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਾੜ੍ਹਦੀ ਰਹੀ ਰੰਗਣੀ, ਰੰਗਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਮੰਗਣੀ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੀਰਥ ਤੱਟਾਂ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਮਜ਼ਨੀ, ਸਰੋਵਰਾਂ ਵਿਚ ਤਾਰੀਆਂ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਅੰਜਨੀ, ਕਜਲ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮੇਲਾ ਨਾਲ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਜੋ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਦੁੱਖ ਭੰਜਣੀ, ਭੈ ਭੰਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਸੁਖ ਸਾਗਰਾਂ ਵਾਲੀ ਅਨੰਦਨੀ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਝੁਕਦੇ ਸੂਰੀਆ ਚੰਦਨੀ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ

ਨਾ ਲਾਇਆ ਅੰਗਣੀ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਮਝੇ ਖੇਲ ਕੋਇ ਨਾ ਬਦਨੀ, ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਾ ਆਹਲਾ ਨਾ ਅਦਨੀ, ਸਦ ਇਕੋ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਇਕੋ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਨਾਤਾ, ਜੋ ਨਾਤਵਾਂ ਰੂਪ ਨਾ ਕਦੇ ਬਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੀ ਗਾਵਾਂ ਗਾਥਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਦਾ ਮੰਗਾਂ ਸਾਥਾ, ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾ ਰਾਥਾ, ਜੋ ਦੇ ਜਹਾਨ ਫਿਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਨੂੰ ਟੇਕਾਂ ਮਾਥਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੂੜ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਇਕੋ ਦਾ ਮੰਗਾਂ ਹਾਟਾ, ਜੋ ਅਤੋਟ ਅਤੁਟ ਦਏ ਵਰਤਾਈਆ । ਇਕੋ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਵਾਂ ਬਾਟਾ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੀ ਸੇਜਾ ਸੇਵਾਂ ਇਕੋ ਦੀ ਖਾਟਾ, ਖਟੀਆ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੀ ਜੋਤ ਇਕੋ ਦੀ ਧਾਰ ਵੇਖਾਂ ਲਾਟਾ, ਇਕੋ ਨੂਰ ਜਹੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਇਕੋ ਦਾ ਰਾਹ ਵੇਖਾਂ ਇਕੋ ਦੀ ਤੱਕਾਂ ਵਾਟਾ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮੇਰਾ ਮਿਲੇ ਪੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਵੈਰਾਗੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਤਿਆਗੀ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੋਈ ਨਾ ਸਦਾ ਜਾਗੀ, ਜਾਗਰਤ ਸੋਵਤ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਹੋਵਣ ਵਡ ਵਡ ਭਾਗੀ, ਘਰ ਮਿਲੇ ਪੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਦੀਪਕ ਜਗਾਵਾਂ ਚਰਾਗੀ, ਚਰਾਗਾਹਾਂ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਕਾਹਦੀ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਲਵਾਂ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵਧੀ ਵੇਖਾਂ ਅਬਾਦੀ, ਨਵ ਸਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਸਭ ਦੀ ਕਰਾ ਦੇਵਾਂ ਸ਼ਾਦੀ, ਸ਼ਾਦਿਆਨੇ ਘਰ ਘਰ ਦੇਵਾਂ ਵਜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਨਾਲ ਰਲਾਵਾਂ ਢਾਡੀ, ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾ ਤਾਲ ਦਏ ਵਜਾਈਆ । ਕਾਲ ਸਭ ਦਾ ਹੋਵੇ ਗਾਡੀ, ਮਾਰਗ ਅਗਲਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਮਹਾਂਕਾਲ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਸਾਡੀ, ਮੈਂ ਸਚ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਜੋ ਆਸ਼ਾ ਰੱਖੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਾਧੀ, ਸੋ ਪੂਰਨ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਜੋ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਸਹਿਜ ਸੁਬਾ ਗਾਈ ਰਾਗੀ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ । ਜੋ ਵੇਦ ਵਿਆਸੇ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਵਿਚ ਸਮਾਧੀ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਮਾਲਕ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹੀਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਏਕਾ ਕੰਤ ਹੰਢਾਉਣਾ, ਦੂਸਰ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਸੌਹਰਾ ਪੇਈਆ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਉਣਾ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਉਣਾ, ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨਾਂ ਖੇਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕ ਮਨਾਉਣਾ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਕੂੜ ਮੁਕਾਉਣਾ, ਮੁਕੰਮਲ ਕਰਾਂ ਸਫਾਈਆ । ਉਸ ਸੁਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਰਖਾਉਣਾ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸੇ ਦਾ ਢੋਲਾ ਗਾਉਣਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੁਹਾਉਣਾ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਉਣਾ, ਮੈਂ ਸੰਭਲ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਖੇਲ ਕਰਨਾ ਮਨ ਭਾਉਣਾ, ਮਨ ਦੀ ਕਲਪਣਾ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ

ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਦਿ ਅੰਤ ਜੁਗ ਜੁਗਾਦਿ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਉਣਾ, ਦੂਸਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

* ੨੧ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਗੂੜ੍ਹਾ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *
ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਸੁਰੂ ਅਖੀਰ, ਜੋਟੀ ਜੜ੍ਹ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਘੱਤਦੀ ਰਹੀ ਵਹੀਰ, ਵਹਿਣਾ ਵਿਚ ਭੱਜੀ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੇਰੇ ਅਣਿਆਲੇ ਵੱਜਦੇ ਰਹੇ ਤੀਰ, ਬਿਨਾ ਕਮਾਨ ਤਰਕਸ਼ਾਂ ਧਾਰ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਾਲਾਂ ਮੁੱਖ ਛੁਡਾਉਂਦੀ ਰਹੀ ਸੀਰ, ਬਣੀ ਦੁੱਧੀ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਗਿਆ ਨੀਰ, ਹੰਝੂ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਆਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਦਿਲਗੀਰ, ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਾਂ ਨਾ ਵਿਚ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ ਲੇਖਾ ਵਾਲਾ ਕਬੀਰ, ਮੈਂ ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੇਰੇ ਉਤੋਂ ਬਸਤਰ ਲਾਹੇ ਚੀਰ, ਕੁੱਟੀਆ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੇਰੀ ਹੱਡੀ ਪਸਲੀ ਕਰੇ ਪੀੜ, ਅੰਗ ਅੰਗ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਟੁੱਟੀ ਨਾ ਹੱਡੀ ਰੀੜ, ਮੈਂ ਫੇਰ ਲਈ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਓਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸੀਨੇ ਉਤੇ ਮਾਰੀ ਲਕੀਰ, ਦੋ ਧਾਰ ਦਿਤੀ ਵਿਖਾਈਆ । ਉਠ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰ ਲੈ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਸਤਿ ਦਾ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਫਕੀਰ, ਫਿਕਰਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖਣਾ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਭੀੜ, ਭੀੜੀ ਗਲੀ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲੰਘਾਈਆ । ਮਾਣ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਬੀੜ, ਗੰਥ ਵੇਖਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਪੈਣਾ ਹਸਤ ਕੀੜ, ਕੀਟ ਕੀਟਾਂ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸੁਚੱਜਾ, ਸਤਿ ਸਚ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਜ੍ਹਾ, ਕੀ ਲੋਕਮਾਤ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਲਦੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰਜ਼ਾ, ਜੋ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਮੈਨੂੰ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਲੜਾ ਕੇ ਆਵੇ ਮਜ਼ਾ, ਮਜ਼ਾਕ ਤੱਕਾਂ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਜ਼ਾ, ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਨੀ ਮਾਇਆ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਲਗ ਕੇ ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਦਗਾ, ਭੁੱਲਣ ਪੁਰ ਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਵਧਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੱਗਾ, ਜਗਤ ਵੱਜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵੇਖ ਲੈ ਗੋਬਿੰਦ ਅੱਖਰ ਵਾਲਾ ਗੱਗਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਤੇ ਪਾਉਣਾ ਦੱਬਾ, ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂ ਦਬਾਉਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਮੂਲ ਨਾ ਛੱਡਾਂ, ਰਾਓ ਰੰਕਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਬਲ ਜਗਤ ਦੁਵਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅੱਡਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ ।

* ੨੧ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਚਰਨ ਦਾਸ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *
ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਪੂਜਾ ਕਰਾ ਦਿਤੀ ਪੱਥਰ, ਸਿਲਾਂ ਪਾਹਿਨਾਂ ਜਗਤ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਵਾ ਦਿਤਾ ਸੱਥਰ, ਯਾਰੜਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨੇਤਰ ਵਗਿਆ ਨਾ ਅੱਥਰ, ਹੰਝੂਆਂ ਹਾਰ ਨਾ

ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦੱਸਾਂ ਗਬਨ, ਗਾਥਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਲਜੁਗ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵਾਂ ਮਥਨ, ਮਥ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਵਿਰੋਲਾ ਮੱਖਣ, ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਖੇਲ ਵਖਾਵਾਂ ਅੱਖਣ, ਅੱਖੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਚ ਪਿਆਰ ਵਿਚੋਂ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੱਖਣ, ਵਸਤ ਅਨਮੁਲ ਦਿਆਂ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨਾਂ ਸਾਹੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੀ, ਸਤਿ ਸਚ ਮੰਨ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਸੇ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸੀ, ਆਹਿਸਤਾ ਆਹਿਸਤਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਓਸ ਦੀ ਮੰਡਲ ਵੇਖਾਂ ਰਾਸੀ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਓਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਾਹੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੀ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਸੰਬਲ ਦਾ ਵਾਸੀ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਣਾ ਸੰਕਰ ਕੈਲਾਸ਼ੀ, ਕਲਾਧਾਰੀ ਤੱਕ ਲੈ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਹਾਸੀ, ਹੱਸ ਕੇ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੂੰ ਕਿਸ ਦੀ ਕਰਨੀ ਤਲਾਸ਼ੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਪੁਸ਼ਾਕੀ, ਪੁਸ਼ੀਦਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਬਸਤਰ ਸੁਹਾ ਕੇ ਤਨ ਖਾਕੀ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਖੇਲ ਖੇਲ ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਨਾਟੀ, ਨਟੂਆ ਆਪਣਾ ਸੁਵਾਂਗ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹਾਟੀ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਮੰਨਾਂ ਆਖੀ, ਜੇ ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਰਾਂ ਨਾ ਕੋਇ ਗੁਸਤਾਖੀ, ਗੁਸਾ ਗਿਲ੍ਹਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤ ਚਰਨ ਕਵਲ ਮੰਗਾਂ ਮੁਆਫੀ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਵਡ ਸਰਾਫੀ, ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

* ੨੧ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਨੱਚਦੀ ਟੱਪਦੀ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਵਿਖ ਰਖਾਵਾਂ ਸੱਪਣੀ ਸੱਪ ਦੀ, ਡੱਸਾਂ ਕਲਜੁਗ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅਗਨੀ ਹੋ ਕੇ ਤਪਦੀ, ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਦਿਆਂ ਜਲਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸੁਗੰਧ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਤ ਦੀ, ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਪਿਆਸੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਜਪ ਦੀ, ਨਾਮ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਠੱਪਦੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਲਾ ਕਦੇ ਨਾ ਛਪਦੀ, ਉਗਣ ਆਬਣ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਗੱਪ ਦੀ, ਜੇ ਕਹਾਂ ਸੇ ਕਰ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਅਗੰਮੀ ਪੱਟ ਦੀ, ਪਟਨੇ ਵਾਲੇ ਡੋਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਫਿਰਾਂ ਫਟਦੀ, ਫੱਟੜ ਕਰਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੈਂ ਪਿਆਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮਾਇਆ ਮਟ ਦੀ, ਮਟਕੇ ਖਾਲੀ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਮਸਤਾਨੀ ਨਹੀਂ ਪਿਆਲੇ ਗਟ ਗਟ ਦੀ, ਮਧ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਬੱਚੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਨੱਟ ਦੀ, ਸੁਵਾਂਗਣ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸੁਵਾਂਗ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਹੱਟ ਦੀ, ਵਸਤ ਲੈਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਮੁਹੱਬਤ ਨਹੀਂ ਤਤ ਅੱਠ ਦੀ, ਨਵਾਂ ਦਰਾਂ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਪਿਆਸੀ ਨਹੀਂ ਅਠ ਸਠ ਦੀ, ਤੀਰਥ ਤੱਟਾਂ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਆਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਮੱਠ ਦੀ, ਗੁਰੂਦੁਵਾਰੇ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਇਕ

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਸਟਦੀ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਰੱਟਦੀ, ਰੱਟੇ ਪਾਵਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਉਲਟੀ ਲਠ ਦੀ, ਗੋੜਾ ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਦਵਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਾੜੀ ਵੇਖਾਂ ਢੱਠਦੀ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਸ਼ਰਯ ਵੇਖ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਇਕੱਠ ਦੀ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰਨੀ ਧਰਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇੜੇ ਭੱਠ ਦੀ, ਭਠਿਆਲਾ ਕਲਜੁਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਡਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਦਰਵੇਸ਼ਣ ਓਸ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦੀ, ਜੋ ਸਰਥ ਕਲਾ ਅਖਵਾਈਆ । ਓਸੇ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਢਠਦੀ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਅੰਤਮ ਜੱਟ ਦੀ, ਜਟਾ ਜੂਟਾਂ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋਤ ਅਗੰਮੀ ਲਟ ਲਟ ਦੀ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਆਸ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਰੱਖਦੀ, ਰੱਖਕ ਦਿਸੇ ਇਕੋ ਪੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ ।

* ੨੧ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਫਕੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *
ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਜਗਤ ਧਾਰ ਪਖੰਡਣ, ਭੇਖਣ ਹੋ ਕੇ ਭੇਖ ਵਟਾਈਆ । ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਆਵਾਂ ਵੰਡਣ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਆਵਾਂ ਦੰਢਣ, ਡੰਡਾਵਤ ਦਿਆਂ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਚ ਕਰਾਵਾਂ ਖੰਡਣ, ਖੰਡਾ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਦੁਹਾਗਣ ਕਰ ਕੇ ਰੰਡਣ, ਵਿਛੋੜਾ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਬਣਾ ਕੇ ਕੰਧਨ, ਭਰਮਾਂ ਵਿਚ ਭੁਲਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਸਤਕ ਸੁਹਾਉਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਚੰਦਨ, ਟਿੱਕੇ ਕੂੜੇ ਦਿਆਂ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਇਆ ਅੰਗਣ, ਓਹਦਾ ਲੇਖਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾਲੋਂ ਤੁੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਫਿਰਾਂ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡਣ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਚਮਕਾਵਾਂ ਚੰਡਣ, ਪ੍ਰਚੰਡ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦੀ ਮੰਜ਼ਲ ਆਵਾਂ ਲੰਘਣ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਟਿਕਾਈਆ । ਕੂੜ ਸੇਜ ਸੁਹਾ ਪਲੰਘਣ, ਪੰਚ ਵਿਕਾਰੀ ਕਰਾਂ ਹਲਕਾਈਆ । ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਫਸਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਫੰਦਨ, ਫਾਸੀ ਗਲ ਦਿਆਂ ਲਟਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਦ ਮੇਰਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸਚ ਦਾ ਗਾਵਾਂ ਛੰਦੂ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਦੀਨਾ ਬੰਧੂ, ਬੰਦਨ ਤੋੜੇ ਥਾਈ ਥਾਈਆ । ਜੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਥੋਂ ਅਗਨ ਲਗਾਏ ਲੰਬੂ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਕੁੰਟ ਤਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਸ਼ਿਵ ਸੰਭੂ, ਸੰਕਰ ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਓਹ ਸੁਵਾਮੀ ਸਾਗਰ ਸੰਧੂ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਿੰਦੂ, ਬਿੰਦਰਾਬਨ ਦਾ ਕਾਹਨ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਓਸ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕੋਈ ਨਾ ਨਿੰਦੂ, ਨਿੰਦਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਤਾਰਿਆ ਨੰਦੂ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡੂ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਪੰਧ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਮੂਲ ਨਾ ਡੰਡੂ, ਡੰਡਾਵਤ ਆਪਣੀ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਦੁਵਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਸਚਖੰਡੂ, ਸਤਿ ਸਰਨ ਦਿਤੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਗ ਹੋਏ ਨਾ ਮੰਦੂ, ਭਾਗਹੀਣ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿ ਘਰ ਆਇਆ ਪਸੰਦੂ, ਪਿਛਲਾ ਗਿਆ ਭੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੇੜਾ ਘਰ ਘਰ ਬੰਨੂੰ, ਬੰਨੁਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

* * * * *

* * * * *

* ੨੧ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਪੀਰੂ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਇਕੱਲੀ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਫਿਰਾਂ ਗਲੀਉਂ ਗਲੀ, ਮਹੱਲੇ ਕੂਚੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖਾਂ ਜੇ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦਿਤੀ ਬਲੀ, ਬਲ ਬਾਵਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸੀਸ ਕੱਟਿਆ ਦਿਸਦਾ ਐਲੀ, ਵਲੀ ਅੱਲ੍ਹਾ ਕੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਜੁਗ ਜੁਗ ਪਲੀਓ ਪਲੀ, ਬਹੁਰੰਗਾ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਅਸਗਾਹ ਬਲੀ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਤੱਕਾਂ ਜਲੀ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੋ ਜਹਾਨ ਮਹਿਕਦੀ ਕਲੀ, ਕਲਧਾਰੀ ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੀਸ ਰੱਖ ਕੇ ਤਲੀ, ਭੱਜਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਣਾ ਕਲਜੁਗ ਵਾਲਿਆ ਦਲੀ, ਦਲਿਦ੍ਰੀਆਂ ਦੇਣਾ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੁਰਨ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਲੂਣ ਦੀ ਡਲੀ, ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕਦੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਛਲੀ, ਅਛਲ ਛਲ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਗਾਰਾ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਛਤਰ ਛਾਇਆ ਹੇਠ ਪਲੀ, ਵਿਛੋੜਾ ਪਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

* * * * *

* * * * *

* ੨੧ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਸਦਾ ਬਹੁਰੰਗੀ, ਰੰਗਤ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਜਗਤ ਕਰਮ ਦੀ ਵਾਹਵਾਂ ਕੰਘੀ, ਕੇਸ ਕੇਸਾਂ ਕਰਾਂ ਸਫਾਈਆ । ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਚੋਟੀ ਰੱਖਾਂ ਨੰਗੀ, ਓਢਣ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪ੍ਰਭ ਕੋਲੋਂ ਇਕੋ ਮੰਗ ਰਹੀ ਮੰਗੀ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਮੈਨੂੰ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਲੱਗੇ ਚੰਗੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਵੇਖਣੇ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੂਰਮੇ ਜੰਗੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਮੁਹੰਮਦਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣੇ ਚਾਹੁੰਦੀ ਫਰੰਗੀ, ਫਾਰਗ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਤੱਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੱਡ ਮਾਸ ਕੁਰੰਗੀ, ਨਵ ਸਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਅੰਧੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੋਏ ਮੰਦੀ, ਮੰਦਰੀਣ ਹੋਏ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਰਹਿਣ ਪਾਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਡੰਬੀ, ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਮੇਟਣੇ ਚਾਹੁੰਦੀ ਪਖੰਡੀ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਨਾਚ ਦੁਹਾਗਣ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਰੰਡੀ, ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਮੈਂ ਕੋਈ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਪੰਡੀ, ਮਿਟੀ ਖਾਕ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਦਿਆਂ ਰੁਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਦੇਣਾ ਸੁਖ ਇਕ ਅਨੰਦੀ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਧੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਗੰਢ ਪੁਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਤੇੜਾਂ ਪਾਬੰਦੀ, ਸ਼ਰਅ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਆਯੂ ਅੱਗੇ ਹੋਵੇ ਨਾ ਲੰਬੀ, ਲੰਮੀ ਪੈ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨੰਤੀ ਇਕੋ ਮੰਨੀ, ਮਾਨਸਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਸ ਖਾਵਣ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਵਾਮੀ ਮਾਲਕ ਇਕੋ ਤਨੀ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ ।

* * * * *

* * * * *

* ੨੧ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੇ ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਵਾਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਨਿਤ ਨਿਤ ਕਰੇ ਸੰਭਾਲ, ਸੰਬਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸਚ ਗੁਸਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੇਰਾ ਵਜਾਏ ਤਾਲ ਤਾਲ, ਤਲਵਾੜਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਧੁਰ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਸਿਖਾਲ, ਬਿਨ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਤ੍ਰੈਭਵਣ ਦਾ ਪਾਵਾਂ ਜਾਲ, ਧਨੀ ਧਨਾਢਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਅਮੀਰ ਗਰੀਬਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਓਹ ਅਗੰਮਾ ਬਾਲ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਸਤੂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਚਾਹਾਂ ਝੋਲੀ ਦੇਵਾਂ ਡਾਲ, ਖਜ਼ਾਨੇ ਦਿਆਂ ਭਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹਵਾਂ ਕਰਾਂ ਬੇਹਾਲ, ਬਹਿਬਲ ਹੋ ਕੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹਾਂ ਰੱਖਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਫਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਲੱਗੇ ਮਾਨਸ ਡਾਲ, ਪਤ ਟਹਿਣੀ ਦਿਆਂ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਾਰੇ ਘਾਲਦੇ ਘਾਲ, ਘਾਇਲ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਤੱਕਾਂ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਤੱਕਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਜੰਜਾਲ, ਤੰਦ ਡੋਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਦੀਵੀ ਮਾਲੇ ਮਾਲ, ਭੰਡਾਰ ਅਤੇਟ ਅਤੁਟ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਸਗਲੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ, ਮੋਹਣਾ ਬਾਨ ਸੁਹਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਲੱਗਾ ਤ੍ਰੈਪਾਤੂ ਜੰਦਰ, ਕੁਫਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਆਸਣ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬੰਦਨ, ਬੰਦਗੀ ਵਾਲੇ ਦਿਆਂ ਭੁਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਵੇਖੇ ਕੋਈ ਨਾ ਚੰਦਨ, ਤਿਲਕ ਲਲਾਟੀ ਕੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਅਨੰਦਨ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਛੰਦਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਘਰ ਘਰ ਦੀਪਕ ਜਗਣ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਹੋਵਾਂ ਮਗਨ, ਅਲਮਸਤ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਭਜਨ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਮਿੱਤਰ ਸੱਜਣ, ਸਾਕ ਸੈਣ ਦਿਆਂ ਤਜਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੱਦਨ, ਹਦੂਦਾਂ ਵਿਚ ਬੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕੇਤੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਭਾਰ ਲੱਦਣ, ਕੇਤੇ ਬੈਠੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕੇਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੱਢਣ, ਸੀਸ ਧੜ ਅੱਡ ਕਰਾਈਆ । ਕੇਤੇ ਘਰ ਬਾਹਰ ਛੱਡਣ, ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕੇਤੇ ਠੱਗ ਚੋਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਣ, ਧਾੜਵੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਕੇਤੇ ਸਾਧ ਸੰਤ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਹੋਵਣ ਮਘਨ, ਬੈਠੇ ਤਾੜੀਆਂ ਲਾਈਆ । ਕੇਤੇ ਪੂੜੀਆਂ ਤਾਉਂਦੇ ਅਗਨ, ਤਤਾਂ ਖੱਲ ਜਲਾਈਆ । ਕੇਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਸ਼ਗਨ, ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਭਾਗ ਕੀਤੇ ਮੰਦਨ, ਮੰਦਰ ਕਾਇਆ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਰਾਂ ਖੰਡਨ, ਖੰਡਾ ਵਾਲੇ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਦਰੋਹੀ ਜੇਰਜ ਅੰਡਨ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮੋਹ ਮੁਹੱਬਤ ਦੀ ਭੁੱਖੀ, ਪਿਆਸੀ ਜਗਤ ਵਿਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਰੋਟੀ ਖਾਵਾਂ ਸੁੱਕੀ ਰੁੱਖੀ, ਲਬ ਵਿਚ ਲਬਾਂ ਨਾ ਕਦੇ ਲਪਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਇਆ ਦੁੱਖੀ, ਦੁੱਖਾਂ ਸੰਗ ਨਾ ਕਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਦ ਝਗੜਾ ਪਾਵਾਂ ਪੰਜ ਤਤ ਮਨੁੱਖੀ, ਮਾਨਸ ਮਾਨਸ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਪਤ ਜਾਵਾਂ ਲੁੱਟੀ, ਲੇਟੇਰਾ ਕਲਜੁਗ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਗਾਨੇ ਬੰਨ੍ਹਾਂ ਗੁੱਟੀ, ਘਰ ਘਰ ਮਹਿੰਦੀ ਤੰਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਵੇਲੇ ਨਾਲ ਉਠੀ, ਸੁਬਾਹ ਸ਼ਾਮ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ

ਚਾਰੇ ਗੁੱਠੀ, ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਪਹਾੜ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਬੁਲ੍ਹਾਂ ਬੁੱਟੀ, ਮੇਰੇ ਨੈਣ ਰਹੇ ਮੁਸਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਇਕੋ ਮਾਰਨੀ ਝੁੱਟੀ, ਝੂਟਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਪੌਹ ਬਿਨਾ ਸੂਰੀਆ ਫੁੱਟੀ, ਫੁਟਕਲ ਵੇਖਾਂ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੁਹਾਉਣੀ ਰੁੱਤੀ, ਰੁਤੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਕਲਾ ਜਗਾਉਣੀ ਸੁੱਤੀ, ਸੁਤਿਆਂ ਲਵਾਂ ਜਗਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਪੈਰੀ ਪਾਉਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਜੁੱਤੀ, ਜੋਤਰਾ ਲਾ ਹਲ ਵਾਹ ਘਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਮਤ ਕਰਨੀ ਪੁੱਠੀ, ਪੁੱਠੀ ਖੱਲ ਦੇਣੀ ਲੁਹਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨੋਂ ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੇ ਜੜ੍ਹ ਜਾਣੀ ਪੁੱਟੀ, ਉਖੜੀ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਨਾਅਰਾ ਲਾਉਣਾ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਲੈਣਾ ਤੱਕ, ਤਕਵਾ ਰੱਖਣਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੋਂ ਲਹਿੰਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਪੈਣਾ ਸ਼ੱਕ, ਸ਼ਕਵੇ ਸਭ ਦੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਗਤ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਸਭ ਦੇ ਨੱਥ ਪਾਉਣੀ ਨੱਕ, ਖਿਚਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਫੜ ਉਠਾਵਾਂ ਬੂਰੇ ਕੱਕ, ਕਾਕੇ ਆਪਣੇ ਲਵਾਂ ਜਗਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਵਾਹਿਦਾ ਪੱਕ, ਪੱਕੀ ਪਿਛੇ ਲਈ ਪਕਾਈਆ । ਹੁਣ ਖੇਲ ਵੇਖਾਂ ਯਕ, ਯਕ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਧੱਕ, ਧੱਕਾ ਲਾਵਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਢਕ, ਓਢਣ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਇਕੋ ਰਹੀ ਰਟ, ਰੱਟਾ ਪਾਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ ।

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਰਵੇਲਾ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬੋਲ ਕੇ ਦੱਸਾਂ ਸਚ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਰਚਨਾ ਲਈ ਰਚ, ਰਚ ਰਚ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਾਂਡੇ ਬਣਾ ਕੇ ਕੱਚ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਰਹੀ ਰਚ, ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਰਹੀ ਮੱਚ, ਅਗਨੀ ਅਗਨੀ ਅਗਨੀ ਤਪਾਈਆ । ਮੈਥੋਂ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਚ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਰਤ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਉਲਟੀ ਕਰਾਂ ਮਤ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਵਿਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸੁਬਾਈਆ । ਮੈਂ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਕਿਸੇ ਪਤ, ਸੀਸ ਤਾਜ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚੁੱਕਾਂ ਅੱਤ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦਾ ਧੀਰਜ ਰਹਿਣ ਦੇਵਾਂ ਨਾ ਜਤ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਨੋਖਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੱਖਰੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਧੋਖਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਧੋਖਾ, ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਆਪਣਾ ਮੌਕਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲਾ ਢੋਕਾ, ਢਈਆ ਢਾਈ ਕਰਮਾਂ ਬਾਵਨ

ਦਏ ਮਿਣਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਨਿਕਲੇ ਹੌਕਾ, ਹਾਏ ਉਫ ਨਾ ਕਦੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਜੁਗ ਜੁਗ ਚਲਦੀ ਨੌਕਾ, ਨਈਆ ਜਗਤ ਜਗਨ ਫਿਰਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਗੀਤ ਸਾਰੇ ਗਾਉਣ ਵਾਹੋ ਵਾਹੋ ਕਾ, ਵਾਹਵਾ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਪੁਤਰਾਂ ਨਾਤਾ ਤੁੜਾਵਾਂ ਪਿਤਾ ਮਾਉਂ ਕਾ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਾਓ ਕਾ, ਦਾਹਵੇਦਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਅਛਲ ਛਲ ਵਾਲੇ ਦਾਓ ਕਾ, ਵਲ ਛਲ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਅੰਤਰ ਸਾਹੋ ਦਰਿਆਓ ਕਾ, ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਦਿਆਂ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਰ ਘਟ ਥਾਉਂ ਕਾ, ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਧ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਝੰਡੂ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *
ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅਗੰਮੀ ਅਪਾਰੀ, ਅਪਰੰਪਰ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਪੈਜ ਸੁਵਾਰੀ, ਸੁਵਾਰਥ ਪਰਮਾਰਥ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਲਾਹਕਾਰੀ, ਮਸ਼ਵਰਾ ਇਕੋ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਜੋ ਮੇਰੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਧਾਰੀ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਉਤੇ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਫੇਰਾਂ ਬਹਾਰੀ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਕੋਈ ਤੱਤਾਂ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਨਾਰੀ, ਜਗਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਰ ਬਣਾਂ ਨਾ ਕਦੇ ਪਨਿਹਾਰੀ, ਦਰ ਦਰ ਸੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਚਲਦੀ ਫਿਰਦੀ ਦਿਓਹਾੜੀ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਲਜਪਤ ਰਹਿਣ ਦੇਵਾਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾਹੜੀ, ਤਾਜਾਂ ਵਾਲੇ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੁਵਾਮੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਜਗਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਖਾਵੰਦ, ਖਸਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਾਬੰਦ, ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਰਚਨਾ ਸੂਰੀਆ ਚੰਦ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਕਰਾਂ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕੀਤਾ ਬੰਦ, ਬੰਦਗੀ ਵਾਲੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਦੁਵਾਰੇ ਜਾਵਾਂ ਲੰਘ, ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਇਕ ਪਲੰਘ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਸ਼ਾ ਦਿਤੀ ਟੰਗ, ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਟਿਕਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਨੇਕਾ ਢੰਗ, ਵੱਖਰੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੈਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਠੰਡ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਰੇ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਮੰਗਣ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇਵਾਂ ਵਿਕਾਰੇ ਪੰਜ, ਪੰਚਮ ਪੰਚਾਂ ਨਾਲ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਹੱਥ ਨਾ ਆਈ ਤਾਰੂ ਗੰਜ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਰੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਆਪ ਲਗਾਏ ਆਪਣੇ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਚੰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *
 ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੀ ਹਾਸੀ, ਹੰਸਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਮੂਸਾ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਫਾਸੀ, ਬਿਨ ਰੱਸੀਆਂ ਰੱਸੇ ਗਲ ਛੁਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਈਸਾ ਸਲੀਵ ਦੀ ਦਿਤੀ ਦਾਸੀ, ਸਤ ਰੰਗਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ਹਿੰਦਸਾ ਦੱਸ ਕੇ ਸਤ ਸੌ ਛਿਆਸੀ, ਸਤ ਅੱਠ ਛੇ ਇਕੀਆਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਫੇਰ ਮਿਲੀ ਸ਼ੰਕਰ ਜਾ ਕੈਲਾਸ਼ੀ, ਕਲਾ ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ ਵਖਾਈਆ । ਫੇਰ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਦੱਸੀ ਰਾਸੀ, ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਗਈ ਬਦਲਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਖਾਈ ਉਦਾਸੀ, ਸੁਖ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਆ ਗਈ ਖਾਂਸੀ, ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਅਵਾਜ਼ ਉਠਾਈਆ । ਓਹ ਵੇਖ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਕੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਟਣੇ ਮਧਰਾ ਮਾਸੀ, ਮਸਲੇ ਸਭ ਦੇ ਹਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਪੁਸ਼ਾਕੀ, ਬਸਤਰ ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਬੇਲੂ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *
 ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਵੱਡੀ ਚੌਧਰਾਨੀ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦੀ ਸੁਘੜ ਸੁਚੱਜੀ ਸਵਾਣੀ, ਬੁਧ ਮਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਨਵ ਸਤ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ੇ ਸੁਣਾਂ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ, ਢੋਲਿਆਂ ਸੋਹਲਿਆਂ ਕਰ ਸਨਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਤੱਕਾਂ ਪਾਣੀ, ਨੀਰ ਨੀਰਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਣਾ ਹਾਣੀ ਹਾਣੀ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੱਕਾਂ ਜੀਵ ਪੁਰਾਣੀ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਤੱਕਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖਣਹਾਰ ਵੈਰਾਨੀ, ਵੈਰੀ ਘਰ ਘਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਜੂਹ ਬੇਗਾਨੀ, ਮਾਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸ਼ਰਅ ਸ਼ੈਤਾਨੀ, ਸ਼ਾਇਰੀ ਵਿਚ ਕੋਇ ਨਾ ਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਖਸਮ ਖਸਮਾਨੀ, ਖੇਲ ਖਿਲਾਵਾਂ ਹਰ ਘਟ ਬਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਨਾ ਹੋਈ ਨਿਧਾਨੀ, ਮੂਰਖ ਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੀਵ ਜੰਤਾਂ ਰਿੜਕਾਂ ਨਾਲ ਮਧਾਣੀ, ਨੇਤਰਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਾਸ਼ ਵਿਰੋਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਇਕੋ ਧਿਆਨੀ, ਇਕੋ ਦੇਵ ਮੂਰਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਮੰਜ਼ਲ ਕਰੇ ਆਸਾਨੀ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ ।

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *
 ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਬੜਾ ਮਜ਼ਾਜ, ਮਜ਼ਾਜਣ ਹੋ ਕੇ ਫਿਰਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਰਾਜ, ਰਈਅਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਤਾਜ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੀਸ

ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਦਾ ਰਹੇ ਜਹਾਜ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਭੱਜੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸਮਾਜ, ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਰਭ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਆਪਣੀ ਸਾਜਣਾ ਲਵਾਂ ਸਾਜ, ਸਚ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਦਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਮਾਰੇ ਅਵਾਜ, ਬਿਨਾ ਰਸਨਾ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਜਿਸ ਨੇ ਰਚਣਾ ਤੇਰਾ ਕਾਜ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬੜੀ ਗੰਭੀਰ, ਗਹਿਰ ਗਵਰ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਬਸਤਰ ਚੀਰ, ਭੂਸ਼ਨ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਆਹਲਾ ਅਦਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਤਸਵੀਰ, ਤਸੱਵਰ ਕਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਜੰਜੀਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸ਼ਰਭ ਵਾਲਿਆਂ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅਨੋਖੀ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ, ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਲਕੀਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਹੱਦ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਝੁਕਦੇ ਪੀਰ ਫਕੀਰ, ਜੋ ਫਿਕਰੇ ਢੇਲੇ ਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਬਦਲ ਦੇਵਾਂ ਜ਼ਮੀਰ, ਜ਼ਿਮੀ ਜ਼ਮਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਜਾਣਾ ਬੱਚੇ ਖਾਰ ਸ਼ੀਰ, ਦੇਧੀ ਦੰਦੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਦਾ ਸਦ ਵੱਖਰੀ ਤਦਬੀਰ, ਤਰੀਕਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਗਰੀਬ ਅਮੀਰ, ਰਾਓ ਰੰਕਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਦਲ ਦੇਵਾਂ ਤਕਦੀਰ, ਤਕੱਬਰ ਆਪਣਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੀਰ, ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ ।

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਰੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਜਗਤ ਪਸਾਰਾ, ਪਸਰ ਪਸਾਰੀ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਮੰਨ ਕੇ ਓਸ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਇਕੋ ਇਕ ਤੱਕ ਸਹਾਰਾ, ਸੀਸ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਝੁਕਾਈਆ । ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਡੰਡਾਵਤ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਅਕਲ ਕਲਪਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸੁਣਾਇਆ ਜੈਕਾਰਾ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਓਸ ਵੇਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਾ ਕੋਈ ਅਵਤਾਰਾ, ਪੈਗੰਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੋਈ ਪਸਾਰਾ, ਖਾਲੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਕਾਰਾ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰਾਂ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਨਾ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜਾ, ਟਿੱਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਨੌਂ ਖੰਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਅਖਾੜਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਹਿਸਿਆਂ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਲਾੜੀ ਨਾ ਕੋਈ ਲਾੜਾ, ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਮੇਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਚਰਨ ਸਹਾਰਾ, ਚਰਨੋਪਕ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣਾਇਆ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਦਿਤਾ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਵੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰਾ, ਸੰਸਾਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਸੰਘਾਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਰੰਗ ਮੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਚੌਬੀਸਾ ਜਗਦੀਸ਼ਾ ਹਰਿ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਸਹਾਰਾ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ ।

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਧ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ
ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਦੜ ਦੇ ਨਵਿਤ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬੜੀ ਪਾਕ ਪਵਿਤ, ਪਤਤ ਉਧਾਰਨ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਨਿਤ ਨਵਿਤ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਹਰ ਘਟ ਚਿਤ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਿਤ, ਸੱਜਣ ਸਰਬ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੋਭੀਆਂ ਲਾਲਚੀਆਂ ਕਰਾਂ ਹਿੱਤ, ਕਾਮੀਆਂ ਆਪਣੀ ਕਾਮਨਾ ਵਿਚ ਫਸਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਲਿਖ, ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਿਖਿਆ ਸਾਰੇ ਲੈਣ ਸਿਖ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਭ ਲਾਲਚ ਦੀ ਪੱਟੀ ਦਿਆਂ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਾਰਾਂ ਖਿਚ, ਹਲੂਣਾ ਦੇਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਵਸੇਰਾ ਅਮੀਰਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਵਿਚ, ਵਿਚਲਾ ਭੇਵ ਦਿਆਂ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਭ ਨੂੰ ਲਵਾਂ ਜਿਤ, ਹਾਰ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ਮੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਿਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਹੋਵੇ ਸੁਹੰਜਣੀ ਬਿਤ, ਵਾਰ ਘੜੀ ਪਲ ਵੱਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇਆ ਸਿਲ੍ਹ ਪਾਹਿਨ ਪੱਥਰ ਇੱਟ, ਪੂਜਾ ਜਗਤ ਵਾਲੀ ਬਣਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਨੂਆ ਜਾਏ ਨਾ ਟਿਕ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀਆ । ਘਰ ਘਰ ਉਬਲੇ ਰਿਤ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਵਸੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਚਿਤ, ਚਿਤ ਠਗੋਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਇਛ, ਨਿਰਇਛਤ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਧ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਰਾਮ ਚੰਦ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਛਲ ਅਛੱਲਾ, ਵਲ ਛਲਧਾਰੀ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਮਹੱਲਾ, ਹਿੱਸਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨਾਂ ਹੇਠ ਕੋਈ ਨਾ ਬੱਲਾ, ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਫੜਾਇਆ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੱਲਾ, ਪਲਕ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਸਦ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੱਲਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਮੇਰਾ ਦੀਪਕ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਪਵਲ ਧੌਲ ਉਤੇ ਬੱਲਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੁੰਟ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਰਹਿਮਤ ਕੀਤੀ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀ ਅੱਲਾ, ਆਲਮੀਨ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਡਰ ਭਾਓ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮੇਰੀ ਖੱਲਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਵ ਸਤ ਪਿਆਰ ਦਾ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਦਲਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਅਗੰਮ ਅਗੰਮੜਾ ਭੇਖਾ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰੇਖਾ, ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੱਖਰਾ ਲੇਖਾ, ਲੇਖਕ ਲਿਖ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾ, ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ

ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜੋ ਸਦਾ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਓਸ ਦਾ ਖੇਲ ਦੇਸ ਬਦੇਸਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਓਸ ਦੀ ਨਾ ਦਾਹੜੀ ਮੁਛ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੇਸਾ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਓਹ ਵੇਖੇ ਟਿੱਲੇ ਬਲ ਅਸਗਾਹ ਰੇਤਾ, ਜੰਗਲ ਜੂਹਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਪਾਵੇ ਭੇਤਾ, ਜਲ ਜਲ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਮੰਨਿਆ ਨੇਤਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਦਾ ਰੱਖੇ ਚੇਤਾ, ਚੇਤਨ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਹੇਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਚੰਨੋ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬਹੁ ਬਿਧ ਰੂਪੀ, ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਾਹੋ ਭੂਪੀ, ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਚਾਰੇ ਕੂਟੀ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਦੋ ਜਹਾਨ ਪੰਘੂੜਾ ਰਹੀ ਝੂਟੀ, ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਹੁਲਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਵਾਮੀ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦੀ ਚੁੱਪ, ਮੁਖ ਬਚਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਵੇਖਾਂ ਅੰਧੇਰਾ ਘੁਪ, ਨਵ ਸਤ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੁੱਤ, ਅਪਰਾਧੀ ਹੋਏ ਲੋਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਚੁਤ, ਕੀ ਚੇਤਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਿਸ ਵਿਧ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੀ ਮੋਲੇ ਰੁਤ, ਫਲ ਫੁਲ ਜੂਠ ਝੂਠ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖ ਕੇ ਹੋਵਾਂ ਖੁਸ਼, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਆਪਣਾ ਰੋਵੇ ਦੁੱਖ, ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਕੇ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਮੁੱਖੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਬੋਲੀ, ਅਨਬੋਲਤ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਆਸ਼ਾ ਮੇਰੀ ਢੋਲੀ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਰੀ ਗੋਲੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਮਨਸਾ ਮੇਰੀ ਹੋਲੀ, ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਬਣੇ ਤੋਲੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੋਲ ਤੁਲਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਲਪਣਾ ਹੋਵੇ ਡੋਲੀ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਮਾਂਗਤ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਮੁੱਖੋਂ ਕੁਛ ਨਾ ਕਹਿੰਦੀ, ਕਹਿਣ ਨਾ ਕਿਛੁ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਮੰਦਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬਹਿੰਦੀ, ਆਸਣ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਛਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਲਾ ਹੋਵੇ ਨਾ ਢਹਿੰਦੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਲਵਾਂ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਖੇਲਣਾ ਸਦੀ ਚੋਧਵੀਂ ਦਿਸ਼ਾ ਲਹਿੰਦੀ, ਲਹਿਣੇ ਦੇਣੇ ਮੁਹੰਮਦ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਲਾ ਕੇ ਮਹਿੰਦੀ, ਸਗਨ ਜਗਤ ਧਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਆਮਤ ਦੀ ਧਾਰ ਵੇਖਾਂ ਵਹਿੰਦੀ, ਸ਼ਾਮਤ ਦੀਨ ਦੁਨੀ

ਸਮਝਾਈਆ । ਉਮਤ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਖਹਿੰਦੀ, ਖਾਹਮਖਾਹ ਦਿਆਂ ਟਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਣਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਹਿੰਦੀ, ਭਾਣੇ ਅੰਦਰ ਭਾਵੀ ਜਗਤ ਜੁਗਤ ਵਰਤਾਈਆ ।

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕਲਾ ਸੋਭਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦੀ ਚੇਲੀ, ਜੋ ਚਿਲਾ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਚਾ ਬੇਲੀ, ਬੇਲੇ ਜੰਗਲਾਂ ਜੂਹਾਂ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋ ਸਤਿਜੁਗ ਤਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮੇਲ ਰਿਹਾ ਮੇਲੀ, ਮਿਲ ਮਿਲ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਵੇਹਲੀ, ਸੇਵਾ ਵਿਚੋਂ ਸੇਵਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੇਰੀ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਦਿਤੀ ਅਵਰ ਕੋਈ ਸਹੇਲੀ, ਸਾਜਣ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਧਾਮ ਨਵੇਲੀ, ਬਿਨ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਰਹਾਂ ਅਕੇਲੀ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੋਬਨਵੰਤੀ ਅਲਵੇਲੀ, ਸੋਹਣਾ ਰੂਪ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਖੇਲੀ, ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਘੱਲਾਂ ਜੇਲ੍ਹੀ, ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਾਏ ਧਰਮ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਪੈਸਾ ਪੇਲੀ, ਬਿਨ ਟਕਿਆਂ ਦਿਆਂ ਵਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਸੇ ਇਕ ਮਹੱਲਾ, ਮਹਿਫਲ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਇਕੱਲਾ, ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਉਪਰ ਨਾ ਬੱਲਾ, ਮਧ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਥੇ ਵਕਤ ਨਾ ਘੜੀ ਨਾ ਪਲਾ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਗਣਤ ਨਾ ਕੋਇ ਗਿਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਧਾਮ ਸਦਾ ਅਟੱਲਾ, ਅਚੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋ ਬਾਹਰ ਜਲਾ ਬਲਾ, ਅਸਗਾਹਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਭ ਨੂੰ ਘੱਲਾ, ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੇਵਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਅੰਤਮ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਰਾਣੀ ਔਲਾ, ਔਲਾ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਦਾ ਦਰ ਮੱਲਾ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਦੀ ਨਾ ਪਵਾਂ ਸੋਚੀ, ਸੋਚ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਦੇ ਨਾ ਲੋਚੀ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਗਲ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰੇ ਵਾਲੀ ਮੋਚੀ, ਜੋ ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਤੂੰ ਸੁਣਨਾ ਇਕ ਸਲੋਕੀ, ਸੋਹਲਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਚਣ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕੀ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਉਸ ਨੂੰ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰੋਕੀ, ਰੁਕਾਵਟ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟੀ, ਓਹ ਦਾਤਾ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀਆ । ਉਸ ਦੀ ਖੇਲ ਅਗੰਮੀ ਛੋਟੀ, ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇ ਬੋਟੀ ਬੋਟੀ, ਧਰਮ ਦਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਲੁਟੀਆ ਲੋਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ

ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਮਤ ਹੋਵੇ ਹੋਛੀ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਦੋਸ਼ੀ, ਨਿਰਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਵੇਖਾਂ ਬਣ ਖਾਮੋਸ਼ੀ, ਮੁਖ ਬਚਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਜਗੇ ਜੋਤੀ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਧਾਰ ਜਿਸ ਦੀ ਗੋਤੀ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਉਠਾਏ ਸੇਤੀ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਵਿਚ ਸੋਇਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕਲਾ ਈਸ਼ਰ ਦਾਸ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬੜੀ ਚਟਕ, ਚੇਟਕ ਵਿਚ ਰੱਖਾਂ ਲੋਕਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਿਚ ਰਹੀ ਭਟਕ, ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ ਭਟਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਪਾਰ ਅਟਕ, ਅਟਕ ਅਟਕ ਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਕਟਕ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਹਲੂਣਾ ਦੇਣਾ ਅਫਰੀਦੀ ਖਟਕ, ਸੁਤਿਆਂ ਲਵਾਂ ਉਠਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਬਲ ਵਾਲਾ ਬਲਖ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਅਫਗਾਨਾ ਹੋਵੇ ਤਲਖ, ਤਲਖੀ ਵਿਚ ਦੁਹਾਈਆ । ਫੇਰ ਅੱਗੇ ਜਗਾਵਾਂ ਅਲਖ, ਅਰਬੀਆਂ ਲਵਾਂ ਉਠਾਈਆ । ਫੇਰ ਮਾਤਲੋਕ ਹੋ ਪ੍ਰਤੱਖ, ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਦਿਆਂ ਜਗਾਈਆ । ਫੇਰ ਖੇਲ ਕਰ ਕੇ ਵਖ ਵਖ, ਦੋ ਧੜ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ । ਫੇਰ ਸਭ ਦੇ ਸਾੜ ਕੇ ਕੱਖ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਜਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਹੋਏ ਆਪ ਸਹਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸੁਕੀਨ, ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਇਕ ਦੇ ਉਤੇ ਯਕੀਨ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਰਗ ਜਗਤ ਮਹੀਨ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰਾਂ ਤਰਮੀਮ, ਅਦਲੀ ਬਦਲੀ ਵੇਖਾਂ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਤਕਸੀਮ, ਸੋਹਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੇਖੇ ਲਾਉਣਾ ਡੰਡਾ ਮੀਮ, ਨੁਕਤਾ ਨੂਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਅਧੀਨ, ਸੀਸ ਨਾ ਕਿਸੇ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੁਗ ਜੁਗਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ, ਪਰਾਤਨ ਲਹਿਣਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ ।

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
ਬਾਹਰ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਪੈਦੀਆਂ ਰਾਸਾਂ, ਰਸਤੇ ਦੇ ਜਗਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਵਣ ਆਸਾਂ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਸਦੀਆਂ ਲਾਸਾਂ, ਲਛਮੀ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਠੁਕਰਾਈਆ । ਕੀ ਮੈਂ ਖੇਲੁ ਕੇ ਦੱਸਾਂ ਖੁਲ੍ਹਾਸਾ, ਖੁਲ੍ਹੀ ਮੋਢੀ ਸੀਸ ਦੁਹਾਈਆ । ਨਵ ਸਤ ਦਿਸੇ ਉਦਾਸਾ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਹਿਬੂਬ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ, ਸਾਰ ਪਾਸ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਵੇਖ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਆਵੇ ਹਾਸਾ, ਹੱਸ ਹੱਸ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਤੱਕਾਂ

ਓਸ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਾ, ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਣ ਆਇਆ ਭਰਵਾਸਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਤਰਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਨੱਚਦੇ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਜਗਤ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਭਾਂਡੇ ਕੱਚ ਦੇ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਓਹ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਸਚ ਦੇ, ਸਚ ਸਚ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਓਹ ਉਸ ਘਰਾਣੇ ਵਸਦੇ, ਜਿਥੇ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਥੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਅੱਖ ਦੇ, ਸੈਨਤ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਦ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦੇ, ਸਨਮੁਖ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਡੇਰੇ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵੱਖ ਦੇ, ਵਖਰੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਿਰ ਉਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਦੇ, ਰੱਖਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਤਰਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖੇ ਹਰਿਜਨ ਤਰਦੇ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਤਰਾਈਆ । ਜੋ ਇਕ ਵਾਰ ਬਣ ਗਏ ਇਸ ਦੇ ਬਰਦੇ, ਬੰਦੀਖਾਨਿਉਂ ਦਏ ਕਢਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਹਿੰਦਿਉਂ ਜਾਣਾ ਚੜ੍ਹਦੇ, ਚੜ੍ਹਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹੰਕਾਰੀ ਮੜ੍ਹ ਦੇ, ਮੜ੍ਹੀ ਗੋਰਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਢੇਲੇ ਵੇਖੇ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਕੀ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡੀ ਆਸਾ ਪੁੰਨੀ, ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਲਕ ਕੁਲ ਕੁੰਨੀ, ਕਾਇਨਾਤ ਦਾ ਰਹਿਬਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੱਟਣੀ ਜੂਨੀ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਦਾ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਓਹ ਸਭ ਤੋ ਵੱਡਾ ਕਾਨੂੰਨੀ, ਕਾਇਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਮੇਟ ਕੇ ਪਿਆਰ ਬਹਿਰੂਨੀ, ਅੰਤਰ ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਲਗਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਗਤ ਮਾਸੂਮੀ, ਬਾਲੇ ਨੰਨ੍ਹੇ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮਸਤਕ ਰਿਹਾ ਚੁੰਮੀ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਪੂੜ ਮਸਤਕ ਦਏ ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਦੇ ਲਹਿਣੇ ਦੇਣੇ ਆਪੇ ਰਿਹਾ ਵਸੂਲੀ, ਦੂਸਰ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ ।

* * * * *
* * * * *

* ੨੨ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ
ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਾਤ ਨੂੰ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕੀਤੀ ਲੋਭੀ, ਲੋਭ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਹਲਕਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋਏ ਕੋਈ ਨਾ ਧੋਬੀ, ਪਾਪਾਂ ਦਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਮੇਟੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰੋਗੀ, ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮੇਲ ਨਾ ਹੋਏ ਸੰਜੋਗੀ, ਵਿਛੜਿਆਂ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਲਾਈਆ । ਧਰਮ ਦਾ ਰਹਿਣ ਦਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਜੋਗੀ, ਜੁਗੀਸ਼ਰਾਂ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਹੋਈ ਕੋਈ, ਬਿਬੇਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸ਼ਨਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਈ ਭੋਗੀ, ਭਸਮੜ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਪਾਈਆਂ ਵੰਡਾਂ, ਵੰਡੀ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਮੈਂ ਮਮਤਾ ਦੀਆਂ ਬੱਧੀਆਂ ਪੰਡਾਂ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਦੀਆਂ ਵਖਾਈਆਂ ਗੰਢਾਂ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਖੇਲ ਦੱਸਿਆ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੰਢਾ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਇਕ ਅਪਾਰਾ, ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਲਲਕਾਰਾ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਦਿਸੇ ਅੰਤ ਕਿਨਾਰਾ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਗਿਆ ਲਾਰਾ, ਇਸ਼ਾਰੇ ਸੈਨਤਾਂ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਓਹ ਆ ਗਿਆ ਚੋਬੀਸਾ ਅਵਤਾਰਾ, ਅਵਤਰੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਦਿਸੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰਾ, ਸੰਸਾਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਸੰਘਾਰੀ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਓਹ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰੋਂ ਹੋਵੇ ਜਾਹਰਾ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸਾ ਮਿਲਣਾ ਫੇਰ ਦੁਬਾਰਾ, ਦੋਹਰੀ ਧਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਛੇੜੇ ਵਿਚੋਂ ਕਾਹਿਰਾ, ਕਹਿਰ ਗਾਜ਼ੀਆਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਕੋਈ ਰਹੇ ਨਾ ਦੁਨੀਆਦਾਰ ਬਾਹਿਰਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲਾ ਮੁਸ਼ਾਹਿਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸਚ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਨਿਗਹ ਮਾਰਾਂ ਝਾਕੀ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਕਮਲਾਪਾਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਰੇ ਮੰਗਦੇ ਬੁੰਦ ਸੁਵਾਂਤੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਓਹ ਕਿਸ ਬਿਧ ਮੇਟੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਰੁਤੜੀ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸਦੀ ਚੋਧਵੀਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਿਸਦੀ ਘਾਟੀ, ਮੰਜ਼ਲ ਪੰਧ ਆਪਣੀ ਬੈਠੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਹੱਥ ਮਾਰਦੀ ਉਤੇ ਛਾਤੀ, ਛਤਰਧਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਵੇਖਣ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ, ਪੈਗੰਬਰ ਅਵਤਾਰ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਸਦੀ ਚੋਧਵੀਂ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਲਾਟੀ, ਢਈਏ ਦਾ ਪੰਧ ਸਮਝੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਵੇਖੇ ਬਹਿ ਕੇ ਉਤੇ ਖਟੀਆ ਖਾਟੀ, ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੋੜੇ ਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੁਵਾਰ ਇਕ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵਿਛੁੰਨੀ, ਵਿਛੜੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਲਾਡਲੀ ਮੁੰਨੀ, ਜੋ ਮੁੰਨ ਮੁੰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਓਢਣ ਦਿਸੇ ਕੋਇ ਨਾ ਚੁੰਨੀ, ਪਰਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਗੁੰਨ ਗੁੰਨੀ, ਵਿਦਿਆ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸੰਗ ਆਪ ਬਣਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਨੂੰ ਆਇਆ ਹੁਕਮ ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਹੋ ਜਾ ਖਰਬਦਾਰੀ, ਆਪਣੀ ਲੈ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਵੇਖਣੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਹੋਸ਼ ਸੰਭਲ ਕੇ ਸੰਭਲ ਵਾਲੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਤੂੰ ਫਿਰਨਾ ਜਗਤ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ, ਭੱਜਣਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਦੇਣਾ ਹੁਲਾਰੀ, ਹਲੂਣਿਆਂ ਨਾਲ ਉਠਾਈਆ । ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਤੇਰੀ ਖੇਲ ਹੋਣੀ ਨਿਆਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਰੂਸਾ ਚੀਨਾ ਹਲੂਣੇ ਦਾਹੜੀ, ਹੁਲਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਉਠਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਫਿਰਨਾ ਪਿਛੇ ਅਗਾੜੀ, ਭੱਜਣਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਨੂੰ ਸਚ ਦਾ ਦੱਸ ਤਾਰੀਕਾ, ਸਤਿ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਨੀਕਨ ਨੀਕਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਜਗਤ ਸ਼ਰੀਕਾ, ਸ਼ਰਅ ਵਾਲੇ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਹਲੂਣਾ ਦੇਵਾਂ ਅਮਰੀਕਾ, ਅਮਰ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਜੀਵ ਜੀਅ ਕਾ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਤੂੰ ਸੁਵਾਮੀ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ, ਤ੍ਰੈਭਵਣ ਧਨੀ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਲ੍ਹੜੇ ਕਰ ਲਾਂ ਕੇਸ, ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਾਵਾਂ ਮਸੀਹ ਵਾਲੇ ਦੇਸ, ਮਸਲਾ ਆਪਣਾ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਦਸਮੇਸ਼, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਹੋਣਾ ਕਲੇਸ਼, ਕਲਕਾਤੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਸਹਿੰਸਰ ਮੁਖ ਸ਼ੇਸ਼, ਦੋ ਸਹਿੰਸਰ ਜੇਹਵਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਲੇਖਾ ਆਪ ਲਿਖਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਬਗ ਬਪੜਾ, ਜਗਤ ਲਵਾਂ ਭਰਮਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤਕੜਾ, ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਜੰਗਲ ਜੂਹਾਂ ਵਿਚ ਰਕੜਾ, ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜ ਕੇ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਦਾ ਤੱਕੜਾ, ਦੋ ਧੜ ਤੋਲਾਂ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਸਤਿ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਅਹਿਬਾਬੀ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜਿਥੇ ਨਾ ਸੁਵਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁਵਾਬੀ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਵਿਚੋਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਰਾਜੀ, ਜੇ ਰਾਜਕ ਰਿਜਕ ਰਹੀਮ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਅਸਵ ਅਗੰਮਾ ਤਾਜੀ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਿਹਾ ਦੋੜਾਈਆ । ਓਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰੇ ਅਵਾਜੀ, ਸੁਤੀ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕਰੀ ਖਰਾਬੀ, ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਲ ਸਿਤਾਰ ਜਣਾਏ ਰਬਾਬੀ, ਜੇ ਅਗਲੀ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਨਾਨਕ ਵਾਲਾ ਬਗਦਾਦੀ, ਬਗਲਗੀਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਵੇਖਣੀ ਸਰਬ ਆਬਾਦੀ, ਤਿੰਨ ਅਰਬ ਸਠ ਕਰੋੜ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਗਿਣਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨੀ ਤੂੰ ਬਣੀ ਨਾ ਕਿਤੇ ਕਮਲੀਏ ਪੰਜਾਬੀ, ਪੰਜਾਂ ਦਰਿਆਵਾਂ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕੇ ਆਪਣਾ ਝੱਟ ਲੰਘਾਈਆ । ਤੂੰ ਫਿਰਨਾਂ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਜੀ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਭੱਜਣਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਿਤੇ ਲਾ ਨਾ ਬਹੀਂ ਸਮਾਪੀ, ਸੁੰਨ ਵਿਚ ਨਾ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਹਿਣਾ ਜਾਗੀ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਤੂੰ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਵੇਖਣੇ ਕਾਗੀ, ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਆਇਆ ਬੇਖਬਰੀ, ਖਬਰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਈ ਬੇਸਬਰੀ, ਸਬੂਰੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਣਾ ਜ਼ਬਰੀ, ਜ਼ਾਬਰਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਦੀ ਹੋਈ ਬੇਕਦਰੀ, ਕਦਰ ਆਪਣਾ ਲਏ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕਰਨੀ ਪੱਧਰੀ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਓਹ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵਣ ਵਾਲਾ ਗਦਰੀ, ਗਦਾਗਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਅੱਡਰੀ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੇ ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਨਦਰ ਨਦਰੀ, ਨਜ਼ਰ ਨਿਹਾਲ ਕਰਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਆਸ਼ਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਸਧਰੀ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਅੰਤ ਅਖੀਰ ਬਣੇ ਅਦਲੀ, ਇਨਸਾਫ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕੂੜ ਸਚ ਦੀ ਕਰੇ ਬਦਲੀ, ਬਦਲਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਰੁਤ ਵਖਾਵੇ ਰੰਗਲੀ, ਰੰਗਤ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸੇ ਦੀ ਭਿਖਾਰਨ ਵਣਜਾਰਨ ਕੋਝੀ ਕਮਲੀ, ਜੇ ਕਵਲ ਨੈਣ ਅਖਵਾਈਆ ।

ਜਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਤਿਆਰੀ ਜੰਗ ਲਈ, ਜੰਗਲ ਜੂਹਾਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈ ਵਰਭੰਡ ਲਈ, ਵਰਭੰਡੀ ਭੰਡੀ ਪਾਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *
ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਧਾਮ ਧੂਮ ਦੀ, ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਉਤੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਮਸਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਝੂਮਦੀ, ਹੁਲਾਰੇ ਜਗਤ ਜਗਨ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਪਿਆਰੀ ਬਣੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਸੂਮ ਦੀ, ਸ਼ਾਹਾਂ ਸੰਗ ਨਾ ਕਦੇ ਨਿਭਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੁਟੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਹਜੂਮ ਦੀ, ਝਗੜਿਆਂ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਨਾਮਾਲੂਮ ਦੀ, ਭੇਵ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਰਨੀ ਦਿਸਦੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਹ ਰੂਮ ਦੀ, ਰੂਮਾਂ ਦਏ ਹਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਨ ਇਲਾਹ ਬੁਤ ਭੂਮ ਦੀ, ਭੂਮੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਖਲਾਏ ਇਕ ਅਸੂਲ ਦੀ, ਅਸਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *
ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਪਾਵਾਂ ਧਮਾਲ, ਨੱਚਾਂ ਟੱਪਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਖੰਡ ਕੇ ਤਮਾਲ, ਹਰਣ ਯਮਯ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਕਿੰਹ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਰਾਂ ਭਾਲ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਚੁਕਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਮਝੇ ਕੋਇ ਨਾ ਚਾਲ, ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਝੱਲੇ ਕੋਇ ਨਾ ਝਾਲ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਅਗਨੀ ਦੇਣੀ ਬਾਲ, ਬਾਲੂ ਰੇਤ ਦੇਣੀ ਤਪਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਭਾਲ, ਸੰਭਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਝਗੜੇ ਤੱਕਣੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਰਾਓ ਰੰਕਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਧਰਮ ਦਾ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਦਲਾਲ, ਵਿਚੋਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਹੋਵੇ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਪਿਛਲੀ ਸਾਰੇ ਜਾਣ ਭੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਫਲ ਲਗਾਵੇ ਮੇਰੇ ਭਾਲ, ਫੁਲ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੇ ਮਹਿਕਾਈਆ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਸੇਈ ਕਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਵਜੀਰੋ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *
ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਧਰਮ ਨਾਲ ਧਰਮ ਲਗਾਵਾਂ ਟੱਕਰ, ਧਰਮ ਧਰਮ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਰੀਣੀਆਂ ਵੰਡਾਂ ਗੁੜ ਸੱਕਰ, ਸ਼ਰਅ ਮੁਹੰਮਦ ਵਾਲੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਮਾਰਨਾ ਚੱਕਰ, ਚੱਕਰਵਰਤੀ

ਹੋ ਕੇ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਜਗਤ ਉਠਾਉਣੇ ਫੱਕਰ, ਫਿਕਰੇ ਅੰਦਰੋਂ ਦੇਣੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕੂੜ ਦੇ ਤੋਲਣੇ ਤੱਕੜ, ਡੰਡੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਲੈਣੇ ਜਕੜ, ਗੰਢ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਮਕਰ, ਫਰੇਬੀਆਂ ਕਰਾਂ ਸਫਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚੋਂ ਪੱਤਰ, ਜਿਸ ਪਤਰਕਾ ਦਾ ਲੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਨੌਂ ਪਿੰਡ ਗੋਕਲੇ ਚੱਕ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ਸੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਜਲਦੀ ਜਲਦੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਅੰਤ ਹਿਸਾਬੀ, ਅੰਕੜੇ ਅੱਖਰਾਂ ਬਿਨਾ ਲਗਾਈਆ । ਹਿੰਦਸਿਆਂ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕਿਤਾਬੀ, ਕੁਤਬਖਾਨਿਆਂ ਵਿਚ ਨਾ ਕਦੇ ਟਿਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਰਾਜੀ, ਜੋ ਰਿਜਕ ਰਹੀਮ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਰਅ ਦੇ ਮੇਟਣੇ ਕਾਜੀ, ਕਜ਼ਲ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਹਉਮੈ ਦਾ ਰਹੇ ਕੋਇ ਨਾ ਗਾਜੀ, ਗਜ਼ਲ ਜਣਾਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਯਾਦ ਮਾਜੀ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿਤੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅਰਾਜੀ, ਮਲਕੀਅਤ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਦਾ ਰਹੇ ਕੋਇ ਨਾ ਮਾਜੀ, ਡੰਡਾਵਤਾਂ ਵਾਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਜ਼ਬਾਂ ਦਾ ਰਹੇ ਕੋਇ ਨਾ ਵਾਜੀ, ਵਾਜ਼ਿਆ ਕਰ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਉਲਟਾਵਣ ਵਾਲਾ ਬਾਜੀ, ਬਾਜਾਂ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਜੀ, ਜੋ ਪਜ਼ਲ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਇਕ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਹੋਣ ਰਾਜੀ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਮਤਾ ਦੇ ਵਿਚ ਭੱਜਾਂ, ਨੱਠਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਘਰ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਸਜਾਂ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਖੂਨ ਪੀ ਪੀ ਰੱਜਾਂ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਿਸੇ ਲਾਉਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਪੱਜਾ, ਫਰੇਬ ਵੇਖਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹ ਗਰੀਬ ਹੋਵੇ ਬੱਝਾ, ਪੱਲੂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਡੋਲਾ ਫਰਕੇ ਸੱਜਾ, ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਰਹੀ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵੇਖਣੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਅਸਵ ਬੱਗਾ, ਜੋ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਟਿਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਵੇਖਣੀਆਂ ਕੱਟੀਆਂ ਲਬਾਂ, ਲਬਰੇਜ਼ ਹੋਏ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰਨਾ ਭਾਰ ਪੱਬਾ, ਅੱਡੀ ਜਿਮੀ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਉਫ ਹਾਏ ਸਭ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਰੱਬਾ, ਬੋਹੜੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦੁਹਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੀਣੀ ਪਏ ਨਾ ਮਧਾ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਚਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗਾ, ਸਰਬੱਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉਤਮ ਕਰਮ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਰਮ, ਜੰਮਣ ਵਾਲੀ ਦਿਸੇ ਕੋਇ ਨਾ ਮਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਵੇਖੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਰਮ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਭਰਮ, ਹਿਸਿਆਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਪੂਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਚਰਨ, ਚਰਨੋਦਕ ਮੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਾਰੇ ਲੈਂਦੇ ਸਰਨ, ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਾਬਤ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਧਰਮ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਝਗੜੇ ਪਾਵਾਂ ਮਾਟੀ ਚਰਮ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਭ ਦੀ ਦੇਵਾਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸਭ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਭਰਮ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਲੜਨ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ। ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਗ੍ਰੰਥੀ ਪੰਥੀ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਪੜ੍ਹਨ, ਮੁਲ੍ਹਾਂ ਸ਼ੇਖ ਤਸਬੀਆਂ ਗਲ ਲਟਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਲੱਗਾਂ ਪਿਆਰੀ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਕਾਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦੀ ਯਾਰੀ, ਨਵ ਸਤ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਦਰ ਦੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਰਬਾਰੀ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੰਡੇ ਖੜਕਾਵਾਂ ਕਟਾਰੀ, ਖੜਗਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਿਭਚਾਰ ਕਰਾਂ ਦੁਰਾਚਾਰੀ, ਦੁਹਰੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਬੰਦ ਹੋਵਾਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਭੰਡਾਰੀ, ਵਰਭੰਡੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਹੋਸ਼ ਸਮਝ ਸਭ ਦੀ ਦਿਆਂ ਭੁਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਜਾਣਾਂ ਨਰ ਨਾਰੀ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਮੈਂ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਾਵਾਂ ਸਾਰੀ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਕਰਾਵਾਂ ਹਾਹਾਕਾਰੀ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਹੋਵੇ ਅੰਧੇਰ ਗੁਬਾਰੀ, ਸੂਰੀਆ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਸਿਕਦਾਰੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ।

* * * * *
* * * * *

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਜਲੰਧਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਚਕਰਵਰਤੀ, ਵਰਤਮਾਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਮੈਂ ਫਿਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਉਤੇ ਧਰਤੀ, ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਹੁੰਦਾ ਸ਼ਰਤੀ, ਸ਼ਰਤੀਆ ਪੂਰਾ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨਾਂ ਮਾਲਕ ਅਰਸ਼ੀ, ਅਰਸ਼ੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜੋ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੇਲ ਖਲਾਵਾਂ ਉਤੇ ਫਰਸ਼ੀ, ਮਿਟੀ ਖਾਕੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਉਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੀ ਬਰਸੀ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਹਰਸੀ, ਹਵਸ ਮੇਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਰੇ ਤਰਸੀ, ਰਹਿਮਤ ਸਚ ਕਮਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਦੇਵੇ ਦਰਸੀ, ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਫੇਰ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ, ਮਰੀਜ ਤੱਕਾਂ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਕਰਜ਼ੀ, ਥਾਉਂ ਥਾਈਂ ਪਿਆਨ, ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਵੇ ਅਸਚਰਜੀ, ਅਚਰਜ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਮਾਲਕ ਹੋਵਾਂ ਘਰ

ਘਰ ਦੀ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਧਾਰ ਤੱਕਾਂ ਚੋਟੀ ਜੜ੍ਹ ਦੀ, ਜੜ੍ਹ ਚੇਤਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਵ ਸਤ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਫਿਰਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀ, ਬਿਨ ਪੁਸਤਕਾਂ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੇਖਾਂ ਸੜਦੀ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਤਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਦਿਸ਼ਾ ਲਹਿੰਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ, ਚੜ੍ਹਦਾ ਲਹਿੰਦਾ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਨ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਦੀ, ਨਰ ਹਰਿ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕੋ ਲੜ ਫੜਦੀ, ਦੂਸਰ ਓਟ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਪੁੰਨੂੰ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰੀਆਂ ਘਰ ਘਰ ਜਗਣ ਜੋਤਾਂ, ਦੀਪਕ ਘਿਰਤ ਨਾਲ ਸੁਹਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰ ਸੁਹੰਜਣੇ ਸੋਹਵਣ ਹੋਵਣ ਸੋਤਾਂ, ਆਸਣ ਜਗਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਬੁਧੀ ਤੋਂ ਸੋਚਾਂ, ਕੀ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਡੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਦੇ ਲੋਚਾਂ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਾਣੀਏ ਮੰਜਾਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਿਸ ਬਿਧ ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਪਹੁੰਚਾਂ, ਆਪਣਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਪੂਰੇ ਕਰਾਂ ਸੋਕਾ, ਸੁਕੀਨ ਕਰਾਂ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਚੌਦਾਂ ਤੋਕਾਂ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਫੇਰ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲੇ ਢੋਕਾ, ਢਈਆ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਫੇਰ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਰੂਪ ਵੇਖਾਂ ਕਾਉਂ ਕਾ, ਕਾਗ ਵਾਂਗ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣਾ ਬੇਪਰਵਾਹੋ ਕਾ, ਜੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਫੇਰ ਡਰ ਰੱਖਾਂ ਅਗੰਮੇ ਭਾਉ ਕਾ, ਜੋ ਭੈ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਫੇਰ ਲੇਖਾ ਤੱਕਾਂ ਸ਼ਾਹੋ ਦਰਿਆਓ ਕਾ, ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਵਹਿਣਾ ਵਹਿਣ ਵਹਾਈਆ । ਫੇਰ ਲਹਿਣਾ ਵੇਖਾਂ ਪੁਰ ਦੀ ਨਾਓ ਕਾ, ਜੋ ਨਈਆ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਫੇਰ ਰਾਹ ਤੱਕਾਂ ਥਲ ਅਸਗਾਹੋ ਕਾ, ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਫੇਰ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਤੱਕਾਂ ਪੁਰ ਦੇ ਸ਼ਾਹੋ ਕਾ, ਕੀ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਣੇ ਆਪਣੇ ਸੁਆਓ ਕਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੱਕਦੀ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਰਾਹੀਆਂ, ਰਹਿਬਰ ਵਲ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੇਵੇ ਕਰ ਉਚੀਆਂ ਬਾਹੀਆਂ, ਹਥੇਲੀ ਹੱਥਾਂ ਵਾਲੀ ਬਦਲਾਈਆ । ਆਓ ਤੱਕੋ ਆਪਣੀਆਂ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬੂਬਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਵਾਹੀਆਂ, ਵਾਅਦਿਆਂ ਵਾਲਿਓ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੂੜੀਆਂ ਸਭ ਦੇ ਮਸਤਕ ਵੇਖੋ ਛਾਈਆਂ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਵਾਰ ਦੇਵੇ ਗੁਵਾਹੀਆਂ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਿਓ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟ ਗਿਆ ਭੈਣਾਂ ਭਾਈਆਂ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਪਿਆਰ ਰਿਹਾ ਨਾ ਛੀਬਿਆਂ ਝੀਵਰ ਨਾਈਆਂ, ਜੱਟਾਂ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਤੱਕੋ ਬੇਲੇ ਰੱਕੜ ਕਾਈਆਂ, ਪੱਥਰ ਪਾਹਿਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।

ਨਿਗਹ ਮਾਰੇ ਬਲ ਅਸਗਾਰੀਆਂ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ, ਮਹਿਬੂਬ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਇਆ, ਸੂਰੀਆ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਾਇਆ ਪੜਦਾ ਪਾਇਆ, ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਗਾਇਆ, ਸਤਿ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਦਿਸੇ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਇਆ, ਜਨਣੀ ਕੁੱਖ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਹੰਢਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਦਰਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ, ਸਨਮੁਖ ਨਜ਼ਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲੇ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤੇ ਭੇਸ ਵਟਾਇਆ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇਆ, ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਮੰਗਲ ਗਾਇਆ, ਗਾ ਗਾ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਸਬਾਇਆ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਵਾਂਗੀ । ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨ ਚੰਮ ਕੇ ਮਸਤੀ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗੀ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਇਕ ਨਿਵਾਵਾਂਗੀ । ਪੱਟੀ ਸੋਹਣੀ ਸਚ ਗੁੰਦਾਵਾਂਗੀ । ਫੁੱਲ ਸੱਗੀ ਸੀਸ ਟਿਕਾਵਾਂਗੀ । ਪਰਾਂਦਾ ਲਾਲ ਗੁਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗੀ । ਮਸਤਕ ਬਿੰਦੀ ਪੂੜ ਵਖਾਵਾਂਗੀ । ਨੇਤਰ ਕੱਜਲ ਧਾਰ ਚਮਕਾਵਾਂਗੀ । ਰੁਖਸਾਰ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਮਸਤਾਵਾਂਗੀ । ਦੰਦਾਂ ਦੰਦਾਸਾ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗੀ । ਬੁਲ੍ਹਾਂ ਰੂਪ ਅਗੰਮ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗੀ । ਮੁਖ ਪੂੜ ਖਾਕ ਰਖਾਵਾਂਗੀ । ਗਰਦਨ ਉਚੀ ਕਰ ਵਖਾਵਾਂਗੀ । ਦੋ ਤੁਕੀ ਰਾਗ ਅਲਾਹਵਾਂਗੀ । ਜਨ ਭਗਤੇ ਰਹਿਣਾ ਸੁਖੀ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ੇ ਆਪ ਸੁਣਾਵਾਂਗੀ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨੇ ਹੋਣਾ ਦੁਖੀ, ਇਹ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗੀ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮੈਂ ਮਾਇਆ ਨੇ ਜਾਣਾ ਲੁੱਟੀ, ਲੁਟੇਰਾ ਕਲਜੁਗ ਨਾਲ ਉਠਾਵਾਂਗੀ । ਮੈਂ ਭਾਗ ਲੱਗਾ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਕਿਸੇ ਪੁੱਤੀ, ਪੁੱਤ ਪੋਤਰਿਆਂ ਨਾਤਾ ਮਾਤ ਤੁੜਾਵਾਂਗੀ । ਮੈਂ ਕਲਾ ਜਗਾਵਾਂ ਸੁੱਤੀ, ਸੁੱਤਿਆਂ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗੀ । ਚਰਨ ਛੁਹਾ ਕੇ ਚੰਮੜੀ ਵਾਲੀ ਜੁੱਤੀ, ਜੂਤੇ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੇ ਸਿਰ ਲਗਾਵਾਂਗੀ । ਮੈਂ ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਰਾਂ ਬੁੱਤੀ, ਬੁਤਖਾਨਿਆਂ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗੀ । ਮੈਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਕਹਿਣਾ ਲੁੱਚੀ, ਲੁੱਚੇ ਲੰਡੇ ਜਗਤ ਵਿਚੋਂ ਮੁਕਾਵਾਂਗੀ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕੋ ਪਿਆਰ ਦੀ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੁਚੀ, ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗੀ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖ ਕੇ ਵਿਚ ਗੁੱਬੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਵਢਾਵਾਂਗੀ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਝੂਠ ਮਾਰਿਆ ਬੂਥੀ, ਨੱਕ ਕੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਕ ਵਿਚ ਰਲਾਵਾਂਗੀ । ਮੈਂ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਨ ਕੇ ਕਾਲੀ ਸੂਸੀ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕ ਧਿਆਵਾਂਗੀ । ਚੌਥੇ ਸਾਲ ਨੂੰ ਬਾਣਾ ਪਹਿਨ ਕੇ ਰੂਸੀ, ਰੂਸਾ ਚੀਨਾ ਫੇਰਾ ਪਾਵਾਂਗੀ । ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰੇ ਜਸੂਸੀ, ਗੁੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਵ ਸਮਝਾਵਾਂਗੀ । ਇਹ ਮੇਰੀ ਵਡ ਖਾਸੂਸੀ, ਖਸੂਸੀਅਤ ਆਪਣੀ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗੀ । ਮਾਲਕ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਰੂਸੀ, ਸਭ ਦੇ ਲੇਖੇ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗੀ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਹੋਏ ਮਾਯੂਸੀ, ਮਾਸੂਮ ਸਾਰੇ ਆਪ ਵਖਾਵਾਂਗੀ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦੀ ਧਾਰ ਵੇਖੇ ਲੂਸੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਰਾਹ ਤਕਾਵਾਂਗੀ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਚੂਹੜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕੁਲਾ ਖੰਡ, ਕੁਲ ਮਾਲਕ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਵੰਡਾਂ
ਰਹੀ ਵੰਡ, ਸਤਿ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਪਾਉਣੀ ਦੰਡ, ਡੰਡਾਵਤ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।
ਮੈਂ ਕੱਚੇ ਭੰਨਣੇ ਅੰਡ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਵੱਢਣੀ ਕੰਡ, ਕੰਢਾ ਖਾਰ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਈਆ ।
ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਅਨੋਖਾ ਪਾਖੰਡ, ਭੇਖ ਲੈਣਾ ਬਦਲਾਈਆ । ਧੂਹ ਮਿਆਨੋ ਚੰਡ, ਪਰਚੰਡ ਦੇਣੀ ਚਮਕਾਈਆ ।
ਕਿਸੇ ਸੀਨੇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਠੰਡ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਦਿਆਂ ਤਪਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਧਰਮ ਵਾਲੀ ਕੱਟਾਂ ਗੰਢ,
ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਉਣਾ ਸ਼ਰਅ ਵਾਲਾ ਜੰਗ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ ।
ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਪੁਰੀ ਵਾਲੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਅੱਗੋਂ ਦੱਸਦੀ ਦੇ ਮੇਰੇ ਜੁੜਦੇ
ਦੰਦ, ਕੀ ਹਾਲਤ ਹੋਵੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਵੇ ਰੰਜ, ਰੰਜਸ ਵਿਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ
ਸੂਰੀਆ ਸਿਤਾਰਾ ਚੰਦ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ
ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾ
ਮੁਹਾਣਿਆਂ ਵੰਝ, ਵੰਝੀ ਹਾਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਲਾਹੀ ਅੰਗੀ, ਬਸਤਰ ਤਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ
ਲੱਗੀ ਚੰਗੀ, ਭਾਵੀ ਬੈਠੀ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਬਾਣਾ ਪਹਿਨ ਕੇ ਜੰਗੀ, ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਅੱਗੇ ਫਿਰੇ
ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਓਢਣ ਤੋਂ ਨੰਗੀ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਬੇਪੜਦ ਨੇ ਵਾਹੀ
ਕੰਘੀ, ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਸੁਹਾਈਆ । ਫੇਰ ਹੱਸ ਕੇ ਆਪਣੀ ਦੰਦੀ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਮੁੱਖ ਭੁਵਾਈਆ । ਇਸ਼ਾਰਾ
ਕੀਤਾ ਵਲ ਫਰੰਗੀ, ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦੇਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਪੰਝੀ, ਪੰਜਾਂ ਪੰਜਾਂ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ ।
ਇਹ ਕਲਾ ਵਰਤਣੀ ਬਵੰਜੀ, ਬਾਵਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਿਰੋਂ ਹੋ ਕੇ ਗੰਜੀ, ਚੋਟੀਆਂ ਸਭ
ਦੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ ਮੁੰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਇਕ ਟੰਗੀ, ਲੰਗੜੀ ਲੂਲੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਿਸੇ ਦੀ ਛਾਤੀ
ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਠੰਢੀ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਣੀ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲੀ ਝੰਗੀ,
ਮਾਛੂਵਾੜਾ ਸੇਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਜੁਗ ਆਯੂ ਮੇਟੀ ਲੰਬੀ, ਲੰਮਾ ਪੈ ਕੇ ਸੂਲਾ ਸੱਬਰ ਸੇਜ ਹੰਢਾਈਆ ।
ਮੇਰਾ ਸੀਨਾ ਛਿਲੇ ਰਵੀਦਾਸ ਵਾਲੀ ਰੰਬੀ, ਤਿਖੀ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਵੇਖਾਂ ਲਗ ਲਗ ਨਾਲ
ਕੰਘੀ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਜਗਤ ਛੁਪਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਆਵੇ ਸਵੇਰ ਸੰਝੀ, ਘੜੀ ਪਲ ਵੰਡ ਨਾ
ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਨੀ ਅੰਧੀ, ਨਿਜ ਲੋਚਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ
ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਦੀ ਪੁਰੀ ਕਰੇ ਸੰਧੀ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਫਰੰਗੀ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਤਰੇਵੇ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
 ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਗੰਮਾ ਵਿਚ ਖਲਕ, ਖਾਲਕ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਰਾਓ
 ਰੰਕਾਂ ਦੇਵਾਂ ਝਲਕ, ਝੱਲੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਸਚਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਤੁਅਲਕ ਤਲਕੇਦਾਰ
 ਸਰਬ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਈ ਝੱਲ ਨਾ ਸਕੇ ਪਲਕ, ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਓਹਲੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਮੈਂ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫਿਰਨਾ ਨਾਲ ਡਲਕ, ਜੋਬਨਵੰਤੀ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਕੂਕ ਕੇ
 ਮਾਰਾਂ ਕਿਲਕ, ਕਲ ਆਪਣੀ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਜਾਣ ਤਿਲਕ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਪਾਸਾ
 ਦਿਆਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਵਿਚ ਕਰਨੀ ਇਲਤ, ਆਲਮਾਂ ਇਲਮ ਦੇਣਾ ਭੁਲਾਈਆ । ਮੈਂ
 ਕੂੜ ਪਹਿਨਾਉਣਾ ਸਭ ਨੂੰ ਖਿਲਤ, ਖਾਲਸ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਖਵਾਰੀ ਕਰਨੀ ਜਿੱਲਤ,
 ਜਲੀਲ ਹੋਵੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਚ ਪਿਆਰ ਦੀ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਮਿਲਤ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ
 ਸੁਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰਨਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਲਹਿੰਦੀ ਸਿੰਮਤ, ਸੀਮਾ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ
 ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤੀ ਹਿੰਮਤ, ਹੋਸਲਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਲਮੇ ਦੀ ਕਾਇਨਾਤ ਹੋਣੀ ਕਿਲਤ, ਕਾਇਮ
 ਮੁਕਾਮ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ
 ਵਰ, ਮੇਰਾ ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ ਉਮੀਦਾਂ, ਆਸ਼ਾ ਆਸ਼ਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੁਗ
 ਚੌਕੜੀ ਦੀਆਂ ਰਸੀਦਾਂ, ਖਾਤੇ ਸਭ ਦੇ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਖੋਲ੍ਹਣੀਆਂ ਨੀਦਾਂ, ਗਫਲਤ
 ਵਿਚ ਸੋਇਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੇ ਵੇਖਣਾ ਝੱਖੜ ਮੀਂਹ ਦਾ, ਚਾਰੋਂ
 ਕੁੰਟ ਤੁਫਾਨ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਮਾਂ ਧੀਅ ਦਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦੇਣਾ ਵਖਾਈਆ ।
 ਖੇਲ ਵੇਖਣਾ ਜੀਵ ਜੀਅ ਦਾ, ਜੰਤੂ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਵੀਹ ਵੀਹ ਦਾ, ਬੀਸ
 ਬੀਸਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕਣਾ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੀਅ ਦਾ, ਰਵੀਦਾਸ ਚੁਮਾਰਾ ਦਏ
 ਗੁਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ
 ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰ, ਚੌਰ ਵੰਨੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸੁਵਾਮੀ
 ਕਰੇ ਮਿਹਰ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਲਹਿਣੇ ਦੇਣੇ ਰਿਹਾ ਨਬੇੜ, ਲੇਖੇ ਸਭ ਦੇ ਝੋਲੀ
 ਪਾਈਆ । ਓਹਦਾ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਉਲਟਾ ਗੋੜ, ਚਕਰਵਰਤੀ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ
 ਦਸ ਬਵਿੰਜਾ ਦੇਸ਼ਾਂ ਛੇੜੇ ਛੇੜ, ਛੇਕੜ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦੀ ਮੁਹੰਮਦੀਆਂ ਦੇਵੇ ਭੇੜ, ਈਸਾ
 ਮੂਸਾ ਗੰਢ ਰਖਾਈਆ । ਜੋ ਇਸ਼ਾਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਤਾ ਨੰਦੇੜ, ਗੋਦਾਵਰੀ ਕੰਢਾ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ
 ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨੇਰਨ ਨੇਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ
 ਪੰਧ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਸਾਂਈ ਦਾਸ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਤਰੇਵਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਗਤ ਦੀ ਵੇਖਾਂ ਬੁਧੀ, ਮਤ ਮਤਾਂਤਰਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਆਵੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੁਧੀ, ਸੁਧ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਗੁਵਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਵਿਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਖੁਭੀ, ਬਾਹਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਰੇਵੇ ਸਾਹ ਉਭੀ, ਰੋਕੇ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੀ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਲੇਖਾ ਹੋਣਾ ਯੁਧੀ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਹਲਕਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਰਮਜ਼ ਦੱਸ ਜਾ ਗੁੱਝੀ, ਭੇਵ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਖਬਰ ਅਗੰਮੀ ਸੁਝੀ, ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧੂੜ ਖਾਕ ਵੇਖ ਲੈ ਉਡੀ, ਮਿਟੀ ਧੂਆਂਧਾਰ ਬਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅਸਮਾਨੇ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਗੁੱਡੀ, ਗਾਡ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਭੁਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਹੋ ਗਈ ਲੰਗੜੀ ਲੂਲੀ ਡੁੱਡੀ, ਬਲਹੀਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪਿਛਲੇ ਜੁਗੀ, ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਲਜੁਗ ਔਧ ਪੁਗੀ, ਪੈਂਡਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਨੀ ਓਹ ਵੜ ਕੇ ਸੰਬਲ ਝੁੱਗੀ, ਝੁੱਗੇ ਸਭ ਦੇ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਲੁਕਿਆ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਖੁਡੀ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਤੂੰ ਬੜੀ ਪੁਰਾਣੀ ਬੁੱਢੀ, ਬੁਢੇਪਾ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਵੇਖਣੀ ਉਘੀ, ਉਗਣ ਆਬਣ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਤੇ ਚੁੱਪ ਬਣ ਰਹੀ ਨਾ ਗੁੰਗੀ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਦੇਣਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਧਾਰ ਤੱਕਣੀ ਨੈਣ ਮੁੰਧੀ, ਕੀ ਕਵਲ ਨੈਣ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਖੇਲ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦੀ, ਗੁਰਦੇਵ ਦੇਵਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

* * * * *
* * * * *

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਨੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਤਰੇਵਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਮਮਤਾ ਦਾ ਵੱਜੇ ਡੰਕਾ, ਡੰਰੂ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਖਬਰਦਾਰ ਕਰਾਂ ਰਾਓ ਰੰਕਾ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਲਾਵਾਂ ਤਨਕਾ, ਹਲੂਣਿਆਂ ਨਾਲ ਜਗਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਦਾ ਤਾਰੇ ਚੰਨ ਕਾ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਨਾਸ ਹੋਣਾ ਕੂੜੇ ਪੰਨ ਕਾ, ਪੰਨਵਾਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਕੰਨ ਕਾ, ਕਨਕ ਕਾਮਨੀ ਰੇਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਰੀਆ । ਹੰਕਾਰ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਮਨ ਕਾ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ । ਕੀ ਲੇਖਾ ਹੋਣਾ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਜਨ ਕਾ, ਜਨਮ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੀ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਪੰਜ ਤਤ ਤਨ ਕਾ, ਤਤਵ ਖੇਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਕੀ ਲੇਖਾ ਅੰਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਝਗੜਾ ਮੇਟਣਾ ਭਰਮ ਕਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੰਨਾਈਆ । ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੱਕਣਾ ਧਰਮ ਕਾ, ਧਰਮ ਦੁਵਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਹਾਰਾ ਵੇਖਣਾ ਇਕੋ ਚਰਨ ਕਾ, ਚਰਨਗਤ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਦੱਸੇ ਲੜ ਫੜਨ ਕਾ, ਪੱਲੂ ਪੱਲੂ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ ।

* * * * *
* * * * *

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੋ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਅਗੰਮ

ਅਥਾਹੋ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗਾਂ ਪਾਉ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਉਠਾਇਆ ਬਾਹੋ, ਹਲੂਣਾ ਦਿਤਾ ਲਗਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ ਚਾਓ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਉਠ ਨਿਗਹ ਮਾਰ ਥਾਈਂ ਥਾਉਂ, ਥਨੰਤਰਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨੂਰ ਭੁੱਲਿਆ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਮਾਉਂ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੰਨਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਵਾਹੋ ਵਾਹੋ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਤੱਕ ਲੈ ਕਾਉਂ, ਕਾਗ ਵਾਂਗ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸਚ ਦੀ ਦਿਸੇ ਕੋਇ ਨਾ ਨਾਓ, ਨਈਆ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਟੱਪਦੀ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਉਠਾਈਆ । ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੀ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਨ ਹੋ ਗਈ ਓਸ ਪਤ ਦੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਹਿ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਦਾਸੀ ਓਸ ਸਮਰਥ ਦੀ, ਜੋ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮੜਾ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ । ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਹੋਣੀ ਹੱਥੋ ਹੱਥ ਦੀ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦਿਤਾ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਲਾ ਮੁਕਾਉਣੀ ਤਤ ਅੱਠ ਦੀ, ਨਵ ਦਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਿਤ ਵੇਖਣੀ ਅੱਠ ਸੱਠ ਦੀ, ਤੀਰਥ ਤੱਟਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਤੱਕਣੀ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਦੀ, ਗੁਰੂਦੁਵਾਰਿਆਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਲਾ ਜਾਨਣੀ ਕਾਇਆ ਮਟ ਦੀ, ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੇਰਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵਜਾਵਾਂ ਡੰਕਾ, ਡੋਰੂ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਨਾਲ ਰਲਾਵਾਂ ਕਲਜੁਗ ਰੂਪ ਕਾਉਂ ਕਾ, ਕਾਇਨਾਤ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਆਇਆ ਦਾਓ ਕਾ, ਦਾਓ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਲਗਾਈਆ । ਵੇਖਣਾ ਖੇਲ ਆਪਣੇ ਪਸਾਓ ਕਾ, ਪਸਰ ਪਸਾਰੀ ਧਿਆਨ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹਾਵਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ, ਗਾ ਗਾ ਸੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਖੌਤ ਕੰਤ ਹੰਢਾਵਾਂ, ਇਕੋ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣਾਂ ਨਾਲ ਚਾਵਾਂ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਫੇਰ ਸੁਵਾਰਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭੁਜਾਂ ਬਾਹਵਾਂ, ਬਾਹੂ ਬਲ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖਾਵਾਂ, ਫੜ ਫੜ ਅੰਤਰ ਲਵਾਂ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਾਵਾਂ, ਰੂਪ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਣਾ ਖੇਲ ਅਲਖਣ, ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇ ਮੇਰਾ ਭਾਂਡਾ ਵੇਖਣਾ ਸੱਖਣ, ਸਚ ਸੁਵਾਮੀ ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਆਵੇ ਰੱਖਣ, ਪਤ ਪਤਵੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਆਦਿ ਨਾ ਅੰਤਾ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦਿਸ਼ਾ ਦੱਖਣ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਰੋਲੇ ਮੱਖਣ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਦੇ ਪੜਦੇ ਆਵੇ ਢਕਣ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਪੁਰ ਦਾ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵਿਚੋਂ ਸਤਿਜੁਗ ਕਿਸ ਬਿਧ ਆਵੇ ਕੱਢਣ, ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰ ਝਾਤ ਕਮਲਾਪਾਤ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਵੇਖੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਦਨ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਹੱਕ ਮਹਿਬੂਬ ਜਗਤ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਖਾਈਆ ।

ਓਹ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ ਨੌਜਵਾਨਾ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਣ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕੂੜੀ ਵੇਖੇ ਲੱਗੀ ਅਗਨ, ਤਤਵ ਤਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਮੈਂ ਓਸ ਸੁਵਾਮੀ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਨੂੰ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਅੰਤਮ ਲੱਗੀ ਸੱਦਣ, ਹੋਕੇ ਦੇਵਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਆ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਅਗੰਮੜੇ ਸੱਜਣ, ਸਜਣੂਆਂ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰੱਖਾਂ ਅਗੰਮੀ ਉਡੀਕਾ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਆਵੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੱਕ ਤੋਂਡੀਕਾ, ਪੁਰ ਦਾ ਸੁਵਾਮੀ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਮੇਰੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੇ ਰੀਝਾਂ, ਹੋਏ ਆਪ ਸਹਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਦੀਆਂ ਲੰਘੇ ਦਹਿਲੀਜਾਂ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਧਿਆਵਾਂਗੀ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕ ਮਨਾਵਾਂਗੀ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਂਗੀ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗੀ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਓਟ ਤਕਾਵਾਂਗੀ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਗੰਢ ਪੁਵਾਵਾਂਗੀ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗੀ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਵਾਂਗੀ । ਜਗਤ ਨਾਮ ਮਰਦੰਗ ਵਜਾਵਾਂਗੀ । ਨਵ ਖੰਡ ਦਾ ਮਾਰ ਕੇ ਪੰਧ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਹੁਕਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗੀ । ਕੀ ਖੇਲ ਹੋਏ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਆਖ ਸੁਣਾਵਾਂਗੀ । ਸਵਾਧਾਨ ਕਰ ਕੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗੀ । ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਪਰਦੇ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਚੁਕਾਵਾਂਗੀ । ਕਿਸੇ ਅੰਤਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰੰਜ, ਰੰਜਸ ਸਭ ਦੀ ਦੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗੀ । ਨਵ ਸਤ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜੰਗ, ਜੰਗਜੂ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗੀ । ਜਿਸ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਨੀ ਖੰਡ ਖੰਡ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਉਸ ਦਾ ਚਮਕਾਵਾਂਗੀ । ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਟਣਾ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗੀ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਸੇਵ ਕਮਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਅਨੇਕ ਵਟਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਝੁਕ ਝੁਕ ਬਿਨਾ ਸੀਸ ਤੋਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਲੁਕ ਲੁਕ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵੇਖ ਵਖਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੈਂਡਾ ਰਿਹਾ ਮੁੱਕ, ਮੁਕੰਮਲ ਪੁਰ ਦਾ ਹਾਲ ਦ੍ਰਿੜਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਚੇਤਨ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜੋ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ੇ ਦੇਵੇ ਸਬਦੀ ਦੁਲਾਰੇ ਸੁਤ, ਸਬਦ ਨਾਲ ਵਡਿਆਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਜਗਤ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਉਣੀ ਲੁੱਟ, ਤਿਸ ਲੁਟੇਰੇ ਦਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਾਣੀ ਟੁੱਟ, ਟੁਟਿਆਂ ਆਪ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਰੱਖੇ ਓਟ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਦਾ ਵੇਸ ਅਨੇਕ ਕੋਟੀ ਕੋਟ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜੀਵਾਂ ਆਪ ਜਣਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਣਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਸੋਹਲੇ ਓਸ ਦੇ ਰਾਗ ਅਲਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਸੋਚ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹਾਂ ।

* ੨੩ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਵਕੀਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਹੰਸਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਤੂੰ ਬੜੀ ਮਸਤਾਨੀ, ਮਾਇਆ ਰਾਣੀਏ ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਪਿਛਲੇ ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਮੋਂ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਦੀ ਵੇਖ ਲੈ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ, ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਾਲੀਏ ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਤੱਕ ਲੈ ਬਾਣੀ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਧਾਰ ਤੱਕ ਲੈ ਨਿਮਾਣੀ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਗਹ ਮਾਰ ਲੈ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਭੁੱਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਤੱਕ ਲੈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਨਿਸ਼ਾਨਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਉਠਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਤੱਕ ਲੈ ਆਪਣੀ ਮੰਜਲ ਨਾਲ ਰੁਹਾਨੀ, ਰੂਹ ਬੁਤ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੀ ਸੁਘੜ ਸੁਚੱਜੀ ਸੁਵਾਣੀ, ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਤਰਲ ਜੁਵਾਨੀ, ਬੁਢੇਪਾ ਬਾਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਕਲਾਮੀ, ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਮੂਲ ਆਪ ਪਛਾਣੀ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵੇਖ ਲੈ ਬਿਨਾ ਜਿਸਮ ਜਿਸਮਾਨੀ, ਜ਼ਮੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਜਗਤ ਜਹਾਨੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮਾਇਆ ਤੇਰੀ ਮਮਤਾ ਵੇਖੀ ਜਗ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਦਿਤੀ ਵਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕੱਗ, ਇਹ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਤੂੰ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਤੇ ਲਾਏ ਅੱਗ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਤਪਾਈਆ । ਤੂੰ ਕੂੜ ਪਿਆਲੇ ਪਿਆਏ ਮਧ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਚਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਜਗਤ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਨਵ ਦੁਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਗ੍ਰਹਿ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੋਂ ਅੱਡ, ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬੈਠੀਉਂ ਗੱਡ, ਗਾਡ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਪਿਠ ਦਿਤੀ ਵੱਢ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਸੁਟਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕੀਤੀ ਰੱਦ, ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਨ ਨਾ ਦੇਵੇ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਜੀਵ ਜੰਤ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਰੀਆ । ਤੂੰ ਆਸਣ ਲਾਇਆ ਵਿਚ ਅੱਧ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਬੈਠੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸੂਰਬੀਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

* * * * *
* * * * *

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਸਵਰਨ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਮਟਕਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਚਿੱਟੀਆਂ ਦੰਦੀਆਂ ਕੱਢ ਕੇ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵਖਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਇਸ਼ਟ ਮਨਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੱਸ ਕੇ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜੋ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਇਆ ਨੱਸ ਕੇ, ਤਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਨਵ ਨਵ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਬਚ ਕੇ, ਬਚਪਨ ਉਮੇ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜੋ ਲੂੰ ਲੂੰ ਅੰਦਰ ਰਚ ਕੇ, ਰਚਨਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਭਾਂਡੇ ਭੰਨਣੇ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕੱਚ ਦੇ, ਤਿਸ ਦਾ ਕੰਚਨ ਗੜ੍ਹ ਸੁਹਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਵਾਰੇ ਤੇ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੱਚਦੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਵੇਖ ਵਖਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਰਗ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਅਲਖ ਦੇ, ਤਿਸ ਅਲਖਣੇ

ਦਾ ਲੇਖ ਦ੍ਰਿੜਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦੇ, ਸਮਰਥ ਦੇ ਪੜਦੇ ਆਪ ਚੁਕਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਖੇ ਕਲਜੁਗ ਮਥ ਦੇ, ਮਥਨ ਮਧਾਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਓਹਦੇ ਗੋੜੇ ਉਲਟੀ ਲੱਠ ਦੇ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਆਪ ਜਣਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਝਗੜੇ ਮੇਟਣੇ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਦੇ, ਤਿਸ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਦੇ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਜੱਟ ਦੇ, ਜਗਾ ਜਗਾ ਓਸੇ ਦੇ ਢੇਲੇ ਗਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਮੇਰੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਛਲੇ ਟੱਪ ਗਏ, ਪਿਛਲਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਿਉਂ ਭਾਵੇਂ ਰੱਖ ਲੈ, ਓਸੇ ਤੇ ਓਟ ਤਕਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਮੇਰੀ ਕੋਝੀ ਕਮਲੀ ਦਾ ਪੜਦਾ ਢਕ ਲੈ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਉਂਦੀ ਹਾਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੱਸ ਦੇ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਆਖ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹਾਂ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ੯ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਹੋਵੇ ਸਖਤੀ, ਸੁਖਨ ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਗਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਲਖਤੀ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਟਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਬਸਤੀ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਫੁਹਾਈਆ । ਜੋ ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਦੇਵੇ ਮਸਤੀ, ਮਸਤ ਅਲਮਸਤ ਬਣਾਈਆ । ਓਹਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਹਸਤੀ, ਜੋ ਹਸਤ ਕੀਟਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਰਹਿਮਤ ਬੜੀ ਸਸਤੀ, ਬਿਨ ਕੀਮਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਓਸੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਫਿਰਾਂ ਨੱਸਦੀ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਨਵਾਂ ਨਵਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੱਸਦੀ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਸ਼ਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਦੁਨੀਆਂਦਾਰੋ ਓਸੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਧਾਰ ਸਭ ਦੀ ਲਿਆਏ ਕੰਮਬਖਤੀ, ਬਖਤਾਵਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਆਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਪੱਖ ਦੀ, ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਤੱਕਾਂ ਧਰਤੀ ਵਾਲੇ ਭੱਖ ਦੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਉਸ ਦੀ ਪਕ ਦੀ, ਜੋ ਪੱਕੀ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਹਕੀਕਤ ਦੱਸਾਂ ਹੱਕ ਦੀ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਆਸ਼ਾ ਅੰਦਰੋਂ ਘਟਦੀ, ਘਟ ਘਟ ਰਹੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਵਡਿਆਈ ਰਹਿਣੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਕਾਇਆ ਮਟ ਦੀ, ਮਟਕੇ ਖਾਲੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਓਹਦੀ ਖੇਲ ਹੋਣੀ ਦੇ ਫਟ ਦੀ, ਫੱਟੜ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਲਾ ਵਰਤਣੀ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦੀ, ਸਮਰਥ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਓ ਹੱਥ, ਹਥੇਲੀ ਹਥੇਲੀ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਪਿਤਾ ਅਕਾਲ ਦਿਆਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਤਿ ਸਚ ਦੀ ਅੰਤਰ ਪਾਈ ਨੱਥ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਲਿਆ ਜੁੜਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਮਹਿੰਮਾ ਦੱਸ ਅਕੱਥ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਚਲਾ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਰਥ, ਰਥਵਾਰੀ ਬਣਿਆ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਰੀਆ । ਜਿਸ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਦੇਣਾ ਮਥ, ਮਥਨ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਉਸੇ ਦੇ ਸਰਨ ਜਾਈਏ ਢੱਠ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗੀਏ

ਪਾਈਆ । ਜੋ ਝਗੜਾ ਮੁਕਾਏ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਠੋਤਰੀ ਮਾਲਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਜਾਵੇ ਵਸ, ਸਾਚਾ ਘਰ ਸੁਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਝਿਰਨਾ ਨਿਝਰ ਝਿਰਾਈਆ । ਤੀਰ ਮਾਰੇ ਕਸ, ਅਣਿਆਲਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕਰੇ ਜਸ, ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਬਗਲਗੀਰ, ਬਗਲੀ ਜਗਤ ਕੂੜ ਤਜਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਅਗੰਮਾ ਪੀਰ, ਜੋ ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਬਾਹਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਰਅ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਜੰਜੀਰ, ਸ਼ਰੀਅਤਾਂ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇ ਕੇ ਧੀਰ, ਧੀਰਜ ਰਿਹਾ ਧਰਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਸੀਰ, ਰਸ ਆਪਣਾ ਆਪ ਚਖਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਬਣੋ ਵੀਰ, ਵੀਰਨੋਂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰਾਂ ਤਕਰੀਰ, ਤਹਿਰੀਰ ਨਾਲ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਸ਼ਾਹ ਬਣਾਉਣਾ ਹਕੀਰ, ਹਕੀਰ ਹਕੀਰਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਵੇਖੇ ਬਸਤਰ ਚੀਰ, ਚਿੰਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਮਿਲਾਪ, ਮਿਲਣੀ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਰਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਆਦਿ ਤੋਂ ਸੋਹੰ ਜਾਪ, ਤੁਸਾਂ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਤਾਕ, ਦਰ ਦਰਵਾਜਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਸਾਂਝਾ ਬਾਪ, ਇਕੋ ਜਨਮ ਵਾਲੀ ਮਾਈਆ । ਜੋ ਪਤ ਸਾਡੀ ਲਏ ਰਾਖ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਉਸ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਲਓ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਾ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਕਲਜੁਗ ਮੋਟਣੀ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕਰਨੀ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਏਕਾ ਅੱਖਰ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਓਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪੁਛਣ ਆਇਆ ਵਾਤ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜਿਓ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਅਗਲੀ ਕੱਟ ਕੇ ਵਾਟ, ਪੈਂਡਾ ਪੰਧ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੁਸਾਂ ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਸੌਣਾ ਸਾਚੀ ਖਾਟ, ਖਟੀਆ ਕੂੜ ਜਗਤ ਤਜਾਈਆ । ਓਹ ਘਰ ਘਰ ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਦਰ ਦਰ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪੁਛੇ ਵਾਤ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਗਾਉਂਦੇ ਗਾਥ, ਓਹ ਤੁਹਾਡਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਲਹਿਣੇ ਦੇਣੇ ਵੇਖਣਹਾਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿ ਸਚ ਚੜ੍ਹਾਏ ਰਾਥ, ਰਥਵਾਹੀ ਆਪਣਾ ਰਥ ਚਲਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਚਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਓ ਪੰਜਾ, ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਖ ਸੋਗ ਰਹੇ ਨਾ ਰੰਜਾ, ਰੰਜਸ਼ ਅੰਦਰੋਂ ਦਏ ਗੁਵਾਈਆ । ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਵੀ ਬਵਿੰਜਾ, ਬਾਵਨ ਧਾਰ ਸਭ ਨੂੰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋ ਲੇਖ ਲਿਖਾਇਆ ਧਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਵਿਚ ਛਪੰਜਾ, ਇਕ ਸਤ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਓਹਦਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਨਾਲ ਕਾਰੂ ਗੰਜਾ, ਜਗਤ ਮਮਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ

ਸ਼ਰਮ ਦਾ ਲਏ ਕੋਈ ਨਾ ਚੰਦਾ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੇ ਦਿਤੇ ਚਮਕਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਅੰਦਰੋਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਜੰਦਾ, ਤ੍ਰੈਕਟੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਤਨ ਵਜੂਦ ਰਿਹਾ ਨਾ ਅੰਧਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਦਿਤਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜਪਾ ਕੇ ਛੰਦਾ, ਦੋਹਰੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡਾ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਫੜਾ ਡੰਡਾ, ਡੰਡਾਵਤ ਦਿਤੀ ਬਦਲਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਿਜ ਆਤਮ ਦੇ ਅਨੰਦਾ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਵਖਾਈਆ । ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦਾ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸੁਤਿਆਂ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਇਹ ਦਸਮ ਦੁਵਾਰੀ ਦਾ ਖੇਲ ਬਿਨਾ ਮੰਜਾ, ਆਸਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਖੜਦੇ ਇਕ ਇਕ ਟੰਗਾ, ਇਕ ਟੰਗਿਆ ਹੱਥ ਕਿਛ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਿਰ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾਉਂਦੇ ਠੰਢਾ, ਜਲਧਾਰਾ ਵਿਚ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਰੀਆ । ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਸਾੜਦੇ ਪਿੰਡਾ, ਪੂਣੀਆਂ ਜਗਤ ਤਪਾਈਆ । ਘਰ ਬਾਹਰ ਛੱਡ ਕੇ ਦੁੱਖ ਦੇਵਣ ਜੀਉ ਪਿੰਡਾ, ਤਤਵ ਤਤ ਤਤ ਤਪਾਈਆ । ਬਿਨਾ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀਉਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀਤਾ ਛਿੰਘਾ, ਪਿਆਰੇ ਬੱਚੇ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਉਠਾਈਆ । ਜੀਉਦਿਆਂ ਮਰਨ ਦੀ ਮੇਟੀ ਚਿੰਦਾ, ਮਰ ਕੇ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਵਿਚ ਦਰਸਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਦੇ ਕੇ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧਾ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਿਤੀ ਬੁਝਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਹ ਤੱਕਦਾ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦਾ, ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵੇਖਣ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਬਿੰਦਾ, ਬਿੰਦਰਾਬਨ ਦਾ ਕਾਹਨ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਕਹਿਣ ਓਹ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ਿੰਦਾ, ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੇ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਵਿਚ ਹਿੰਦਾ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈਆਂ ਸਾਡੀਆਂ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਓਸ ਦੀ ਪੰਜ ਸਾਲ ਅਜੇ ਹੋਏਗੀ ਨਿੰਦਾ, ਫੇਰ ਸਾਰੇ ਲੱਭਣ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਰਗ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਡਿੰਗਾ, ਸਿਧਾ ਰਾਹ ਸਰਬ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਣ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਗਤ ਕਹੇ ਟਿੰਗਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਲੱਗੀਏ ਨਾਲ ਛਾਤੀ, ਛਤਰਧਾਰੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕੋ ਕਮਲਾਪਾਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਸੁਤਿਆਂ ਰਾਤੀ, ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਉਸ ਦੀ ਜਗਤ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਜਾਤੀ, ਦੀਨਾਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਓਹ ਆਇਆ ਲੋਕਮਾਤੀ, ਮਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪਕਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਅੰਤਮ ਪੁਛੇ ਵਾਤੀ, ਵਾਤਾਵਰਨ ਤੱਕੇ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਉਸੇ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਧੋਤੀ ਨਹਾਤੀ, ਆਪਣੀ ਆਪ ਲਈ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਝਗੜਾ ਮੇਟਣਾ ਕਾਗਜ਼ਾਤੀ, ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਦੇ ਲੇਖੇ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਨਬਾਤਾਤੀ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਓਹ ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸਾਥੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਚਰਨ ਚੁੰਮੇ ਐਰਾਪਤ ਹਾਥੀ, ਦੱਖਣ ਦਿਸ਼ਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਓਹ ਪੰਧ ਮਾਰ ਕੇ ਵਾਟੀ, ਭੱਜਿਆ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਕੇ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ, ਤੱਤਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਸਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਲੈਣਾ ਚਾਟੀ, ਚੇਟਕ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਨਾਟੀ, ਨਟੂਆ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਕੇ ਬਾਡੀਆਂ ਵਾਲੀ ਖਾਟੀ, ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਰੁੱਖੀ ਸੁੱਖੀ ਖਾ ਚਪਾਤੀ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਲੇਖ ਮੁਕਾਈਆ । ਪਾਣੀ ਪੀ ਕੇ ਠੰਡਾ ਵਿਚ ਬਾਟੀ, ਆਨ ਬਾਟ ਦਾ ਝਗੜਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਫਿਰਦਾ ਜਿਉਂ ਲਾਗੀ ਫਿਰਨ ਵਿਚ ਬਰਾਤੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਲਾੜੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਭੇਵ ਸਮਝੋ ਇਕ ਤੁਕ ਦੇ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਤੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਝੁਕਦੇ, ਓਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਝੁਕ ਝੁਕ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਂਡੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੁਕਦੇ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਲੁਕਿਆਂ ਨਹੀਂ ਜੇ ਲੁਕਦੇ, ਓਹਲੇ ਪੜਦੇ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਤੁਸਾਂ ਮਾਣ ਲੈ ਲਏ ਲਾਡਲੇ ਪੁਤ ਦੇ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਦੇ, ਚੇਤਨ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਵਕਤ ਰਹਿਣੇ ਨਹੀਂ ਕਲਜੁਗ ਵਾਲੇ ਦੁੱਖ ਦੇ, ਦੁਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲਹਿਣੇ ਮੇਟੇ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਉਲਟੇ ਰੁਖ ਦੇ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ ।

* ੨੪ ਅੱਖਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਲਾਓ ਪੂੜ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕੇ ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਜੋ ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਦਏ ਗੁਵਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੜਾਏ ਕੂੜੇ ਕੂੜ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸਹਿਜ ਸੁਬਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਦੇਵੇ ਤੂਰ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ ਤੋੜੇ ਗਰੂਰ, ਨਿਵਸ ਸੁ ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਨੂਆ ਮਨ ਨਾ ਪਾਏ ਫਤੂਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਰੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਜਰੂਰ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਪਰਸੋ ਚਰਨ, ਮਿਲੇ ਕਵਲ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਨਿਜ ਲੋਚਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਮੁਕਾਏ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਮੰਜ਼ਲ ਦੱਸੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹੰਕਾਰੀ ਗੜਨ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਵਾਮੀ ਮਿਲੇ ਘਰਨ, ਤਨ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਮੇਟੇ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਜਾਤ ਪਾਤੀ ਪੰਧ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਧੁਰ ਦੀ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸੰਗ ਆਪ ਬਣਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਕਮਲਾਪਾਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੋ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਿਧਾਨਾ ਦੇਵੇ ਦਾਤੀ, ਦਇਆਵਾਨ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਬੂੰਦ ਸੁਵਾਂਤੀ, ਕਵਲ ਨਾਭੀ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਈਆ । ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਇਕ ਇਕਾਂਤੀ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਤਾਕੀ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਬਣ ਕੇ ਸਾਥੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਦੀ ਕੱਟੇ ਫਾਸੀ, ਚੁਰਾਸੀ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਜਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਥੇ ਇਕੋ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ੀ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ

ਅਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਲੋਕਮਾਤੀ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ, ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋ ਵਸਣਹਾਰਾ ਨੇਹਚਲ ਧਾਮ ਸਦਾ ਨੇਹਕੇਵਾ, ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਸਚਖੰਡ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਾਂ ਸੇਵਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮੇਵਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ, ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਓਹ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮਸਤਕ ਕੌਸਤਕ ਮਨੀਆਂ ਲਾਵੇ ਬੇਵਾ, ਥਿਰ ਘਰ ਵਾਸੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਵਾਮੀ ਸਭ ਦਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ, ਦੇਵ ਆਤਮਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸੁਵਾਮੀ ਰੰਗਲਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ । ਜਿਸ ਦਾ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ ਬੰਗਲਾ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਵਾਰ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ । ਜਿਥੇ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਚਾਰ ਮੰਗਲਾ, ਸਰੋਤੇ ਬਣੇ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ । ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਬੰਦਨਾ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਨਿਮਸਕਾਰ । ਜਿਸ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੇ ਕੱਟਣੇ ਫੰਦਨਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਦਏ ਨਿਵਾਰ । ਜਿਸ ਨੌਂ ਖੰਡ ਦਾ ਦੁਵਾਰ ਲੰਘਣਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਪਾਵੇ ਸਾਰ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਚਰਨ ਪੂੜ ਕਰਾਏ ਮੰਜਨਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਏ ਉਤਾਰ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਬਣ ਕੇ ਸੱਜਣਾ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ । ਜਿਸ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪੜਦਾ ਕੱਜਣਾ, ਵੇਖੇ ਵੇਖਣਹਾਰ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ । ਓਹ ਮੂਰਤ ਗੋਪਾਲ ਮੋਹਨ ਮਧਨਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਫਤਹਿ ਡੰਕਾ ਵੱਜਣਾ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਉਠ ਉਠ ਭੱਜਣਾ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲਏ ਹੁਲਾਰ । ਓਹ ਸਾਹਿਬ ਸੁਵਾਮੀ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗਣਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਹੋਏ ਅਵਤਾਰ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਨਾ ਅੰਤਾ ਏਕੰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਮਹਾਨ, ਮਾਇਆ ਮਮਤੀਏ ਤੈਨੂੰ ਦਈਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਕੇ ਦਾਨ, ਦਾਤੇ ਦਾਨੀ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਧਰਮ ਦੇ ਬਣਾ ਕੇ ਕਾਹਨ, ਸਿਰ

ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਅੰਦਰੋਂ ਗੜ੍ਹ ਤੇੜ ਅਭਿਮਾਨ, ਹੰਗਤਾ ਦਿਤੀ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਕਰਾ ਇਸਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਪੁਵਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਬਖਸ਼ ਧੁੰਨਕਾਨ, ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਵਖਾਲ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਦੇ ਕੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗਾ ਮਹਾਨ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਕੀਤੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਦੇ ਕੇ ਮਾਣ, ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਕੱਟ ਕੇ ਕਾਣ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਵਸੇਰਾ ਰਹੇ ਨਾ ਮੜ੍ਹੀ ਮਸਾਣ, ਗੋਰਾਂ ਮਕਬਰਿਆਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਡਾ ਹੋਇਆ ਆਪ ਸਹਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਇਕੋ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੇ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣਿਆ ਪੰਡਤ, ਬੁਧੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੀਤੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾ ਕੇ ਸੰਗਤ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿੰਮਾ ਸਦਾ ਅਨੰਤ, ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਬਣਾ ਕੇ ਸੰਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਵਿਚੋਂ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੱਸ ਕੇ ਛੰਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੀਤੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਬਣਾ ਕੇ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਹੋਇਆ ਸਹਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਵਾਰ ਦੀ ਦੱਸ ਕੇ ਸਿੰਮਤ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਹਿੰਮਤ, ਜਗਤ ਸਮਾਜ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਰਨੀ ਪਏ ਨਾ ਮਿੰਨਤ, ਬਿਨਾਂ ਜਗਦੀਸ ਸੀਸ ਨਾ ਕਿਸੇ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟ ਕੇ ਚਿੰਨਤ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਖੇਮ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਸ਼ਬਦ ਤੁਹਾਡਾ ਮੀਤਾ, ਮਿਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਰੀਤਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਜੇ ਸਦਾ ਰਹੇ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੇ ਨਾ ਮਰਿਆ ਨਾ ਜੀਤਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਬਦਲਦਾ ਆਇਆ ਰੀਤਾ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਬਣਾਏ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤਾ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਕਰ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਓਹ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਹਦੀਸਾ, ਹਜ਼ਰਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਓਹ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੀਸ ਬੀਸਾ, ਸਰਗੁਣ ਜ਼ੀਰੇ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿੰਮਾ ਗਾਏ ਰਾਗ ਛਤੀਸਾ, ਸਿਫਤਾਂ ਵਿਚ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਓਹ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਨੌਜੁਵਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਇਕ ਇਕੀਸਾ, ਏਕੰਕਾਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਮੁਹੰਮਦ ਧਾਰ ਤੀਸ ਬਤੀਸਾ, ਅੰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸੇ ਸੁਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਵਸਣਹਾਰਾ ਹਰ ਘਟ ਚੀਤਾ, ਤਤਵ ਤੱਤਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਓਹਦਾ ਭਾਣਾ ਸਭ ਨੇ ਮੰਨਣਾ ਮੀਠਾ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਵੇਖਣਾ ਕੌੜਾ ਰੀਠਾ, ਨਵ ਸਤ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਓਹ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲੇ ਅੰਗੀਠਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਸਦਾ ਪੁਚੀਦਾ, ਪੁਸ਼ੀਦਾ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਰਖਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਰੀ ਸੰਮਤ ੯ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਕਰੀਏ ਡੰਡਾਵਤ, ਬੰਦਾ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਕਰੇ ਸਖਾਵਤ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਅਦਾਵਤ, ਅਦਲ ਇਨਸਾਫ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਨਾ ਕਰੇ ਬਗਾਵਤ, ਬਗਲਗੀਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏ ਅਮਾਨਤ, ਵਸਤ ਅਨਮੁਲ ਅਤੁਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦੇਵੇ ਨਿਆਮਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚਖਾਈਆ । ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਦੀ ਵਖਾਵੇ ਅੰਤ ਕਿਆਮਤ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਸ਼ਾਮਤ, ਸ਼ਮੂ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਆਕਤ, ਬੁਧੀਵਾਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਓਹ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕਰੇ ਰਫਾਕਤ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਸਚ ਸਦਾਕਤ, ਸਚ ਸਚ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨ ਆਈ ਤੁਆਰਫ, ਤਰਫਦਾਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰ ਉਤੇ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਫਾਰਸ਼, ਲਹਿਣੇ ਸਭ ਦੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਲਿਖੀ ਅਬਾਰਤ, ਹਰਫ ਹਰੂਫਾਂ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਮ ਕਲਮਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਤਜਾਰਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਸੋ ਅੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬਦਲੇ ਵਜਾਰਤ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਦਾ ਵੁਜਰਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਨੂਏ ਮਨ ਦੀ ਮੇਟੇ ਸ਼ਰਾਰਤ, ਸ਼ਰਮ ਸ਼ਰੀਅਤ ਪੰਧ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਦੀ ਦੱਸੇ ਜਿਆਰਤ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਦੁਬਿਧਾ ਵਾਲੀ ਸਾਜਸ, ਆਤਸ਼ ਕਲਜੁਗ ਵਖਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਰੀ ਸੰਮਤ ੯ ਰਾਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਮੇਰਾ ਉਸ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਸਜਦਾ, ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਜਿਹੜਾ ਮਾਲਕ ਪੁਰ ਦੇ ਘਰ ਦਾ, ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀ ਦੀਪਕ ਹੋ ਕੇ ਬਲਦਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੋ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ੇ ਘਲਦਾ, ਪੈਗਾਮਾਂ ਕਰੇ ਸਨਵਾਈਆ । ਜੋ ਮਾਲਕ ਜਲ ਥਲ ਦਾ, ਮਹੀਅਲ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਧਾਮ ਅਟੱਲ ਦਾ, ਨੇਹਚਲ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਓਹਦਾ ਖੇਲ ਵੇਖੋ ਕਲਜੁਗ ਡੂੰਘੀ ਡਲ ਦਾ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਲ ਦਾ, ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਬਹਿ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕੋ ਮਲਦਾ, ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਣਾ ਕਦੇ ਨਾ ਟਲਦਾ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਓਹਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਕੂੜ ਵਿਕਾਰੇ ਦਲ ਦਾ, ਪੰਚਾਂ ਵੇਖੋ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ ।

ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਅਨੋਖਾ ਵਲ ਛਲ ਦਾ, ਅਛਲ ਛਲਪਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਜੋ ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਕਰੇ ਰਾਜੇ ਬਲ ਦਾ, ਬਾਵਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਲ ਬਲ ਦਾ, ਅਸਗਾਹਾਂ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰੀ ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਡੰਡਾਵਤ ਬੰਦਨਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਖਿਦਮਤਗਾਰ, ਖਾਦਮ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਗਤ ਵਛਲ ਕਹਿਣ ਗਿਰਵਰ ਗਿਰਧਾਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਓਹ ਸਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸਿਕਦਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕੀਤਾ ਪਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਸੰਘਾਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਕਰਜ ਉਤਾਰ, ਮਕਰੂਜ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਕਰਾਂ ਗਿਰਿਆਜਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਸੁਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੁਧ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਹਾਰ, ਸਹਾਇਕ ਨਾਇਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਵੇਖ ਲੈ ਪੁੰਆਂਧਾਰ, ਸਚ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਨੇਤਰ ਰਿਹਾ ਉਘਾੜ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅਗਨੀ ਤਪਣੀ ਤਤੀ ਹਾੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਨਾੜ ਨਾੜ, ਜੰਗਲ ਪਹਾੜ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸਰਕਾਰੇ ਆਲਾ ਖੁਦਾ ਤੁਆਲਾ ਤਾਲਬ ਤੇਰੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ *
ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਇਸ਼ਟ ਅਗੰਮਾ ਇਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਨੇ ਰੱਖੀ ਸਿਕ, ਆਸ਼ਾ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਓਹ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤ੍ਰਿਖ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਲਿਖ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਬਣਾ ਲਏ ਆਪਣੇ ਸਿਖ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਸੁਵਾਰੇ ਭਵਿਖ, ਭਵਿਸ਼ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਕਾਇਆ ਵਿਚ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਤਮ ਧਾਰ ਬਣੇ ਮਿਤ, ਪਰਮਾਤਮ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਜੋ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਣੇ ਨਿਤ ਨਵਿਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਓਹ ਜਾਣੇ ਧਰਮ ਧਾਰ ਦੀ ਸਾਚੀ ਥਿਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ

ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਵਾਮੀ, ਜੋ ਆਦਿ ਅੰਤ ਅਖਵਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਹੋਵੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਬਾਣੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਲੋਕਮਾਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਓਹ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੀ, ਵਸਤ ਅਤੋਟ ਅਤੁਟ ਝੋਲੀ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਓਹ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਓਹਦੀ ਮੰਜਲ ਇਕ ਰੁਹਾਨੀ, ਰੂਹ ਬੁਤ ਮਿਲ ਦੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਓਹ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਿਸਮ ਜਿਸਮਾਨੀ, ਜ਼ਮੀਰ ਅਮੀਰ ਗਰੀਬਾਂ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨੀ, ਨਾਮ ਚਰਨੋਦਕ ਦਏ ਪਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਕੇ ਜੀਵ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣ ਅਧਾਰੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜ਼ਿਮੀ ਅਸਮਾਨੀ, ਜ਼ਿਮੀ ਜਮਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਵਕੀਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮਾਇਆ ਤੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈ ਆਪਣੀ ਸੁਰਤ, ਸੋਹਣੀਏ ਮਨਮੋਹਣੀਏ ਅਨਹੋਣੀਏ ਆਪਣੀ ਲੈ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ, ਅਕਾਲ ਹੋਇਆ ਆਪ ਸਹਾਈਆ । ਤੂੰ ਸੁਣ ਲੈ ਅਗੰਮੀ ਤੂਰਤ, ਤੁਰੀਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕਿਤੇ ਬਣੀ ਰਹੀ ਨਾ ਮੂਰਖ ਮੂੜਤ, ਬੁਧਹੀਣ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਲਾ ਲੈ ਚਰਨ ਪੂੜਤ, ਟਿੱਕੇ ਖ਼ਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਹੂਰਤ, ਸਮਾਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਬਦਲਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਹੋਣੀ ਪੂਰਤ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਵਕਤ ਰਿਹਾ ਨਾ ਦੂਰਤ, ਬੈਠਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਖ਼ਬਰ, ਬੇਖ਼ਬਰੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸੁਵਾਮੀ ਜ਼ਾਬਰ ਜ਼ਬਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਜ਼ਬਰਾਈਲ ਦਏ ਗੁਵਾਹੀਆ । ਜੋ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਸਧਰ, ਸਦਮੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਓਹ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਾਵਣ ਵਾਲਾ ਗਦਰ, ਗਦਾਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਧਾਰ ਦੇਵੇ ਬਦਲ, ਬਦਲੀ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰਅ ਨੂੰ ਕਰੇ ਕਤਲ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਦਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਤੂੰ ਦੱਸ ਵਸਣਾ ਕਿਹੜੇ ਵਤਨ, ਬੇਵਤਨੇ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਿਹੜਾ ਹੋਵੇ ਪਤਨ, ਕਵਣ ਘਾਟ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਓਹ ਤੱਕ ਲੈ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਤੇ ਦਿਸਦਾ ਰੱਟਨ, ਰੱਟਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਤੁਰਤ, ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਓਹ ਨਿਗਹ ਮਾਰ ਲੈ ਉਠਣ ਵਾਲਾ ਤੁਰਕ, ਆਪਣੀ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਬੋਦੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਹੁੰਦੀ ਖੁਰਕ, ਮੈਂ ਦੇਵੇ ਹੱਥ ਹਿਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਭੁੜਕ, ਨੱਚ ਟੱਪ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਈਆ ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਆਇਆ ਛੇਤੀ ਭੱਜ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਨਿਗਹ ਮਾਰ ਲੈ ਵਿਚ ਜੱਗ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੱਜ, ਹੁਜਰਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਈਮਾਨ ਸਾਰੇ ਗਏ ਤਜ, ਸਤਿ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਲੇਖਾ ਦੱਸਾਂ ਅੱਜ, ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਸੀਸ ਤੇ ਰਹਿਣ ਦੇਣੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੱਗ, ਪਗੜੀ ਪੱਥਾਂ ਵਿਚ ਰੁਲਾਈਆ । ਓਹ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਹੱਦ, ਹਦੁਦ ਹੱਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਰਮੇਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਕਲਜੁਗ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਰਿਹਾ ਆਖ, ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਾਖ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੇਰੀ ਪਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਅੰਤਮ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤ, ਮੇਰਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੁੜਾਇਆ ਆਪਣਾ ਨਾਤ, ਪੂੜੀ ਮਸਤਕ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਓਹ ਸੁਵਾਮੀ ਮੇਰਾ ਸਗਲਾ ਸਾਥ, ਸੰਗੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਿਨਾ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਜੋੜਾਂ ਹਾਥ, ਬਿਨਾ ਸੀਸ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਨਾਰਦ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਡਰਾ, ਡਰਪੋਕ ਰੂਪ ਨਾ ਕਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਵਾਹਿਦ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਨੂਰੀ ਅੱਲ੍ਹਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਤੋਂ ਹੋਵਾਂ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾ, ਜੁਜ ਵੱਖਰਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼ ਮੇਰਾ ਰਹਿਨੁਮਾ, ਰਹਿਮਤ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਜਦਿਆਂ ਵਿਚ ਸੀਸ ਦੇਵਾਂ ਝੁਕਾ, ਕਦਮਬੋਸੀ ਕਰ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਓਹ ਵਾਹਿਦ ਨੂਰ ਅਲ੍ਹਾ, ਆਲਮੀਨ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਂ, ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾਂ ਆਏ ਵੇਸ ਵਟਾ, ਭੇਖ ਅਵਲੜਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਨਾਰਦ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਅਲਗਵਿਜ਼ ਨੂਜੇ ਵਜ਼ਾ ਯੂਮਕਸ਼ੇ ਜਨਾ ਫਰਸ਼ੇ ਅਰਸ਼ਾ ਨੂਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾ ਕੂਹੀਜ਼ਾ ਮਬੂਅ ਨਜ਼ਿਸ਼ਤੇ ਰਜ਼ੂ ਮੁਹੰਮਦੇ ਵਦੂ ਵਜ਼ੀਉਲ ਮਹਾਂਅ ਬੇਅੈਬੇ ਖੁਦਾ ਮੇਰੀ ਦਸਤੇ ਦੁਵਾ ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵਾਂ ਜੁਦਾ, ਜੁਜ ਵਖਰਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੋਟਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਧੁਰ ਦਾ ਵੱਜੇ ਇਕ ਮਰਦੰਗ, ਨਾਦ ਅਨਾਦੀ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮੰਗ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੁਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹਾਏ ਪਲੰਘ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਸੂਰੀਆ ਚੰਦ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਭੇਵ ਖਲ੍ਹਾ ਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਛੰਦ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੁਹਾਵਾਂ ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਦਿਆਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਖੇਲ ਖਿਲਾਵਾਂ ਲੰਘ ਕੇ ਅੰਦਰ, ਨੌਂ ਦੁਵਾਰੇ ਪੰਧ ਚੁਕਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤੋੜ ਕੇ ਜੰਦਰ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੁੜਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਕੇ ਡੂੰਘੇ ਖੰਡਰ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ । ਮਨੂਆ ਮਨ ਭਵੇ ਨਾ ਬੰਦਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਹੀਆ । ਸ਼ਰਅ ਜੰਜੀਰ ਤੋੜ ਕੇ ਸੰਗਲ, ਇਕੋ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਪਰਭਾਸ਼ ਜੰਗਲ, ਟਿੱਲਿਆਂ ਪਰਬਤਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਲਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗਣ, ਗੋਦੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਜਾਣ ਨਾ ਮੰਗਣ, ਭਿਖਿਆ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗਣ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਿਆਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡਣ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਪੰਧ ਚੁਕਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਵਾਰ ਵਖਾ ਕੇ ਸਚਖੰਡਣ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਲੰਘਣ, ਬਿਨ ਤਨ ਵਜੂਦ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਹੋਵੇ ਬੰਦਨ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਘਰ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ ।

ਘਰ ਮੰਦਰ ਹੋਏ ਸੁਹੰਜਣਾ, ਮਿਲੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ । ਦੀਨਾਂ ਬੰਧੂ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਣਾ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰ । ਨੇਤਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਪਾ ਕੇ ਅੰਵਣਾ, ਨਿਜ ਲੋਚਨ ਦਏ ਉਘਾੜ । ਆਤਮ ਬਣ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਸੱਜਣਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹੋਵੇ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ । ਧੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਰੰਗਣਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਏ ਉਤਾਰ । ਭਰਮਾਂ ਢਾਹ ਕੇ ਕੰਧਨਾ, ਸਾਚਾ ਬਖਸ਼ੇ ਸ਼ਬਦ ਪੁੰਨਕਾਰ । ਗੁਰਮੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਿਝਰ ਪੀ ਪੀ ਰੱਜਣਾ, ਬੂੰਦ ਸੁਵਾਂਤੀ ਬਖਸ਼ੇ ਠੰਡੀ ਠਾਰ । ਮਿਲੇ ਮੂਰਤ ਗੋਪਾਲ ਮਧਨਾ, ਮੋਹਨ ਮਾਧਵ ਕਰੇ ਪਿਆਰ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹਰਿਜਨ ਸੁਹਾਏ ਇਕੋ ਬੰਕ, ਬੰਕ ਦੁਵਾਰੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਓ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਕ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਵੇ ਰਾਜਾ ਜਨਕ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਾਏ ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਤਨਕ, ਤਨ ਮਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਰੋਗ ਰਹੇ ਨਾ ਸੰਕ, ਸਹਿੰਸਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਗ੍ਰਹਿ ਇਕ ਵਖਾਈਆ ।

ਸਚ ਗ੍ਰਹਿ ਵਖਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਦੀ ਟੇਕ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਬੁਧ

ਕਰੇ ਬਿਬੇਕ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਪੁਵਾਈਆ । ਰੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੇ ਨਾ ਭੇਖ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭਾਓ ਭੰਨਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਵਾਰ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਦੇਸ, ਦੇਸ ਦੇਸ਼ੰਤਰਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਵਸੇ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਛ ਦਾੜੀ ਨਾ ਕੇਸ, ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਇਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਰੇਖ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸੰਗੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੈਥੋਂ ਮੰਗਾਂ ਰਹੇ ਮੰਗੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਝੋਲੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਡਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਕੱਟਣਹਾਰਾ ਤੰਗੀ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਕੋਇ ਗਮ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਜੀ, ਰੰਜਸ਼ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਬਾਣਾ ਪਹਿਨਿਆ ਨਹੀਂ ਕਦੀ ਜੰਗੀ, ਸ਼ਸਤਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਨਾਮ ਕਲਮਿਆਂ ਵੰਡਾਂ ਗਿਆ ਵੰਡੀ, ਹਿੱਸੇ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਗਿਆ ਗੰਢੀ, ਪੁਰ ਦੀ ਗੰਢ ਆਪ ਪੁਵਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਬਹੁਰੰਗੀ, ਬੁਧੀ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਲਜੁਗ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਚਮਕਾਏ ਚੰਡੀ, ਪਰਚੰਡ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਪਵਣ ਮਿਲੇ ਨਾ ਠੰਢੀ, ਕਲਜੁਗ ਅਗਨੀ ਤਤ ਤਪਾਈਆ । ਮਾਣ ਰਹੇ ਨਾ ਚੰਦ ਨੌਚੰਦੀ, ਚੌਦਸ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਾਹਿਬ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨੌਜੁਵਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਤੱਕੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਦੇਵੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ

ਪਿੰਡ ਮਘੇਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦਾਂ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋ ਖੇਲ ਸਮਝਾਵੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਲਹਿੰਦਾ, ਦੱਖਣ ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਦਾ ਉਚ ਮੁਨਾਰਾ ਜਾਂਦਾ ਢਹਿੰਦਾ, ਮਹਿਰਾਬਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਭਾਣਾ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਵੇਖਿਆ ਸਹਿੰਦਾ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੀ ਸਾਂਭ ਸੂਤ ਕੇ ਬੈਠੀ ਆਪਣਾ ਲਹਿੰਗਾ, ਅੰਗੀ ਆਪਣੇ ਤਨ ਸੁਹਾਈਆ । ਦੁਨੀਆਂਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਅਗਲਾ ਵਕਤ ਪੈਣਾ ਮਹਿੰਗਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਭਾਣਾ ਹੋਵੇ ਸਹਿੰਦਾ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਇਕ ਵਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੂਰਤਾਂ ਤੱਕੀਆਂ ਓਹ, ਜੋ ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦਾ ਗਰੋਹ, ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੈਗੰਬਰ ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਦੀ ਲੈ ਕੇ ਲੋਅ, ਬਿਨ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਨੈਣ ਰਹੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿਣ ਸੋ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਹੜਾ ਆਦਿ ਦਾ ਇਕ ਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਧਾਰ ਵਿਚ ਦੋ, ਦੂਆ ਏਕਾ ਏਕਾ ਗੰਢ ਪੁਵਾਈਆ । ਜੋ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗੰਮਾ ਹੋ, ਹੋਕਾ ਦੇਵੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਕਿਛ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੋਂ

ਲੈਣਾ ਖੋਹ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਬਦਲਾਈਆ । ਸਚ ਮਾਰਗ ਦਾ ਢੋਆ ਦੇਵੇ ਢੋਅ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਅ, ਪਰਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜੋ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਵੇ ਛੋਹ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਓਹ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਬੀਜ ਦੇਵੇ ਬੋਅ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

ਝਟ ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮਾਇਆ ਨਾ ਪਾ ਵੱਡਾ ਰੋਲਾ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਹ ਵੇਖ ਪੂਰਬ ਇਕਰਾਰ ਕੋਲਾ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਓਹ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਧੁਰ ਦਾ ਮੌਲਾ, ਮਵਲਿਆ ਹਰ ਘਟ ਥਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਸੋਹਲਾ, ਸੋ ਸੁਵਾਮੀ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਉਣਾ ਪੜਦਾ ਓਹਲਾ, ਭਾਵਨਾ ਆਪਣੀ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਓਹ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਣ ਕੇ ਤੋਲਾ, ਨਾਮ ਤਰਾਜੂ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਤੂੰ ਓਸ ਦਾ ਸੁਣ ਲੈ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲਾ, ਜੋ ਅਨਬੋਲਤ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਪਿਛਲਾ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵਿਚੋਲਾ, ਵਿਚਲਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਖੋਲਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਕਰੇ ਉਤੇ ਪੌਲਾ, ਪਰਨੀ ਪਰਤ ਪਵਲ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਨਾ ਮਾਰ ਵੱਡੀਆਂ ਸ਼ੇਖੀਆਂ, ਕੀ ਆਪਣਾ ਬਲ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀਆਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਖੇਲਾਂ ਵੇਖੀਆਂ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰੀਆਂ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇਕੀਆਂ, ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਸਜਾਈਆ । ਤੇਰੀਆਂ ਆਸ਼ਾ ਕਮਲੀਏ ਪਰਤੀ ਉਤੇ ਲੇਟੀਆਂ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕਰਵਟ ਰਹੀਆਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਭੇਤੀ ਆਂ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਤੇਰਾ ਦਿਆਂ ਭੰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ ਮੈਂ ਬੜੀ ਸੁਚੱਜੀ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਫਿਰਾਂ ਭੱਜੀ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਮੋਹ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਰੱਜੀ, ਮੁਹੱਬਤ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਨੇਕੀ ਬਦੀ, ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਣ ਆਈ ਚੌਧਵੀਂ ਸਦੀ, ਸਦਕੇ ਵਾਰੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈਆ । ਓਹ ਵੇਖ ਮੁਹੰਮਦ ਜਾਂਦਾ ਭਾਰ ਲੱਦੀ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਗੰਢ ਪੁਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖਣੀ ਡੱਗੀ, ਡੋਰੂ ਡੰਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਉਚੀ ਹੋ ਗਈ ਅੱਡੀ, ਪੱਥਾਂ ਭਾਰ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਵੇਖਣੇ ਨਬੀ, ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਵਾਲੇ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਜਾਂਦੇ ਗੱਦੀ ਛੱਡੀ, ਸੁਖ ਆਸਣ ਰਹੇ ਤਜਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਅਵਤਾਰੋ ਆਪਣੀ ਅੰਤਮ ਕਰਦੇ ਹੱਦੀ, ਹਦੂਦਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵਾਂ ਕਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹਥੇਲੀ ਵਖਾਓ ਸੱਜੀ, ਸਾਜਣ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਕੀ ਖੇਲ ਕਰਾਏ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਯਦੀ, ਯਦਪ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਬੱਬੀ, ਸਬੱਬ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

* ੨੪ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਸ਼ਾਹਣੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਮਾਜਰਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮਾਇਆ ਨਾ ਮਾਰ ਦਾਬੇ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੂਰਖੇ ਨਿਗਰ ਮਾਰ ਲੈ ਵਿਚ ਕਾਅਬੇ, ਕੀ ਕਰਬਲਾ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਇਸ਼ਾਰੇ ਤੱਕ ਲੈ ਜੋ ਦਿਤੇ ਨਾਨਕ ਬਾਬੇ, ਬਗਦਾਦ ਵਿਚ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਮਿਟਣੇ ਰਾਜੇ, ਭੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਸੇ ਗ੍ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਵੱਜਣੇ ਵਾਜੇ, ਸ਼ਾਦਿਆਨੇ ਸੁਣਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਗੇ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਹੰਸ ਬੁਧੀ ਜੀਵ ਹੋਣੇ ਕਾਗੇ, ਕਾਗ ਵਾਂਗ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਕੀ ਓਸ ਵੇਲੇ ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਵਾਲਾ ਬਾਜੇ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕੀ ਨਵੀਂ ਸਾਜਣਾ ਸਾਜੇ, ਸਚ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ ਓਹ ਮਾਲਕ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਅਗਾਏ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਮਾਜੇ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਵਡਿਆਈਆ । ਓਹ ਮਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਅਵਾਜੇ, ਬੇਖਬਰਾਂ ਖਬਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸੁਵਾਰੇ ਕਾਜੇ, ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਬੋਧ ਅਗਾਏ, ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਓਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇ ਲਾਏ, ਖੋਜੀਆਂ ਖੋਜ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਜਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਮਾਰਦਾ ਅਵਾਜੇ, ਅਣਸੁਣਤ ਕਰੇ ਸੁਣਵਾਈਆ । ਕੋਝੀਏ ਕਮਲੀਏ ਮਾਇਆ ਰਾਣੀਏ ਜਗਤ ਸੁਵਾਣੀਏ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਆਇਆ ਤੇ ਆਵੇ ਦੇਸ ਮਾਝੇ, ਮਜਲਸ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਏਕਾ ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਜਣਾਏ ਰਾਗੇ, ਰਾਗ ਨਾਦ ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤਾਂ ਵਿਚ ਸਿਫਤ ਰਹੇ ਜਗ ਗਾਈਆ ।

* * * * *
* * * * *

* ੨੫ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਜੀਵਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਚੌਮਾਂਹ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਗਤ ਸੁਹਾਉਣਾ ਹੁਜਰਾ, ਹੁਜਤ ਕਰਾਂ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਘਰ ਘਰ ਹੋਣਾ ਮੁਜਰਾ, ਮੁਜਰਮ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਣਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਣਾ ਪਿਛਲਾ ਸਮਾਂ ਗੁਜਰਾ, ਗੁਜਰੀ ਚੰਦ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਦਿਸੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੁਧਰਾ, ਸੁਦੀ ਵਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਨਾ ਜਨਣੀ ਉਦਰਾ, ਨਵ ਨਵ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਗਤ ਡੋਰੂ ਵਾਹਵੇ ਬਣ ਕੇ ਖੁਸਰਾ, ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਿਸੇ ਸਮਝ ਨਾ ਆਵੇ ਪਈਆ ਸੁਸਰਾ, ਨਾਤਾ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸੁਵਾਮੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਹੋਣੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ, ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਫਲ ਲਗਾਉਣਾ ਕੂੜ ਦੀ ਡਾਲੀ, ਪਤ ਟਹਿਣੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸਭ ਦਾ ਕਰਨਾ ਜਾਹਲੀ, ਸਚ ਵਸਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲਾਲਚ ਲੋਭ ਮੇਰੀ ਕਰੇ ਦਲਾਲੀ, ਵਿਚੋਲਾ ਵਿਕਾਰਾ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਧਰਮ ਭੰਡਾਰੇ ਹੋਣੇ ਖਾਲੀ, ਵਸਤ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਤੱਕਣਾ ਜਗਤ ਹਲਾਲੀ, ਹਲਾਲ ਕਰਾਂ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਾ ਰਹਿਣ ਦੇਵਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਲੀ, ਮਾਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੋਂ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਲੀ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਇਕੋ ਹੋਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਰੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਮੰਨਾ ਸ਼ਾਲੀ, ਸ਼ਾਲਾ ਉਸੇ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੇਰੀ ਕੱਟਣੀ ਕੰਗਾਲੀ, ਭੁੱਖੀ ਨੂੰ ਦਏ ਰਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ

ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਵ ਸਤ ਬਣਾਏ ਇਕ ਧਰਮਸਾਲੀ, ਧਰਮ ਦੁਵਾਰਾ
ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।

ਸਪਤ ਰਿਖੀ ਕੱਢਦੇ ਰਹੇ ਲੀਕਾਂ, ਨੱਕ ਲੀਹ ਉਤੇ ਘਸਾਈਆ । ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ
ਤਸਦੀਕਾਂ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਯਾਦ ਵਾਲੀ ਰਖਾਈਆ । ਮਨਸਾਂ ਦੀਆਂ ਤੱਕਦੇ ਰਹੇ ਉਮੀਦਾਂ, ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ ।
ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਤਾਕੀਦਾਂ, ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਵੇਖੇ ਲਾ ਕੇ ਨੀੜਾਂ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ
ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ
ਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਸਪਤਸ ਰਿਖ ਕਹਿਣ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਬਸਤੀ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਗੁਵਾਹੀਆ । ਜਿਥੇ ਲੱਭਦੇ ਰਹੇ
ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਸਤੀ, ਹਸਤ ਕਵਲਾਂ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਓਹ ਲੇਖਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਸਤੀ, ਲਹਿਣੇ ਸਭ ਦੇ ਝੋਲੀ
ਪਾਈਆ । ਮਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਅਰਸੀ, ਫਰਸ਼ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ
ਬਰਸੀ, ਸੰਮਤ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕਰੇਗਾ ਤਰਸੀ, ਰਹਿਮਤ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।
ਖੇਲ ਬਣਾਏ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਵਰ ਦੀ,
ਵਰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਗੁਸਾਈਆ । ਤੁਸਾਂ ਖੇਲ ਵੇਖਣੀ ਕਲਜੁਗ ਕਲ ਦੀ, ਕੀ ਕਲਕੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ ।
ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ ਪਲ ਦੀ, ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਉਹਲੇ ਕੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਓਹਦੀ
ਧਾਰ ਹੋਣੀ ਅਛਲ ਅਛੱਲ ਦੀ, ਵਲ ਛਲ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਿਥੇ ਚਵੀ ਮੱਘਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਮਾਰੀ ਝਾਕੀ, ਸੱਜਾ ਖੱਬਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।
ਓਥੇ ਸਪਤਸ ਰਿਖੀਆਂ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਬਾਕੀ, ਜੋ ਆਸ਼ਾ ਗਏ ਰਖਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਇਆ
ਹਾਥੇ ਹਾਥੀ, ਉਧਾਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਬਣਾ ਕੇ ਸਾਥੀ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ ।
ਇਹ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਕਰਦਾ ਫਿਰੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ
ਹਾਸੀ, ਨਾਲੇ ਵੇਖੇ ਲੇਖੇ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਨਾਲੇ ਬਖਸ਼ਦਾ ਜਾਏ ਦਾਤੀ, ਭੰਡਾਰੇ ਖਾਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ ।
ਨਾਲੇ ਪੁਛਦਾ ਜਾਏ ਬਾਤੀ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਲੇਖੇ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਲਾਉਂਦਾ ਜਾਏ ਨਾਲ ਛਾਤੀ,
ਗੋਦ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਫਿਰੇ ਨੰਗੀ ਪੈਰੀ ਰਾਤੀ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਨਾਲੇ
ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਹਯਾਤੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਬਦਲਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ੇ ਦੇਵੇ ਪਾਤੀ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ
ਵਿਚੋਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਉਤਮ ਕਰੇ ਜਾਤੀ, ਅਜਾਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਨਾਲੇ ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਕਾਗਜਾਤੀ,
ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਮੰਜਲ ਦੱਸੇ ਸਫਾਤੀ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਾਲੇ
ਮਦਦਗਾਰ ਬਣੇ ਇਮਦਾਦੀ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਇਹ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦਾ ਆਦੀ,
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਅਨਾਦੀ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜਿਸ
ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਜਾਗੀ, ਪੂਰਬ ਲੇਖ ਚੁਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਜੰਮੂ ਹੋਵੇ ਵਡ
ਵਡਭਾਗੀ, ਭਾਗ ਹਿੱਸਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਣਾ ਕੇ ਵੈਰਾਗੀ,
ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਇਹ ਇਸ਼ਕ ਨਾ ਹਕੀਕੀ ਨਾ ਮਜਾਜੀ, ਦੋਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣੀ
ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੋ ਗੁਰਮੁਖੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਘਰ ਰਖੇਗਾ ਰਾਜੀ, ਦੁਖੀਆਂ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਢਾਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ,

ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ ਲਾਗੀ, ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।

* ੨੫ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਮਾਇਆ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਮਘੋਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਗਿਆਤਾ, ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਬੰਨ੍ਹਣਹਾਰਾ ਨਾਤਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਜਣਾ ਕੇ ਗਾਥਾ, ਕਰੇ ਅਗੰਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਚ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਰਾਥਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਈਆ ਨੌਕਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਲੇਖ ਬਣਾ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥਾ, ਪੂਰਬ ਜਨਮਾਂ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥ ਅਨਾਥਾ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਤਾ, ਬਾਤਨ ਪੜਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਪੇ ਬਣ ਕੇ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ, ਪੂਤ ਸਪੂਤੇ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਵਾਮੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰਦੇਵਾ ਏਕ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋ ਭਗਤਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਬਖਸ਼ੇ ਟੇਕ, ਟਿੱਕੇ ਮਸਤਕ ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਕਰੇ ਬਿਬੇਕ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਦਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਵਾਰ ਰਖਾਏ ਆਪਣਾ ਦੇਸ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਝੁਕਦੇ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼, ਗਣਪਤ ਗਣੇਸ਼ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਆਪ ਬਣ ਕੇ ਮਾਲਕ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣਹਾਰ ਕਲ ਕਲੇਸ਼, ਕਲ ਕਾਤੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸੰਗ ਆਪ ਬਣਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਕਰਤਾ, ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਜੰਮਦਾ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰਦਾ, ਮਰ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਧਰਨੀ ਧੌਲ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦਾ, ਨਵ ਸਤ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਨਿਰਭਉ ਹੋ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰਦਾ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਅਗੰਮੇ ਘਾੜਨ ਘੜਦਾ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਲੜਦਾ, ਇਹ ਪੁਰ ਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਨੌਜੁਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਉਚਰਦਾ, ਕਲਮੇ ਕਾਇਨਾਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਕਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹਾਵਾ ਸਾਚੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ, ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਚਖੰਡ ਦੁਵਾਰਿਉਂ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਅੰਦਰ ਉਤਰਦਾ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਵੇਖਿਆਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਕਰ ਦਾ, ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਕਹਿ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚੋਂ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਕੋਈ ਨਾ ਮੁਕਰਦਾ, ਪਾਸਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਪਿਆਸਾ ਭੁੱਖਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਟੁੱਕਰ ਦਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੁੱਕੇ ਟੁਕੜੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮਾਤ ਜਨਣੀ ਕੁਛੜ ਦਾ, ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਬੁੱਕਲ ਦਾ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਝੱਟ ਲੰਘਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜਨ ਭਗਤੇ ਹਲ

ਕਰਾਂ ਸਭ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅਕਲ ਦਾ, ਅਕਲ ਬੁਧੀ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮੋਹਣੀ ਰੂਪ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਸਤਿ ਸਚ ਨਾਲ ਸਦਾ ਮੇਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੈਸ ਰੱਖਣ ਦਾ, ਰੱਖਕ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

* ੨੫ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਪਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਮਘੋਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਵੇ ਸਤ ਦੀਪ, ਦੀਪਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਕਰੋ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਕਲਜੁਗ ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਬੁਝਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬੂਬਾਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਉਤੇ ਵੇਖੋ ਰੀਤ, ਕੀ ਖੇਲ ਖੇਲਣ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਰਿ ਜੂ ਵਸਿਆ ਚੀਤ, ਚੇਤਨ ਸੁਰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗਾਉਂਦੇ ਗੀਤ, ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਆਪਣੀ ਅੰਤ ਅਖੀਰੀ ਵੇਖੋ ਲੀਕ, ਲੈਨ ਐਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਦਏ ਗੁਵਾਹੀਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਚੀਕ, ਸਾਰੇ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਮਿਟਣ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਪਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਲੇਖਾ ਤੱਕੇ ਠੀਕ, ਜੋ ਠਾਕਰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਓਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਰੋ ਉਡੀਕ, ਜੋ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਸਾਚੀ ਪਾਉਣੀ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੀ ਦਏ ਨਸੀਹਤ, ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਤੱਕੇ ਵਸੀਹਤ, ਜੋ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਭੇਟ ਖੁਲ੍ਹਾਉਣਾ ਅਸਲੀਅਤ, ਅਸਲ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਬਦਲ ਦੇਣੀ ਬਦਲੀਅਤ, ਵਲਦ ਵਾਲਦਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਓਹ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਸ਼ਖਸ਼ੀਅਤ, ਹੁਕਮ ਪੁਰ ਦਾ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤਬੀਅਤ, ਤਬਾ ਵੇਖੋ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਇਕੋ ਪੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਅਮੀਹਤ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

* ੨੫ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਮਘੋਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਨਵ ਨਵ ਖੰਡ, ਖੰਡਾਂ ਖੜਗਾਂ ਵਾਲਿਓ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਪੈਣ ਵਾਲੀ ਵੰਡ, ਹਿੱਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਉਠ ਕੇ ਪਾਓ ਡੰਡ, ਰੋ ਰੋ ਦਿਓ ਜਣਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਵੱਢੀ ਨਾ ਜਾਏ ਕੰਡ, ਆਪਣਾ ਪਲੂ ਲਓ ਛੁਡਾਈਆ । ਟੁਟੀ ਲਓ ਗੰਢ, ਨਾਤਾ ਧਰਮ ਜੁੜਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਉਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਜੰਗ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਣਾ ਤਾਰਾ ਚੰਦ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਕੱਟੇ ਜਾਣੇ ਬੰਦ ਬੰਦ, ਅੰਗ ਅੰਗ ਦਏ ਗੁਵਾਹੀਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀ ਕੰਧ, ਹਿੱਸਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੰਜਲ ਵੇਖੋ ਲੰਘ, ਕੀ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀ ਪਲੰਘ, ਸੁਖ ਆਸਣ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਡੋਰ ਕੱਟੀ ਜਾਣੀ

ਪਤੰਗ, ਗੁਡੀਆ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਸੁਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੇਟਣਾ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਸੁਣ ਲਓ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਕੁੰਟ ਕੁੰਟ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਵੇਖੋ ਲੇਖਾ ਝੂਠ, ਦਰ ਦਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਵਾਰਿਆਂ ਹੋਈ ਜੂਠ, ਸਚ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਤੌਕੇ ਪੰਜ ਭੂਤ, ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੀ ਰਹੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੂਚ, ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੂਚ, ਕੂਚਾ ਗਲੀ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਸਭ ਦਾ ਨਾਤਾ ਜਾਣਾ ਟੂਟ, ਟੁਟਿਆਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰ ਮੁਹੱਬਤ ਜਾਣਾ ਛੂਟ, ਛੂਟਕੀ ਲਿਵ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਸੁਣੋ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਚਾਰੇ ਸਿੰਮਤ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਵੇਖੋ ਨਿੰਦਕ, ਘਰ ਘਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਫੇਰ ਕਰਨੀ ਪਵੇ ਨਾ ਮਿੰਨਤ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹਿਣੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਹਿੰਮਤ, ਹੌਸਲੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣੇ ਢਾਹੀਆ । ਕਿਸੇ ਕਰਾਉਣੀ ਪਏ ਨਾ ਸੁੰਨਤ, ਸੁੰਨੀਆਂ ਲੇਖੇ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਉਨਤ, ਉਨੀਸਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਨਾ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਤ, ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਖੇਲ ਖਿਲਾਏ ਜਗਤ ਅਨਮੁਲਤ, ਕੀਮਤ ਕਰਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ ।

* ੨੫ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਪਰਕਾਸ਼ੇ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਮਘੋਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਘੱਤੀ ਵਹੀਰ, ਬਿਨ ਵੰਝਾਂ ਵਹਿਣ ਵਹਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਚਲੇ ਅਣਿਆਲਾ ਤੀਰ, ਤੁਰੀਆ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਘਾਇਲ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਿਰੋਲਾਂ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਨੀਰ, ਬਲਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਵੱਖਰੀ ਹੋਣੀ ਤਦਬੀਰ, ਤਾਰੀਕਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਣਾਈ ਖੰਜੀਰ, ਖੰਜਰਾਂ ਨਾਲ ਝਟਕਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਪਾਉਣੀ ਭੀੜ, ਭੀੜੀ ਗਲੀ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਤਾ ਵੇਖਣਾ ਭੈਣਾਂ ਵੀਰ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਰੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਦੇਣਾ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਕਸੀਰ, ਅਕਸਰ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਕੱਟਣਹਾਰਾ ਭੀੜ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।

* ੨੫ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੀਰ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ, ਦੂਜਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

ਇਕੋ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਦੀ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਵਾਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਦੇਵੇ ਬਾਲਾ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਹੋ ਪਰਧਾਨਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਵੇਖਣਹਾਰ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਮੀਤ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਹਦੀ ਜੁਗ ਜੁਗ ਅਵਲੜੀ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਣ ਗੁਵਾਹੀਆ । ਜੋ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਨੀਤ, ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਨੌਜੁਵਾਨਾ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਰ ਦੀ ਦੇਵਣਹਾਰ ਹਦੀਸ, ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਤਸਦੀਕ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹੀਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਏਕੋ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸੁਵਾਮੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਬਾਣ ਅਣਿਆਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਜੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਬੂੰਦ ਸੁਵਾਂਤੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪਾਣੀ, ਕਵਲ ਨਾਭੀ ਨਾਭ ਕਵਲ ਆਪ ਉਲਟਾਈਆ । ਉਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਹਿਣ ਕਿਛ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਓਹ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨੀ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਬਿਨ ਵਰਨ ਗੋਤ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਵਾਮੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

* ੨੫ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
ਪਿੰਡ ਕੀਰ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਗਵਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਖਿਚ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤਸਵੀਰ, ਤਸੱਵਰ ਕਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਓਹ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਧੀਰ, ਧੀਰਜ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੀ ਕੱਢ ਕੇ ਪੀੜ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨੇ ਦੇ ਕੇ ਸੀਰ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਇਕੋ ਸੱਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ । ਚਰਨ ਪੂੜ ਕਰਾਏ ਮਜਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਏ ਉਤਾਰ । ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰੀ ਦਰ ਤੇ ਭੱਜਣ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕਰੇ ਖਵਾਰ । ਆਤਮ ਧਾਰ ਚੜ੍ਹਾਏ ਰੰਗਣ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਉਤਾਰ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਢੋਲੇ ਵੱਜਣ, ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ ਸਚੀ

ਪੁੰਨਕਾਰ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਏਕੰਕਾਰ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਨਮੋ ਨਮੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਡੰਡਾਵਤ ਬੰਦਨਾ ਸਜਦੇ ਵਿਚ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਸੰਘਾਰੀ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਓਹ ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਰ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਓਹ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਏਕੰਕਾਰ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਮਿਤਰ ਪਿਆਰਾ ਸਖਾ ਸਹਾਈ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟਣੀ ਪੁੰਆਧਾਰ, ਨੌ ਖੰਡ ਸਤ ਦੀਪ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਖਬਰਾਂ ਖਬਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਾਨਣਹਾਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

* ੨੫ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੀਰ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਰਬ ਗੁਣਵੰਤਾ, ਗੁਣ ਭਰਪੂਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਚ ਬਣਾਏ ਬਣਤਾ, ਘਣਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਸਾਚੇ ਸੰਤਾ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਗੜ ਤੋੜੇ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਜਗਤ ਮਨ ਕਾ, ਮਨ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭੁਵਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਤਤਵ ਤਨ ਕਾ, ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਭਾਂਡੇ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਖਾਏ ਅਗੰਮੀ ਚੰਨ ਕਾ, ਜੋਤ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਸਣਹਾਰਾ ਘਟ ਘਟ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਅਗੰਮੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸੱਟ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਦੂਈ ਦੁਵੈਤੀ ਮੇਟ ਕੇ ਵੱਟ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭਾਉ ਭੰਨਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰੀ ਕੱਟ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਗ੍ਰਹਿ ਵਖਾਵਾਂ ਸਾਚਾ ਹੱਟ, ਨਾਮ ਵਸਤ ਵਿਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਦਰ ਮਿਲੇ ਤੀਰਥ ਅਠ ਸਠ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮੇਲਾ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵਾਂ ਸੁਹੰਜਣੀ ਪਲੰਘ, ਬਿਨ ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਵੱਜਣਾ ਮਰਦੰਗ, ਡੇਰੂ ਡੰਕਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਜ ਆਤਮ ਦੇਣਾ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੁਣਾਵਾਂ ਛੰਦ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾ ਕੇ ਬੰਦ

ਬੰਦ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਦਿਆਂ ਤੁੜਾਈਆ । ਮਨੁਆ ਮਨ ਨਾ ਪਾਵੇ ਡੰਡ, ਮਨਸਾ ਕੂੜ ਦਿਆਂ ਚੁਕਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਪੰਧ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਜੁਗਾ ਜਗੰਤਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮੇਰਾ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਮੰਤਰ, ਕਲਮਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਤਨ ਵਜੂਦ ਅੰਤਰ, ਨਿਰੰਤਰ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਨਵੀਂ ਬਣਾਵਾਂ ਬਣਤਰ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭੇਵ ਖੁਲਾਵਾਂ ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ, ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨਾਂ ਪੜਦੇ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਕੂੜ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਵਾਂ ਮੂਰਖ ਮੂੜ, ਮਨ ਮਤ ਦਿਆਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਚਰਨ ਪੂੜ, ਟਿੱਕੇ ਬਿਨਾ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ ਤੇੜ ਗਰੂਰ, ਨਿਵਣ ਸੁ ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤਪੋ ਨਾ ਵਾਂਗ ਤੰਦੂਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਦੇਣਾ ਬਰਸਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਰਸ ਦੇਵੇ ਵਾਂਗ ਮੂਸਾ ਉਤੇ ਕੋਹਤੂਰ, ਤੁਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਨਜਰੀ ਆਵਾਂ ਇਕੋ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਸਚ ਸਰੂਰ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ, ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਰੁਤੜੀ ਧਰਮ ਧਾਰ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਉਤਮ ਸਭ ਦੀ ਦੱਸਾਂ ਜਾਤ, ਅਜਾਤੀ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਮੁਕਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਪ੍ਰਭ ਜੋੜਾਂ ਨਾਤ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਕੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੈਰੰਬਰਾਂ ਵੇਖਾਂ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂ ਆਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਲੋਕਮਾਤ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਵੇਖਾਂ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤਮਾਸ਼, ਨਵ ਸਤ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸੰਕਰ ਹਲੂਣਾ ਦੇਵਾਂ ਉਤੋਂ ਕੈਲਾਸ਼, ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਉਠ ਉਠ ਆਵੇ ਪਾਸ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਸਭ ਦੀ ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਵਾਤ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਾਤਨ ਕਰਾਂ ਬਾਤ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਲਮ ਦੁਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋਵੇ ਸਾਬ, ਸਗਲਾ ਸੰਗੀ ਬਹੁਰੰਗੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ ।

* ੨੫ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਜਸਵੰਤ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
ਪਿੰਡ ਕੋਠੇ ਨਿਹਾਲ ਪੁਰ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਅੱਜ, ਆਜਜ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰਾਂ ਵਿਚ ਜਗ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਵ ਸਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਨਵ ਦੁਵਾਰੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਸਾਚੀ ਮਧ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਜਣਾਏ ਨਦ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਪੁੰਨ ਕਰੇ ਸਨਵਾਈਆ । ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬੁਝਾਏ ਅੱਗ, ਵਿਕਾਰ ਹੰਕਾਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਚ ਦੁਵਾਰੇ ਸੱਦ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਾਏ ਜਗ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋਏ ਉਧੈ, ਉਧੇ ਅਸਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਉਤੇ ਬਸੁੱਧੇ, ਮੇਰੀ ਸੁਧ ਦਿਤੀ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋ ਲੇਖ ਲਿਖਾਏ ਬੁੱਧੇ, ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਓਹ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਨਵ ਸਤ ਦੇ ਯੁੱਧੇ, ਯੋਧਾ ਬੀਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਅਗੰਮੀ ਬਾਜ ਉਡੇ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਓਹ ਭਾਓ ਚੁਕਾਏ ਦੂਜੇ, ਦੁਤੀਆ ਲੇਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਪਰਦੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਗੁੱਝੇ, ਨੂਰ ਦਏ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਇਆ ਸਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਲਜੁਗ ਮੇਟਣਾ ਕੁੜਿਆਰ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਕਰਾਏ ਜੈਕਾਰ, ਸਚ ਸਤਿ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਪਾਪ ਦਾ ਲਾਹਵੇ ਭਾਰ, ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਲਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਰਾਚਾਰ, ਵਿਭਚਾਰਾਂ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਵਰਨਾਂ ਬਰਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਨਵਾਂ ਖੰਡਾਂ ਦਏ ਉਧਾਰ, ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਬਖ਼ਸ਼ ਕੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਦਾ ਦੱਸ ਜੈਕਾਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਸੁਹਾਏ ਦੁਵਾਰ, ਧਰਮਸਾਲ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਰ, ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗਾਂ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੀਤਾ ਦੀਦਾਰ, ਜਲਵਾਗਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਜੈਕਾਰ, ਢੋਲੇ ਪੁਰ ਦੇ ਰਹੇ ਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿਣ ਬਖ਼ਸ਼ਣਹਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਏ ਉਤਾਰ, ਪਾਪਾਂ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਕਰ ਪਸਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਹੋ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾ ਬੇਅੈਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਜਲਵਾਗਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਸਭ ਦੇ ਲਹਿਣੇ ਦੇਣੇ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ਇਕਰਾਰ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈਆਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਪੂੜੀ ਲਾਵਾਂ ਸ਼ਾਰ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕੇ ਸਚ ਰਮਾਈਆ । ਜੋ ਮੇਰਾ ਦੁੱਖ ਦਲਿੱਦਰ ਦਏ ਨਿਵਾਰ, ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ, ਜ਼ਿਮੀ ਅਸਮਾਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

* ੨੫ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਸੀੜ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਲਜੁਗ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਠੱਠਾ, ਅੱਜ ਹੱਸ ਕੇ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਕਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪੱਠਾ, ਆਪਣਾ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਝੱਟ ਕਲਜੁਗ ਥਾਪੀ ਮਾਰ ਕੇ ਉਤੇ ਪੱਟਾ, ਆਪਣੀ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਟੱਪਾ, ਨਵ ਸਤ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਕੀਤੀ ਉਤੇ ਲਾਵਾਂ ਠੱਪਾ, ਮੋਹਰ ਕੂੜ ਵਾਲੀ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਇਰਾਦਾ ਪੱਕਾ, ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਪੱਕਾ, ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਦਿਆਂ ਸੁਟਾਈਆ । ਫੇਰ ਫਿਰਾਂ ਮਦੀਨਾ ਮੱਕਾ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹਲੂਣ ਕੇ ਬੂਰਾ ਕੱਕਾ, ਨੈਣ ਦਿਆਂ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਮੰਨਾਂ ਇਕੋ ਵਾਹਿਦ ਯਕਾ, ਜੋ ਮਾਲਕ ਮੈਨੂੰ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਨੈਣਾਂ ਤੋਂ ਉਠ ਉਠ ਤੱਕਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਜੋ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਡੰਕ ਵਜਾਇਆ ਫਤਾ, ਫਾਤਿਆ ਪੜ੍ਹਾ ਜਗਤ ਲੁਕਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੋਵੇ ਮਤਾ, ਜਗਤ ਬੁਧੀ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਨੇ ਤੱਕਣਾ ਨੱਤਾ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਰਿਹਾ ਜੁੜਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਣਾ ਜਦੋਂ ਵਰਤੇ ਤੇ ਵਰਤੇ ਵਿਚ ਮਹੀਨਾ ਕੱਤਾ, ਕੱਤਕ ਦਏ ਗੁਵਾਹੀਆ । ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੀਸ ਤੇ ਬੋਦਾ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਛੱਤਾ, ਛਤਰਧਾਰੀ ਦਿਆਂ ਖਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਗਰੂਰ, ਗੁਰਬ ਤੋਂ ਗੁਰਬਤ ਵਿਚ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਹਜੂਰ, ਹਜ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਹਜ਼ਰਤ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚਾ ਦਸਤੂਰ, ਦਸਤ ਬਦਸਤ ਓਸੇ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਨੀ ਮੈਨੂੰ ਮਨਜੂਰ, ਮਜ਼ਦੂਰ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਨਵ ਸਤ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ ਫਤੂਰ, ਫਤਵਾ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਲਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਝੂਠ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇਣੀ ਤੂਰ, ਤੁਰੀਆ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣੇ ਭੁਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ਮਫਰੂਰ, ਲੱਭਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਕਲਜੁਗ ਕੀ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਚ ਸਲਾਹ, ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਕੀ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਅਲਾਹ, ਆਲਮੀਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕੀ ਖਬਰ ਦਏ ਖੁਦਾ, ਖੁਦ ਮਾਲਕ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ ਮੈਂ ਓਸ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਫਿਦਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਅਲਵਿਦਾ, ਪੱਲੂ ਆਪਣਾ ਲਵਾਂ ਛੁਡਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਜ਼ਾ, ਵਜ਼ੂਹਾਤ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਵਿਚ ਰਜ਼ਾ, ਜੋ ਰਾਜਕ ਰਿਜਕ ਰਹੀਮ ਅਗੀਮ ਅਥਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਓਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਲੈਣਾ ਮਜ਼ਾ, ਮਜ਼ਾਕ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਰਖਾਈਆ । ਓਹ ਤੱਕ ਲੈ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕਦੀ ਕਜ਼ਾ, ਕਾਜ਼ੀ ਮੁਲ੍ਹਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮੁਸਾਇਕ ਰੇਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਰੀਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਦੀ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਦੀ ਥਾਂ ਥਾਂ ਜਗ੍ਹਾ, ਖਾਲੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਸੱਦਾ, ਹੌਕਿਆਂ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂਓ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੋ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨੋ ਨੌਜੁਵਾਨੋ ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰ ਜਾਣਾ ਦਗਾ, ਫਰੇਬੀਓ ਫਰੇਬਾਂ ਆਪਣਿਆਂ ਵਿਚ ਫਸਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਦੀ ਚਲਣ ਵਾਲੀ ਗਦਾ, ਗਦਾਗਰ ਕਰੇ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਨੌਜੁਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਜੁਗ ਬਦਲਣ ਦੀ ਅਦਾ, ਅਦਾਲਤ ਸਚੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਵਕਤ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਕਲਜੁਗ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇ ਅਗੰਮ ਇਸ਼ਾਰੇ, ਮਿਤਰਾ ਮਾਤ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਖੇਲ ਕਰੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰੇ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ ਪਹਿਲੇ ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸਕਾਰੇ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗਾਂ ਪਾਈਆ । ਫੇਰ ਬਣ ਕੇ ਦਰ ਭਿਖਾਰੇ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦੇਵਾਂ ਡਾਹੀਆ । ਫੇਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰੇ, ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਫੇਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨੈਣ ਉਘਾੜੇ, ਲੋਚਨ ਨੈਣਾਂ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵਾ ਦੱਸਾਂ ਆਪਣੇ ਕਾਰੇ, ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰੇ, ਵਿਚਰ ਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਗਿਆਸੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਏ ਵਿਸਾਰੇ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਪੁੰਆਂਧਾਰੇ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਲੁੱਟੀ ਜਾਵਾਂ ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੇ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮਠ ਵੇਖੋ ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਦਰ ਦਰ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦਾ ਵਿਭਚਾਰੇ, ਕੁਕਰਮ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਰਾਣੀ ਬੈਠੀ ਪੈਰ ਪਸਾਰੇ, ਬਾਹਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਵਕਤ ਵਿਚਾਰੇ, ਘੜੀ ਪਲ ਬਿਤ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਨਾਰਦ ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹੇਲਾ ਜਗ, ਸਤਿ ਸਚ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਲੈ ਅੱਗ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੂਰੇ ਸਰਬੱਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਲੱਦ, ਬੋਝਲ ਹੋਈ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਵ ਸਤ ਪਾਰ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੱਦ, ਹਦੂਦਾਂ ਵੇਖਣ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵਾ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਸੱਦ, ਸੱਦੇ ਦੇਵਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਨੌਜਵਾਨਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਹੀ ਜੁੜੀ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜਦੀ ਰਹੀ ਵਧਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਨਮੁਲ ਕਦੇ ਨਾ ਖੁਰੀ, ਅਤੇਟ ਅਤੁਟ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਨਿਗੁਰੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਮਿਲਣੀ ਮੰਜ਼ਲ ਸਾਚੀ ਜਾਏ ਤੁਰੀ, ਤੁਰੀਆ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਕਰਨੀ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਖੁਰੀ, ਖਰਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਤਰ ਇਕੋ ਵਾਸ਼ਨਾ ਫੁਰੀ, ਫੁਰਨੇ ਕੂੜੇ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਓਹ ਸ਼ੌਹ ਦਰਿਆ ਜਗਤ ਨਾ ਰੁੜੀ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਿਸ ਜਨ ਲੱਗੀ, ਲਗ ਮਾਤਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਬਾਤੀ ਜੋਤ ਜਗੀ, ਘਰ ਪਰਭਾਤੀ ਹੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਬੁਝੀ ਅੱਗੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਕੀਤੀ ਪਿਛੇ ਹੋਵੇ ਰੱਦੀ, ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਮੁਹੱਬਤ ਰਹੇ ਬੱਝੀ, ਬੰਧਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮਾ ਬਣੇ ਸੁਚੱਜੀ, ਘਰ ਸਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਪੀਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਫਿਰੇ ਭੱਜੀ, ਨੱਚੇ ਟੱਪੇ ਕੁੱਦੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗ ਜੋੜੀ, ਜੋੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਘੋੜੀ,

ਲੇਖਾ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਵਸਤ ਕਦੇ ਨਾ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਬੋਝੀ, ਬਹੁਮੁਲੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪ ਆਪਣੀ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਨਾਲ ਡੇਰੀ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਲਏ ਜੁੜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਭਾਗ ਕਰੇ ਮਥੇਰੀ, ਮਿਥਿਆ ਹੋਏ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਘਰ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਘੋਰੀ, ਘੋਰ ਅੰਧੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਜਾਵੇ ਤੋਰੀ, ਤੋਰਨਹਾਰਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

* ੨੬ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਰੀ ਸੰਮਤ ੯ ਲਛਮੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਸੀੜ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦੀਆਂ ਤੱਕਾਂ ਵੀਣੀਆਂ, ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਫੜ ਰਹੀ ਹਿਲਾਈਆ । ਅੱਖਾਂ ਰਹਿਣ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਵੀਨੀਆਂ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਰਹੀ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਵੰਡਾਂ ਸ਼ਰੀਣੀਆਂ, ਸ਼ਰਅ ਵਾਲੀਆਂ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਖੀਣੀਆਂ, ਜਾਤਾਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਮਧਾ ਮਿਲਣ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੀਣੀਆਂ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਣੀਆਂ ਜਿੰਦਗੀਆਂ ਜੀਣੀਆਂ, ਜੀਵਣ ਭੁੱਲੇ ਸਭ ਨੂੰ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੀਆਂ ਚੱਕੀਆਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਣੀਆਂ ਪੀਹਣੀਆਂ, ਹੱਥੇ ਹੱਥੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਕੁਕਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸਜਾਵਾਂ ਮਿਲਣੀਆਂ ਦੂਣੀਆਂ ਤੀਣੀਆਂ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਮਨ ਦੀਆਂ ਮਨਸਾ ਰਹਿਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਛੀਣੀਆਂ, ਭੈ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਦਏ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਝਲਕ, ਝੱਲਿਆਂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਖਲਕ, ਮਖਲੂਕ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਮਝੇ ਕੋਇ ਨਾ ਪਲਕ, ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਉਹਲੇ ਪੜਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਖਰਾ ਹੋਵੇ ਫਲਕੇ ਭਲਕ, ਕਲਾ ਆਪਣੀ ਦਿਆਂ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਮੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਰਹੀ ਛਲਕ, ਉਛਾਲਾ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਮਿਲਦੇ ਉਤੇ ਫਲਕ, ਅਸਮਾਨਾਂ ਪਰੇ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰੜਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਨਿਮਸਕਾਰਾ ਕਰੇ ਮਲਕਲ, ਮੌਤ ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾਲ ਬਣਾ ਕੇ ਤੁਅਲਕ, ਇਕੋ ਗੰਢ ਪੁਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਵਖਾਵਾਂ ਡਲਕ, ਜੋਬਨ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਕਲਕ, ਕਿਲਕ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਭ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੰਜਲ ਤੋਂ ਜਾਣਾ ਤਿਲਕ, ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਮੈਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਲਤ, ਆਲਮਾ ਦਿਆਂ ਭੁਲਾਈਆ । ਪਵਿਤਰ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਖਿਲਤ, ਪਾਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਬਖਸ਼ਣ ਵਾਲਾ ਸਾਚੀ ਹਿੰਮਤ, ਹੌਸਲਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ ।

* ੨੬ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਸੀੜ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੇ ਛੇਤੀ ਜਾਓ ਉਠ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਅਗੰਮੀ ਗੁਠ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਹੋ ਜਾਓ ਇਕ ਮੁੱਠ, ਵਖਰਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜਾਇਓ ਕੋਈ ਨਾ ਰੁੱਠ, ਹਿਸਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੜੋ ਗੁੱਟ, ਹਥੇਲੀ ਹਥੇਲੀ ਨਾਲ ਬਦਲਾਈਆ । ਬਿਨਾ ਮੁਖ ਤੋਂ ਬੋਲੋ ਫੁੱਟ, ਸੋਹਣੀ ਅਵਾਜ ਲਗਾਈਆ । ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਾਏ ਕਦੇ ਨਾ ਟੁੱਟ, ਵਿਛੋੜਾ ਨਜਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਡੀ ਸੁਹੰਜਣੀ ਹੋਵੇ ਰੁੱਤ, ਰੁਤੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸਾਰੇ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਸੀਂ ਲਾਡਲੇ ਤੇਰੇ ਸੁਤ, ਦੁਲਾਰੇ ਧੁਰ ਦੇ ਨਜਰੀ ਆਈਆ । ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ ਲੈ ਆਪਣੇ ਪੁਤ, ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚੁੱਪ, ਸਚ ਸਚ ਦਈਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਿਆ ਛੁਪ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਹੋਇਆ ਅੰਧੇਰ ਘੁਪ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਡਗ ਨਾ ਕੋਇ ਮਗਾਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਦੱਸੀਏ ਕੀ ਕੁਛ, ਕਛਮ ਕਛ ਵਿਚ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਮੈਂ ਮਿੰਨਤ ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਲਵਾਂ ਪੁੱਛ, ਪਹਿਲੋਂ ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਗਈ ਰੁੱਸ, ਰੁਸਿਆਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਕੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦਇਅਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹੋ ਗੁੱਸ, ਗੁੱਸਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੇ ਜਲਦੀ, ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਮਿਲੋ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਉਠ ਕਲਾ ਵੇਖੋ ਕਲਜੁਗ ਕਲ ਦੀ, ਕੀ ਕਲਕਾਤੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਧਾਰ ਵੇਖੋ ਪੰਚ ਵਿਕਾਰੇ ਦਲ ਦੀ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਲਾ ਬੈਠਾ ਮਿਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਨਵ ਸਤ ਅਗਨੀ ਵੇਖੋ ਬਲਦੀ, ਜਲ ਥਲ ਰਹੀ ਤਪਾਈਆ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲੇ ਸਲ ਦੀ, ਸਤਿ ਦਾ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕੀਮਤ ਰਹੀ ਨਾ ਨਾਨਕ ਵਾਲੀ ਇਕ ਗੱਲ ਦੀ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਵਾਮੀਆਂ, ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੇ ਸਾਚੇ ਅਨਾਮੀਆਂ, ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨੇਹਕਾਮੀਆਂ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤੇਰੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ, ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹੀਆ । ਅਸੀਂ ਸਿਫਤਾਂ ਨਾਲ ਗਾਈਆਂ ਤੇਰੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ, ਤੂੰ ਨਿਰਅੱਖਰ ਧਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਧਰਮ ਧਾਰ ਤੇਰੀਆਂ ਸੁਵਾਣੀਆਂ, ਤੂੰ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਸਚਖੰਡ ਦੀਆਂ ਰਾਣੀਆਂ, ਤੂੰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਉਠ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ਹਾਣੀਆਂ, ਕੁਛ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕੀ ਖੇਲ ਤੇਰਾ ਜਗਤ ਜਹਾਨੀਆਂ, ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਕੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਵੇਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ, ਪੜਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਲਾਹੀਆ । ਪਵਿਤਰ ਰਿਹਾ ਨਾ ਅੱਠ ਸੱਠ ਤੀਰਥ ਪਾਣੀਆਂ, ਨੀਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਰੀਆ । ਨਿਗਾਹ ਮਾਰ ਲੈ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਤਾਣ ਨਿਤਾਣੀਆਂ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਵਡ ਤੇਰੀਆਂ ਮਿਹਰਵਾਨੀਆਂ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਹੇਲੇ, ਸੱਜਣਾ ਦਈਏ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਮੇਲੇ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਚੇਲੇ, ਨਿਵ ਨਿਵ

ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਖੇਲ ਖੇਲੇ, ਖਲਕ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਵੇਖੇ ਰੰਗ ਨਵੇਲੇ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਬੋਪਰਵਾਹੀਆ । ਹੁਣ ਸਚਖੰਡ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਵਿਹਲੇ, ਕੰਮ ਕਾਜ ਕੋਈ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਵਣਜਾਰੇ ਬਣਨਾ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਖੇਲੇ, ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਕਹੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੋ ਐਸ ਵੇਲੇ, ਸਭ ਨੂੰ ਵਕਤ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਤਾਰਾਂਗਾ ਭਗਤ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸੁਹੇਲੇ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁਤ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਧਾਰ ਕਰਾਂ ਉਘੀ, ਉਘਣ ਆਬਣ ਦਿਆਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਖੇਲ ਖਿਲਾ ਕੇ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਝੁੱਗੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬੁੱਧੀ, ਬੁਧੀਵਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਦੀ ਸੁਦੀ, ਕਿਸ਼ਨਾ ਸੁਖਲਾ ਪੱਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਵੇਸ ਅਵਲੜਾ ਜੁਗ ਜੁਗੀ, ਚੌਕੜੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਰੁਚੀ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਸੁਚੀ, ਰਸ ਧੁਰ ਦਾ ਮੁਖ ਚੁਵਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਮੰਜਲ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਉਚੀ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਸੁਹੰਜਣੀ ਹੋਵੇ ਰੁੱਤੀ, ਰੁੱਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪ ਖਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਤਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਖੇਲਾਂ ਖੇਲ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਅਧਵਿਚਕਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੱਧੀ ਰਸਤ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਅਧਵਾਟੇ ਤੱਕਾਂ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਇਸ ਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਰ, ਅਗਲਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਰੂਪ ਧਰ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ਾਂ ਠਾਂਡਾ ਠਾਰ, ਬੂੰਦ ਬੂੰਦ ਵਿਚੋਂ ਟਪਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕੰਲਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਸਾਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚੇਤ ਰੁਤ ਬੰਸਤ ਬਹਾਰ, ਫਲ ਫੁਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ ।

* ੨੬ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਸੀੜ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਕਹੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੱਸੇ, ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਤਾਲੀਆਂ ਦਿਓ ਵਜਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਦੱਸੇ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਢੋਲੇ ਦਿਓ ਦ੍ਰੜਾਈਆ । ਜੋ ਵੇਖਿਆ ਬਿਨਾ ਅੱਖੋ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਿਓ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਰਨ ਵਿਚ ਸਰਨ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਆਸਾ ਰੱਖੋ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਦਿਓ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਜਗਤ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਹੋ ਗਏ ਸੱਖੋ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਇਸ਼ਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਸਾਹਿਬ ਸੁਵਾਮੀ ਸਮਰਥੋ, ਇਹ ਤੇਰੀ ਬੋਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੱਥੋ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੈਜ ਰੱਖੋ, ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਕਰੋੜੀ ਬਣਾ ਦੇ ਲੱਖੋ, ਕੱਖੋ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਦੇ ਕਾਇਆ ਮੱਟੋ, ਵਜੂਦਾਂ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਤੀਰ ਅਣਿਆਲੇ ਨਾਲ ਫਟੋ, ਬਿਰਹੋ ਨਾਲ ਉਠਾਈਆ । ਰੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਡੋਰੀ ਕੱਟੋ, ਅਣਿਆਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ
ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਸਚਖੰਡ ਦੁਵਾਰ ਸੱਟੇ, ਦੂਸਰ ਧਾਮ ਨਜਰ
ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

* ੨੬ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਜੁਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਸੀੜ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਕਹਿਣ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰੀ ਸਾਇਆ, ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ ।
ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਦਾਈ ਦਾਇਆ, ਘੜਣ ਭੰਨਣਹਾਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਸ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਬਣਾਇਆ,
ਸੋਹਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਓਹ ਤੱਕ ਲੈ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਖੜੀ ਅਗੰਮੀ ਮਾਇਆ, ਮਮਤਾ ਆਪਣੀ ਨਾਲ
ਲਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਇਆ, ਸਚ ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਤਨ ਸੋਹਣਾ
ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਾਇਆ, ਸੀਸ ਆਈ ਗੁੰਦਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਤਿਲਕ ਲਗਾਇਆ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਹੀ
ਭਰਮਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰਹੀ ਮਟਕਾਇਆ, ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਬਦਲਾਈਆ । ਰੰਗ ਚਲੂਲਾ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਇਆ,
ਲੋਕਮਾਤ ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਿਰ ਸਾਲੂ ਇਕ ਟਿਕਾਇਆ, ਓਢਣ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਦੰਦੀ
ਦੰਦਾਸਾ ਇਕ ਮਲਾਇਆ, ਰੂਪ ਅਨੂਪਾ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਕੱਢ ਕੇ ਰਹੀ ਵਖਾਇਆ, ਪਰਦਾ
ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਰਹੀ ਪਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਝੁਕ ਝੁਕ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗੇ ਪਾਈਆ । ਨਾਲੇ
ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ, ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਤਨ ਸਿੰਗਾਰ ਅਜੀਬ ਕਰਾਇਆ, ਅਜਬ ਆਪਣਾ
ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਪੈਰ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਬਦਲਾਇਆ, ਬਦਲੀ ਕਰੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨਾਂ ਨਾਚ
ਰਹੀ ਵਖਾਇਆ, ਨੱਚੇ ਟੱਪੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਰਹੀ ਭਰਮਾਇਆ, ਭਰਮ ਵਿਚ ਰੱਖੇ
ਲੋਕਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਬਾਜੂ ਉਠਾਇਆ, ਆਪੇ ਰਹੀ ਭਵਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨੌਂ ਪਿੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ
ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ, ਦੀਪ ਜਗਾਵਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਦੇਣਾ ਖਾਕ ਮਿਲਾਇਆ, ਸਿਰ ਸਕੇ
ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਰੋਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਂ ਦਾ ਜਾਇਆ, ਜਨਣੀ ਜਨਮਕੇ ਸੂਰਮਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ
ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬਿਸਤਰ ਆਪ ਵਿਛਾਇਆ, ਸਿੰਘਾਸਣ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਤੇ
ਬੈਠ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਧਿਆਇਆ, ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹਿਆ, ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀ ਵਿਚ
ਸਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਿ ਆਦਿ ਦੀ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ, ਮਾਇਆ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਸਦੀ
ਚੌਧਵੀਂ ਕਰਾਂ ਸਫਾਇਆ, ਸਫਾ ਹਸਤੀ ਦਿਆਂ ਮਿਟਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਤੈਨੂੰ ਹੋਵੇ ਭਾਇਆ, ਭਾਵੀ ਭਾਣਾ
ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਰਾਣਾ ਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਇਆ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ
ਸਤਿਜੁਗ ਤਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ, ਕਲਜੁਗ ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ
ਸਾਰੇ ਸਹਾਦਤ ਦੇਣ ਭੁਗਤਾਇਆ, ਨਿਰਅੱਖਰ ਧਾਰ ਬੋਲਣ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਤੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪੈਂਡਾ ਪੰਧ
ਦੇਣਾ ਮੁਕਾਇਆ, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਇਕੋ ਆਸ ਰਖਾਇਆ, ਓਟ ਇਕੋ ਇਕ
ਤਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਮਨਾਇਆ, ਦੂਸਰ ਸੀਸ ਨਾ ਕਦੇ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ
ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ ।

* ੨੬ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਰਣੀਆ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕਲੋਈ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਅਵਤਾਰ ਪੈਰੰਬਰ ਗੁਰ ਕਹਿਣ ਅਗੰਮੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰੀ ਤੇਰੀ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਵਾਰ ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਏਕੰਕਾਰੇ ਇਕ ਇਕੱਲੇ ਤੇਰਾ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤੇ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕਰੀਏ ਪੁਕਾਰ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੇ ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਤੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਸਭ ਦੇ ਖਾਲੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭ ਦੀ ਪਾਉਣੀ ਸਾਰ, ਮਾਂਹਸਾਰਥੀ ਹੋ ਕੇ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਟੇ ਮੋਟ ਮਟਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਂਦੇ ਆਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਸੰਘਾਰੀ ਦੇਣ ਗੁਵਾਹੀਆ । ਨਵ ਸਤ ਤੇਰਾ ਕਰਦੇ ਆਏ ਜੈਕਾਰ, ਢੇਲੇ ਗੀਤ ਕਲਮਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਡੰਡਾਵਤ ਬੰਦਨਾ ਸਜਦਿਆਂ ਵਿਚ ਨਿਤ ਨਿਤ ਕੀਤੀ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂ ਵਿਚ ਭਵਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਭਵਿਖ ਆਏ ਉਚਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਿਆਂ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ ਤੇਰਾ ਸਚ ਸਹਾਰ, ਸਹਾਇਕ ਨਾਇਕ ਦੂਜਾ ਨਜਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

* * * * *
* * * * *

* ੨੬ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕਲੋਈ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਸੁਣ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ, ਬਿਨਾ ਅੱਖਰਾਂ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰੁੜਾਈਆ । ਬਿਨਾ ਅੱਖਰਾਂ ਲੈਣੀ ਵਿਚਾਰ, ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਬਾਹਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਸੇ ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਹੋ ਕੇ ਪੜਦਾ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ । ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਬਣ ਕੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਤੱਕਾਂ ਬਾਈਂ ਥਾਈਆ । ਨੌਂ ਪਿੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਵੇਖਾਂ ਪਾਵਾਂ ਸਾਰ, ਮਾਂਹਸਾਰਥੀ ਹੋ ਕੇ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦਾ ਉਤਾਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਨਾ ਅੰਤਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤਾ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

* * * * *
* * * * *

* ੨੬ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
ਪਿੰਡ ਕਲੋਈ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੋਹਾਂ ਬਣਾ ਵਿਚੋਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਬਿਨਾ ਤਰਾਜੂ ਤੋਂ ਬਣ ਕੇ ਤੋਲਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਤੋਲਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੁਵਾਰਾ ਏਕਾ ਖੋਲ੍ਹਾ, ਭੇਵ

ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਦੱਸ ਕੇ ਬੋਲਾ, ਅਨਬੋਲਤ ਰਾਗ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਅੰਤਰਸ਼ਕਰਨ ਵਿਚ ਵੇਖਾਂ ਰੋਲਾ, ਮਨ ਦੀ ਮਨਸਾ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਾ ਭਾਰ ਕਰਾਂ ਹੋਲਾ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਰੂਪ ਅਨੂਪਾ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ਹੋ ਕੇ ਮੌਲਾ, ਮੌਲਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਵਾਹਿਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰਾਂ ਇਕਰਾਰ ਕੌਲਾ, ਲੇਖਾ ਅਵਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੇਲ ਕਰਾ ਅਨੋਖੀ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੰਜਲ ਦੱਸਾਂ ਸੌਖੀ, ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਮੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਬਿਨਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੋਂ ਪੋਥੀ, ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾ ਹੱਸਤੀ ਨਾ ਰੋਤੀ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਜਹੂਰ ਇਕੋ ਅਗੰਮੀ ਜੋਤੀ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਕੋਟਨ ਕੋਟੀ, ਅਣਗਿਣਤ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕੀ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਸੁਣਾਏ ਸਲੋਕੀ, ਸੋਹਲਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਭ ਦੀ ਲੋਚੀ, ਆਸ਼ਾ ਮਨਸ਼ਾ ਮਨਸ਼ਾ ਵਿਚੋਂ ਫੋਲ ਫਲਾਈਆ ।

* ੨੬ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਰੀ ਸੰਮਤ ੯ ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕਲੋਏ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਵੇ ਸ਼ੁਰੂ, ਸ਼ੁਰੂ ਸ਼ਰੀਅਤ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਮ ਦਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਤੁਰੂ, ਤੁਰੀਆ ਤੋਂ ਪਰੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ ।

ਸਚ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਲਾਹੇਗਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਏਗਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੰਗ ਨਿਭਾਏਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹਿਲਾਏਗਾ । ਕਰੋੜ ਤਤੀਸਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਫੋਲ ਫੁਲਾਏਗਾ । ਨਵ ਸਤ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਉਠਾਏਗਾ । ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਕਵਲ ਪੂਰ ਕਰਾਏਗਾ । ਹਰਿ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਮਵਲ, ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ ।

ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਅਛਲ ਅਛੇਦਾ ਖੇਲ ਖਲਾਵੇਗਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵੇਗਾ । ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਗੰਢ ਪੁਵਾਵੇਗਾ । ਛੇ ਸਾਸ਼ਤਰਾਂ ਸੰਗ ਰਖਾਵੇਗਾ ।

ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਹੱਥ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਤ੍ਰੈ ਤੁਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੇਗਾ ।
ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਵੰਡ
ਵੰਡਾਵੇਗਾ ।

ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਏਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ
ਦਬਾਏਗਾ । ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲਾਂ ਜਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਸ਼ਾਹ
ਸ਼ਾਹਨਾ ਆਪਣਾ ਤਖ਼ਤ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਰਾਜ ਰਜਾਨਾ ਹੋ ਕੇ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖੇ ਮਾਰ
ਧਿਆਨਾ, ਪਰਦਾ ਓਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ
ਮਿਟਾਏਗਾ । ਸਤਿ ਸਚ ਧਰਮ ਕਰ ਪ੍ਰਧਾਨਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਏਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏ
ਸੀਤਾ ਰਾਮਾ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਅੰਗ ਲਗਾਏਗਾ । ਪੈਰੰਬਰਾਂ ਦੇ ਪੈਗਾਮਾ, ਹੋਕਾ ਹੱਕ ਹੱਕ ਸੁਣਾਏਗਾ ।
ਏਕੋ ਮੰਤਰ ਦੱਸ ਸਤਿਨਾਮਾ, ਸਤਿ ਸਚ ਦੀ ਭਿਛਿਆ ਪਾਏਗਾ । ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬਖਸ਼ ਧਿਆਨਾ, ਪਰਮਾਤਮ
ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਏਗਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹੋਵੇ ਗਾਣਾ, ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ ਨਾ
ਕੋਇ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਘਰ ਠਾਕਰ ਸੁਵਾਮੀ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਬਾਹਰ ਖੋਜਣ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏਗਾ । ਨਾਮ
ਨਿਧਾਨ ਅਨਾਦ ਦਏ ਤਰਾਨਾ, ਪੁੰਨ ਅਨਾਦੀ ਆਪ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਦੇ ਕੇ ਪੀਣਾ ਖਾਣਾ, ਨਿਝਰ
ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨਾ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ
ਵੰਡਾਏਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਸਰਬ
ਮਨਾਣਾ, ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ,
ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ਭੇਦ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ ।

* * * * *
* * * * *

* ੨੭ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਟੈਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ
ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਅਵਤਾਰ ਪੈਰੰਬਰ ਗੁਰ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਖੇਲ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਵੇਖੀਏ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ ।
ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਤੱਕੀਏ ਕੋਲ ਇਕਰਾਰ, ਵਾਅਦੇ ਪਿਛਲੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਾਈਏ ਸਾਰ,
ਸਤਿਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੋ ਆਦਿ
ਜੁਗਾਦਿ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਪਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਵੇਸ ਨਿਆਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ ।
ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇ ਅਧਾਰ, ਅੰਤਰਸ਼ਕਰਨ ਦਏ
ਵਡਿਆਈਆ । ਦੂਈ ਦੁਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਉਤਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਦੇ ਪੁੰਨਕਾਰ,
ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਬਖਸ਼ ਉਜਿਆਰ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਘਰ ਸੁਵਾਮੀ
ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
ਬਿਰਧ ਬਾਲਾਂ ਜਾਏ ਤਾਰ, ਤਰਲ ਜੁਵਾਨੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰ ਆਏ ਜਾਏ ਪੈਜ ਸੁਵਾਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ
ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ
ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
ਅਰੰਮ ਅਧਾਰ, ਅਲਖ ਅਲਖਣਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

* ੨੭ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਟੈਟ ਵਿਚ
ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਂਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਉਚੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰਾਂ, ਦਰੋਹੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦੁਹਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲੇ ਪਾ ਸਾਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਕਰ ਦੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਸਾਂਝੇ ਯਾਰ ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੁਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇ ਨਿਵਾਰਾ, ਨਵਾਜਸ ਵਿਚ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਪੂੰਆਂਧਾਰਾ, ਸਚ ਚੰਦ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰੋਵਾਂ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰਾ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਬੇਪ੍ਰਵਾਰੀਆ ।

ਧਰਤੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਹਾਰਾ, ਸਾਹਿਬ ਚਰਨ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇਂ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਹੋ ਜਾਹਰਾ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਤੇਰਾ ਕਰਕੇ ਗਏ ਮੁਜਾਹਰਾ, ਸ਼ਬਦ ਢੇਲੇ ਨਾਦ ਕਲਮੇ ਕਾਏਨਾਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਵ ਸਤ ਮੇਰਾ ਨਿਮਾਣੀ ਦਾ ਵੇਖ ਦਾਇਰਾ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਮੇਰੀ ਇਕ ਅਰਜੋਈਆ । ਤੂੰ ਵਾਹਿਦ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਦਸਤੇ ਦਸਤ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਦੁਵਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਥਾਉਂ ਥਾਂ, ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ਕੋਝੀ ਕਮਲੀ ਦੀ ਫੜ ਲੈ ਬਾਂਹ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਲੈ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਿਨ ਨੇਤਰਾਂ ਰੋਵਾਂ ਮਾਰਾਂ ਧਾਹ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਆਪਣੀ ਖਲਕ ਲੈ ਸਮਝਾ, ਖਾਲਕ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਬਖਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਾਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜ ਲੈ ਨਾਤ, ਬਿਧਾਤੇ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਧਾਰ ਤੇਰੀ ਜਾਤ, ਪਰਮਾਤਮ ਪੜਦਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਬੋਲ ਸੁਣਾਵਾਂ ਸਾਚ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਰਹੀ ਨਾਚ, ਟੱਪੇ ਕੁੱਦੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੱਗੀ ਆਂਚ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਾਚ, ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਬਾਤਨ ਇਕੋ ਬਾਤ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਇਕ ਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਉਠਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਖਵਾਈਆ । ਅੰਤ ਕਿਨਾਰਾ ਕਲਜੁਗ ਤੱਕ ਲੈ ਘਾਟ, ਕੰਢੀ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਵੇਖ ਲੈ ਵਾਟ, ਪਾਂਧੀ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕੀ ਕਰਨਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਕਲ ਕਲਕੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਭੇਵ ਦੇਣਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਨਵ ਨਵ ਚਾਰ ਦੀ ਆਸ, ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਰਹੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਤੇਰਾ ਅਕਾਸ਼, ਅਕਾਸ਼ ਅਕਾਸ਼ਾ

ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਵੇਖਣ ਤਮਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਉਡੇ ਨਾ ਮਿਟੀ ਖਾਕ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਰਾਜ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਮਿਟਾਈਆ । ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂ ਆਜ, ਆਜਜ ਹੋ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਕਿਸ ਬਿਧ ਰਚੇ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਦੇ ਕਰਤੇ ਦੇਣਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਦਲੇ ਸਮਾਜ, ਸਮਿਗਰੀ ਕੀ ਵਰਤਾਈਆ । ਕੀ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਰੋਜਾ ਨਿਮਾਜ, ਸਜਦਿਆਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੀ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਵੇਖੇ ਸਾਜਣ ਸਾਜ, ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਅੰਤਰਸ਼ਕਰਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਜਾਗ, ਨਿੰਦਰਾ ਆਲਸ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਹੰਸ ਬੁਧੀ ਬਣਾ ਦੇ ਕਾਗ, ਕਾਗ ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਬੁਝਾ ਦੇ ਆਗ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸਚ ਦਾ ਜਗੇ ਚਰਾਗ, ਸ਼ਮੂ ਘਰ ਘਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਵੈਰਾਗ, ਵੈਰੀ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੱਸਣੀ ਨਾ ਡੱਸੇ ਨਾਗ, ਵਿਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਧਰਨੀ ਧਰਮ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਨੇਹਕਰਮੀ ਹੋ ਕੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹਵਾਂਗਾ । ਚਰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭਰਮ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਦੇਜਖ ਬਹਿਸਤੀ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਪੜਦਾ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਚੋਟੀ ਜੜ੍ਹ ਦਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੀਵ ਜਹਾਨ ਸੜਦਾ, ਅੰਤ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਗੋਰ ਮੜ੍ਹ ਦਾ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਲਹਿੰਦਾ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਦੱਖਣ ਪਹਾੜ ਖੋਜ ਖੁਜਾਵਾਂਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਵੇਖਾਂ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਘਰ ਦਾ, ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਆਤਮ ਧਾਰ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਵੇ ਬਰਦਾ, ਬੰਦੀਖਾਨਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਲ ਥਲ ਦਾ, ਮਹੀਅਲ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ ।

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਇੰਦਰਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਿਸ਼ਨ ਪੂਰਾ ਕੈਂਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਣ ਕੇ ਜਗਤ ਦੀ ਰਾਣੀ ਆਂ, ਰਈਅਤ ਮਮਤਾ ਵੇਖਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਿਰੋਲਾਂ ਅਠ ਸਠ ਪਾਣੀਆਂ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਤੱਕਾਂ ਜੀਵ ਪੁਰਾਣੀਆਂ, ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀਆਂ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੱਕਾਂ ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂ ਹਾਣੀਆਂ, ਨਵ ਜੋਬਨਾਂ ਸੰਗ ਰਲਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਜਗਤ ਮਹਾਨੀਆਂ, ਮਹਿੰਮਾ ਕਥ ਕਥ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਮੁਕਾਉਣਾ ਅੰਨ ਦਾਣੀਆਂ, ਮੋਹਰ ਪੁਰ ਦੀ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਜੋਬਨ ਜੋਬਨ ਧਾਰ ਜੋਬਨਵੰਤੀ, ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਪਹਿਨ ਕੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤੀ, ਬਿਨ ਭੂਸ਼ਨਾਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਲੈਣਾ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਕਰਨੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਾਲੇ ਮਨ ਦੀ, ਮਨਸਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਤੱਕਣੀ ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਚੰਨ ਦੀ, ਜੋ ਚੰਨ ਚਾਂਦਨਾ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਣਜਾਰੀ ਬਣਾਉਦੀ ਕੰਨ ਦੀ, ਚੁਗਲੀ ਨਿੰਦਿਆ ਵਿਚ ਭੁਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਵ ਸਤ ਕੂੜ ਦਾ ਬੇੜਾ ਫਿਰਾਂ ਬੰਨ੍ਹਦੀ, ਨੌਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਮੁਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਦੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਲਾਜ ਰੱਖਣੀ ਓਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਜਨ ਦੀ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਤਨ ਦੀ, ਵਜੂਦਾਂ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੈਂ ਆਸ਼ਾ ਰੱਖੀ ਓਸੇ ਭਗਵਨ ਦੀ, ਜੋ ਭਾਗਵਾਨ ਮੈਨੂੰ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ ।

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਸ਼ਾਹਣੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਮੇਟਣੀ ਖੁਦੀ, ਖੁਦ ਮਾਲਕ ਮੈਨੂੰ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਧਾਰ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਦੁੱਧੀ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪਵਿਤਰ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬੁਧੀ, ਮਨ ਮਤ ਜਗਤ ਹਲਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਖੇਲਣਾ ਉਤੇ ਬਸੁਧੀ, ਬਸੁਧਾ ਬੈਠੀ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਯੁਧੀ, ਯੋਧਿਆਂ ਲਵਾਂ ਜਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਉਂਦੀ ਕਦੀ ਕਦੀ ਜੁਗੀ ਜੁਗੀ, ਜੋਬਨਵੰਤੀ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵਾਂ ਬੁੱਢੀ, ਬੁਢੇਪੇ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਫਿਰਦੀ ਉਡੀ, ਨਵ ਸਤ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਦੀ ਸੁਦੀ, ਸੁਧ ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਮੇਰਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਆਉਂਦੀ ਕਦੀ ਕਦੀ, ਕਦੀਮ ਦੀ ਰੀਤੀ ਚਲੀ ਆਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਵੇਖਾਂ ਬੁੱਧੀ, ਬਦਲੀ ਕਰਾਂ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦਿਤੀ ਗੱਦੀ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰਾਂ ਸਫਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਾਲੀ ਵਹਿਣ ਵਾਲੀ ਨੂਹ ਨਦੀ, ਨੌਕਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੁੱਕਣ ਵਾਲੀ ਚੌਧਵੀਂ ਸਦੀ, ਸਦਕੇ ਵਾਰੀ ਘੋਲ ਘੁੰਮਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਅਗਨੀ ਘਰ ਘਰ ਲੱਗੀ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਫਿਰਾਂ ਭੱਜੀ, ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਵਾਲਿਆਂ ਰਹੀ ਹਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਚ ਦੁਵਾਰਿਆਂ ਉਤੇ ਸਜੀ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਮੋਹ ਦੀ ਜੋਤ ਜਗੀ, ਮਮਤਾ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਲਏ ਫਸਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰਦੀ ਪੈਰ ਦੱਬੀ, ਮੇਰੀ ਆਹਟ ਸੁਣਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਰੀਤੀ ਛੱਡੀ, ਅਗਲਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਨਾੜੀ ਹੱਡੀ, ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵੱਢੀ, ਰਿਸ਼ਵਤ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਬੈਠੀ ਕੱਢੀ, ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਮਾਲਕ ਰੱਬੀ, ਰਹਿਮਤ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗੀ, ਬਗ ਬਪੜੇ ਵੇਖੇ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ ।

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਸੰਕਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ

ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀ ਨੂੰ ਵੱਜੀ ਹਾਕ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਦਿਤੀ ਸੁਣਾਈਆ ।
ਤੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈ ਆਪਣਾ ਤਾਕ, ਕੁੰਡੀ ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਾ ਵੇਖ ਲੈ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ,
ਜੋ ਭਵਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤੱਕ ਲੈ ਆਪਣੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
ਨਿਗਾਹ ਮਾਰ ਲੈ ਮੇਰੇ ਅਸਵ ਘੋੜੇ ਰਾਕ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਜਿਹੜਾ ਚੱਲਣ ਨੂੰ ਬੜਾ
ਚਲਾਕ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪੌੜਾਂ ਨਾਲ ਉਡਣੀ ਖਾਕ, ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਹਿਲਾਈਆ ।
ਓਹ ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਵੇਖਾਂ ਈਸਾ ਵਾਲਾ ਕਲਾਕ, ਕਲਧਾਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ
ਦਾ ਮਿਲੇ ਇਤਫਾਕ, ਇਤਫਾਕੀਆ ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਓਸ ਦੀ ਬਣਨਾ ਚਾਕ, ਚਾਕਰ ਹੋ ਕੇ
ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਰਹਿ ਜਾਏ ਨਾਕ, ਸੀਸ ਮੋਢੀ ਦਏ ਸੁਹਾਈਆ । ਤੂੰ ਪਿਆਰ ਵਿਚ
ਹੋਣਾ ਮੁਸ਼ਤਾਕ, ਮੁਹੱਬਤ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕਰੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ, ਹੈਰਾਨੀ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।
ਧਰਮ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਨਾਤ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਸੁਣ ਲੈ ਮੇਰੀ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਦਿਆਂ
ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਵਿਗੜਨ ਵਾਲਾ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਜਣੂਆ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਹਾਰਾ
ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਛਾਤ, ਮੰਦਰ ਬੰਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਭਾਤ, ਸੰਧਿਆ
ਸੰਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਰੂਹ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਕ, ਬੁਤਖਾਨੇ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ
ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਲ ਮੇਟੇ ਕੂੜ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਰਾਤੀ ਰੁਤੀ ਥਿਤ ਥਿਤੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ
ਰੰਗਾਈਆ ।

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਰਸਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਟੈਟ ਵਿਚ

ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਅਗੰਮੀ ਆਇਆ ਭਵਿਖ, ਭਵਿਸ਼ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਤਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਚ
ਰਿਹਾ ਕਿਤੇ ਨਾ ਦਿਸ, ਕੁੰਟ ਚਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਲੇਖ ਗਏ
ਲਿਖ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਧਰਮ ਈਮਾਨ ਦਾ ਮੁਰੀਦ ਦਿਸੇ ਕੋਈ
ਨਾ ਸਿਖ, ਸਿਖਿਆ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਕਿਸ ਕਿਸ, ਕਿਸਮਤਹੀਣ ਹੋਈ ਲੋਕਾਈਆ ।
ਸਤਿ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਗਏ ਰਿਸ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਖ ਸੁਣਾਵਾਂ ਜਿਸ, ਮੇਰੀ
ਸੁਣਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਭੇ ਸਾਹ ਰੋਵਾਂ ਫਿਸ, ਹੋਕਿਆਂ ਵਿਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੀ ਦੱਸਾਂ ਖੋਲ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਕੀ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ

ਵੇਖੇ ਕੇਤਨ ਕੇਤ, ਕੇਤਨ ਕੇਤੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਣ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪਾਇਆ ਕਿਸੇ ਨਾ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਕਹਿਣ ਕਿਛ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਅਗੰਮੜੇ ਦੇਸ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਲਕ ਬਣ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਨਾਉਂ ਧਰਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼, ਸ਼ਬਦੀ ਕਲਮੇ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਤ ਬਦਲੇ ਅਗੰਮਾ ਵੇਸ, ਅਵਲੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣਾ ਪੇਸ਼, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈਆਂ ਤੈਨੂੰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਚ ਚਾਰ ਕੰਟ ਹੋਣਾ ਦਰਵੇਸ਼, ਬਿਨ ਅਲਫੀਆਂ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਹੋਵੇ ਕਲੇਸ਼, ਕਲਕਾਤੀ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦਸ ਦਸਮੇਸ਼, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਝਗੜਾ ਮੇਟਣਾ ਮਲੇਸ਼, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਓਹ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੜਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਬਿਨ ਸਰਵਣਾਂ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਹਮ ਸਾਜਣ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਤ ਨਵਿਤਾ ਆਪਣਾ ਬਦਲੇ ਅਗੰਮਾ ਵੇਸ, ਭੇਖ ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਆਪ ਬਦਲਾਈਆ ।

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਰੀ ਸੰਮਤ ੯ ਹੰਸ ਰਾਜ ਦੇ ਟੈਟ ਵਿਖੇ

ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਈਆ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕਰਤਿਆ, ਕਰਤਾਰ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਆਇਆ ਪਰਤਿਆ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਇਆ ਉਪਰ ਧਰਤਿਆ, ਧਵਲ ਦਿਤੀ ਸੁਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਵੇ ਸ਼ਰਤਿਆ, ਸ਼ਰਾ ਦੇਣੀ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਸਵਾਮੀ ਸਾਚੇ ਅਰਸ਼ਿਆ, ਅਰਸ਼ੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਖ਼ਾਲਕ ਫਰਸ਼ਿਆ, ਫਰਸ਼ ਵੇਖਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇਣੀ ਹਰਸਿਆ, ਹਵਸ ਦੇਣੀ ਗੁਵਾਈਆ । ਤੂ ਦੇਵਣ ਵਾਲਾ ਦਰਸਿਆ, ਦੀਦ ਦੇਣੀ ਚਮਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਰਹਵਾਂ ਪਰਚਿਆ, ਪਰਾਚੀਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰੇ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦੁਆਲੇ ਮਠ ਚਰਚਿਆ, ਚਰਾਗਾਹਾਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਿਰਹੇ ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚ ਮਰਦੀਆਂ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨੇ ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਬਣਨਾ ਦਰਦੀਆ, ਦਰਦ ਲੈਣਾ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੇਰੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਵੇਖ ਲੈ ਅਰਜੀਆਂ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਰਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਦਾ ਆਪਣੀਆਂ ਕਰੋ ਮਰਜੀਆਂ, ਮਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੈਂ ਭਿਖਾਰਨ ਹੋਈ ਗਰਜੀਆ, ਗਰਜ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਵੇ ਅਸਚਰਜੀਆ, ਅਸਚਰਜ ਤੇਰੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਭ ਦੀਆਂ ਪੁਠੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਨਰਦੀਆਂ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾਂ ਦੇਣਾ ਢਾਹੀਆ । ਸ਼ਰਅ ਦੀਆਂ ਵੇਖਣੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਛਰੀ ਜਗਤ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਮਿੰਨਤਾਂ ਹਾੜੇ ਕਰਦੀਆਂ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ, ਦੂਸਰ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੬ ਪਰਕਾਸ਼ੇ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਤੌਲੀ ਤੌਲੀ, ਤਲਬਾ ਸਾਰਿਆਂ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਨਾਲ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧੌਲੀ, ਧਵਲ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਮੌਲੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਵੇਖਾਂ ਕਵਲੀ, ਕੌਲ ਇਕਰਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਦੁਨੀ ਦੁਨੀ ਵੇਖਾਂ ਬਬਲੀ, ਦੀਨ ਦੀਨਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਆਪ ਬਣ ਕੇ ਵੈਰਾਗਣ ਕਮਲੀ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਬੁੱਧੀ ਕਰਾਂ ਯਮਲੀ, ਯਾਦ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਦਿਆਂ ਭੁਲਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਜਾਣੇ ਕਾਹਨਾ ਸਵਲੀ, ਕਿਸ਼ਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਬਾਹੂ ਬਲ ਵੇਖਾਂ ਡੌਲੀ, ਸੂਰਬੀਰਾਂ ਦਿਆਂ ਹਿਲਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਗਬਲੀ, ਕੀ ਭੀਤਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੈਂ ਭੱਜੀ ਫਿਰਦੀ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੀ ਮਧ ਲਈ, ਰਸ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਪਿਆਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਸੱਦ ਲਈ, ਸਦਕੇ ਵਾਰੀ ਘੋਲ ਘੁੰਮਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਬੱਝ ਗਈ, ਬੰਧਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ। ਮੈਂ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਭੱਜ ਲਈ, ਨੱਸੀ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਹੱਦ ਲਈ, ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਲੱਭ ਲਈ, ਲਬਾਂ ਤੋਂ ਹੱਸ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਆਪਾ ਰਹੀ ਵਿਚਾਰ, ਵਿਚਰਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕਾਦਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਓਹ ਲਹਿਣੇ ਦੇਣੇ ਰਿਹਾ ਨਿਵਾਰ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਕਰਾਂ ਦੀਦਾਰ, ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ। ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਲੈ ਪੁੰਆਂਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ। ਭਰਮੇ ਭੁਲਿਆ ਨਾਰੀ ਨਾਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਬਣਿਆ ਆਹਾਰ, ਵਿਭਚਾਰ ਕਰੇ ਲੁਕਾਈਆ। ਤਨ ਮਮਤਾ ਪੈਜ ਸਿੰਗਾਰ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ ਸੁਹਾਈਆ। ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਵਿਗਸਾਂ ਪਾਵਾਂ ਸਾਰ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਉਂ ਜਾਪਦਾ ਇਹ ਖੇਲ ਦਿਉਹਾੜੀ ਦੇ ਕੇ ਚਾਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਉਧਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇਵੇ ਮੁਹੰਮਦ ਚਾਰ ਯਾਰ, ਉਮਤ ਉਮਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਉਧਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹੋਵੇ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ। ਉਧਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਰਹੇ ਪੁਕਾਰ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਉਧਰ ਧਰਨੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਹੌਲਾ ਕਰਦੇ ਭਾਰ, ਪਤਤ ਪਾਪੀਆਂ ਕਰ ਸਫਾਈਆ। ਉਧਰ ਕਲਜੁਗ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਮੇਟ ਦੇ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ। ਉਧਰ ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਮਾਤਲੋਕ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਉਧਰੋਂ ਧਰਮ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਸਤਿ ਦੀ ਕਰ ਬਹਾਰ, ਪਤ ਟਹਿਣੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ। ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਪੂੜੀ ਚਰਨਾਂ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਗਿਰਵਰ ਗਿਰਧਾਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਸੰਘਾਰੀ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਬਣਾਂ ਨਾਚਾਰ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਨੱਚਾਂ ਕੁੱਦਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਮੇਰਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸਾਝਾਂ ਯਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੀ ਹੋਏ ਬਹਾਰ, ਬਹਿਬਲ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ।

* * * * *

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮਨਵਾਲ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਥੋਂ ਸਾਰੇ ਮੰਗਦੇ ਮੰਗਾ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਕੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗਾ, ਕੀ ਕਰਤਾ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਫੇਰ ਘਰ ਘਰ ਚਾੜ੍ਹਾਂਗੀ ਰੰਗਾ, ਨਵ ਸਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਜਾਵਾਂ ਅਗੰਮ ਮਰਦੰਗਾ, ਤਾਲ ਆਪਣਾ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਫੜ ਉਠਾਵਾਂ ਭੁੱਖਾ ਨੰਗਾ, ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਾਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਸਭ ਨੂੰ ਲੱਗੇ ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਜਣਾਈਆ । ਨੈਣ ਉਠਾਵੇ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਗੋਦਾਵਰੀ ਗੰਗਾ, ਅੱਠ ਸੱਠ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਤੱਕਾਂ ਤਤ ਪੰਜਾ, ਪੰਚਾ ਸ਼ਬਦਾਂ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਵੇਖ ਖੇਲ ਅੱਖਰ ਬਵਿੰਜਾ, ਬਾਵਨ ਧਾਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾਲ ਸੰਦਾ, ਸੰਨਦ ਪਿਛਲੀ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਤੱਕਾਂ ਕੰਢਾ, ਕੰਢੀ ਬੈਠੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵੇਖਾਂ ਖੰਡਾ, ਖੜਗਾਂ ਬਾਹਰ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਤੱਕਾਂ ਪੰਡਾ, ਮੁਲ੍ਹਾਂ ਸ਼ੇਖਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਤੱਕਾਂ ਰੰਡਾ, ਬੇਵਾ ਦਿਸੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਫਰ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਲੰਬਾ, ਲੰਮਾਹ ਲੰਮਾਹ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਮੈਂ ਕੰਬਾ, ਬਰਬਰਾਹਟ ਵਿਚ ਦੁਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚੰਦਾ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਮਾਨਸ ਮਾਨਵ ਮਾਨੁਖ ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਗੰਦਾ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਬੰਦਗੀ ਵਾਲਾ ਵੇਖਾਂ ਬੰਦਾ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਗਤ ਤੱਕਦੀ ਧਾਰਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਪੌਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਾਵਾਂ ਸਾਰਾ, ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਧਿਆਈਆ । ਦੂਜਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਧਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਨੈਣੀ ਤੱਕ ਕੇ ਸਚਖੰਡ ਦੁਵਾਰਾ, ਬੰਕ ਦੁਵਾਰੀ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਬਿਨ ਅੱਖ ਸੈਨਤ ਦਿਆਂ ਲਗਾਈਆ । ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਨੈਣ ਉਜਿਆਰਾ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਪੜਦਾ ਜਗਤ ਉਠਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਵਖਾਵਾਂ ਰੋਦੀ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੁਵਾਰਾ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਵਿਕਾਰਾ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਵੱਜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਧੁੰਨਕਾਰਾ, ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਠੰਡਾ ਠਾਰਾ, ਬੂੰਦ ਸੁਵਾਤੀ ਕਵਲ ਨਾਭ ਨਾ ਕੋਇ ਉਲਟਾਈਆ । ਸਾਜਣ ਮੀਤ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲੇ ਨਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਪਣਿਆਂ ਸਿਖਾਂ ਮੁਰੀਦਾਂ ਮੁਰਸ਼ਦੋ ਦਿਓ ਸਹਾਰਾ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰੰਗਾਵਾਂ ਰੰਗ ਚਲੂਲ, ਅਨਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਦੱਸਾਂ ਅਸੂਲ, ਅਸਲ ਅਸਲ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਭੂਲ, ਭੁਲਿਆਂ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਖੁਦ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਣਾ ਮਾਕੂਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਾਲਕ ਸੁਵਾਮੀ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸਚ ਪੰਘੂੜਾ ਮੈਂ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਹੀ ਝੂਲ, ਝੂਲੇ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਓਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਮਸਤਕ ਲਾਵਾਂ ਪੂਲ, ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਓਹ ਲੇਖੇ ਲਹਿਣੇ ਜਾਣੇ ਸੰਕਰ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੈਮੂਲ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਵਿਚੋਂ ਵਰਤਾਈਆ ।

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਖੇਲੂ ਰਾਮ ਦੇ ਟੈਟ ਵਿਚ ਮਨਵਾਲ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਸਤਿਗੁਰ ਬਖਸ਼ੇ ਸਚ ਧਰਵਾਸ, ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਸਰਨਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਸੁਵਾਸ ਸੁਵਾਸ, ਪਵਣ ਪਵਣਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕਰੇ ਰਾਸ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਪੰਧ ਮੁਕਾ ਕੇ ਜ਼ਿਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰਾਂ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਰੱਖੇ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਘਰ ਮੰਡਲ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਰੱਖੇ ਪਾਸ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਵਾਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਸਚਖੰਡ ਬਖਸ਼ ਨਿਵਾਸ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਧਰਮ ਧਾਰ ਦੀ ਮੋਖ, ਮੁਕਤੀ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੰਤੋਖ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਨਾ ਹਰਖ ਨਾ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਮਾਨਵ ਮਾਨਸ ਮਾਨੁਖ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਚੁਗਦੇ ਚੋਗ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਰਸ ਚਖਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਆਯੂ ਸਾਰੇ ਭੋਗ, ਚਲਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਿਆਂ ਹੁੰਦਾ ਸੰਯੋਗ, ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਕੱਟੇ ਰੋਗ, ਚੁਰਾਸੀ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਵਾਰ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਮੌਜ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੂਜੀ ਕਰਨੀ ਪਏ ਨਾ ਖੋਜ, ਖੋਜੂ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਜੋਗ, ਜੁਗਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਦੇਦਾ ਰਹੇ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਵੱਡਿਆਂ ਛੋਟਿਆਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਏ ਤੁਹਾਡਾ ਬੋਝ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਸੋਚ, ਸਮਝ ਸਮਝ ਨਾਲ ਬਦਲਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਆਸ਼ਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਲੋਚ, ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਅਗੰਮੀ ਗੋਤ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਏਕਾ ਘਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ ।

*** ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਟੈਟ ਵਿਚ
ਮਨਵਾਲ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ ***

ਧਰਨੀ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਇਆ । ਮੈਂ ਨਿਮਾਣੀ ਸੁਣ ਪੁਕਾਰ, ਕੋਝੀ ਕਮਲੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਪਾ ਸਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਰੋਵਾਂ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਹੋਇਆ

ਪ੍ਰੰਘਾਧਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰ, ਧਰਮ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇ ਵਿਭਚਾਰ, ਕੁਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਲੋਕਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਪੁੰਨਕਾਰ, ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਠੰਡਾ ਠਾਰ, ਬੁੰਦ ਸੁਵਾਂਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਟਪਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤੇ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਹੋਏ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਹਰ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਲਜੁਗ ਸੁਣ ਪੁਕਾਰ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਉਤੋਂ ਲਾਹ ਦੇ ਭਾਰ, ਪਾਪਾਂ ਕਰ ਸਫਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਉਤਾਰ, ਨਿਰੰਤਰ ਅੰਤਰ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਬਖਸ਼ ਸੁਖਾਲ, ਰਹਿਬਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਹੋਈ ਬੇਹਾਲ, ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਯੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨੌਜੁਵਾਨ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁਕਰਮ ਮੇਟ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਰਮ ਸ਼ਰਮ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਂ ਰਾਮ, ਕਾਹਨ ਕਾਹਨਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਤੂੰ ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਪੀਰ ਅਗੰਮ ਅਮਾਮ, ਨਬੀਆਂ ਰਸੂਲਾਂ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰੀ ਚਲਣ ਹੁਕਮ ਰਜਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਧਰਤ ਧਵਲ ਮੈਂ ਨਿਮਾਣੀ ਧੌਲ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਸ਼ਰਮ ਸੈਤਾਨ, ਛੁਰੀ ਵੇਖ ਜਗਤ ਕਸਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਤੋੜ ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਣ, ਹੰਗਤਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਰੇ ਢੋਲਾ ਗਾਣ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲ ਮਿਲ ਕੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਵਾਮੀ ਇਕ ਮਨਾਣ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਦੇ ਆਪਣਾ ਦਾਨ, ਦਇਆਵਾਨ ਮੇਰੀ ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦੇਣੀ ਭਰਾਈਆ ।

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਟੈਟ ਵਿਖੇ ਮਨਵਾਲ ਕੈਂਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਨਾ ਕਰ ਪੁਕਾਰ, ਬਹਿਬਲ ਹੋ ਨਾ ਦੇ ਦੁਹਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਕਰਕੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਸੁਤਿਆਂ ਲਿਆ ਉਠਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਚਾੜ੍ਹ ਖੁਮਾਰ, ਮਸਤੀ ਦਿਤੀ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਖਸ਼ ਹੰਕਾਰ, ਹੰਗਤਾ ਸੰਗ ਰਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ਵਿਚਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਦੁਵਾਰ, ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਅੱਠ ਸੱਠ ਰੇਵਣ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਮੇਰਾ ਤੱਕ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਵਾਮੀ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਣਾ ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਪਾਵਾਂ ਸਾਰ, ਮਾਂਗਸਾਰਬੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਖਿਲੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ, ਮਹਿਕ ਮਮਤਾ ਵਾਲੀ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਵਿਭਚਾਰੀ ਕਰਕੇ ਪੁਰਖ ਨਾਰ, ਵੇਖਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਮਿਲਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇਆ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਗੁਰੂਆਂ ਦੱਸ ਆਪਣੀ ਤਕਰਾਰ, ਬਹਿਰਹਾਲ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਭ ਦਾ ਸਿਕਦਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਕੋਈ

ਨਾ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਚਲੇ ਬਾਹਰ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਪੀਰ ਜਾਹਰ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਖਰੀ ਗੁਫਤਾਰ, ਗੁਫਤ ਸ਼ਨੀਦ ਕਰਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਦੇ ਤਲਬਗਾਰ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਾਲੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ ।

ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਨਾ ਮਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕੂਕਾਂ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਨੂੰ ਫੂਕਾਂ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਵੇਖ ਲੈ ਵਿਚ ਪੰਜ ਭੂਤਾ, ਅਪ ਤੇਜ਼ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਅਕਾਸ਼ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਖਾਲੀ ਰਹਿਣ ਦਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕੂਚਾ, ਗਲੀ ਗਲੀ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜਗਿਆਸੂ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਚਾ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਪਿਆਰ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਤਾ ਰਹਿਣ ਦਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਦਾ, ਸੇਵਕ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਭਾਵਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਤੱਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਦਾ, ਸ਼ਰਅ ਵਾਲਿਆਂ ਦਿਆਂ ਟਕਰਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਦੇ ਨਾ ਮੁੜ੍ਹਗਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਬੇੜਾ ਸ਼ੌਹ ਦਰਿਆ ਰੁੜ੍ਹਗਾ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨਾਦ ਨਾਦੀ ਮੰਤਰ ਏਕ ਫੁਰੂਗਾ, ਫੁਰਨੇ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਟੈਟ ਵਿਚ ਮਨਵਾਲ ਕੈਂਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮੇਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨਾ, ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੌਜੁਵਾਨਾ, ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਣ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੀ ਦੇਣੀ ਪੈਜ ਰਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਨੌਜੁਵਾਨਾ, ਤੇਰੀ ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਨਿਗਹ ਮਾਰ ਲੈ ਵਿਚ ਜਹਾਨਾ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਦਾ ਧਰਮ ਨਾ ਰਿਹਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਸਚ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੰਦੇਸ਼ੇ ਦਿਤੇ ਸੀਤਾ ਰਾਮਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਾਹਨਾ ਆਖ ਜਣਾਈਆ । ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦਿਤੇ ਪੈਗਾਮਾ, ਸੰਦੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵਾ ਦੱਸਿਆ ਲੋਕਨਾਮਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਵੇਖੋ ਬੈਠੇ ਉਤੇ ਅਸਮਾਨਾ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਖ ਲੈ ਜਗਤ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਤੱਕ ਲੈ ਅਗੰਮੀ ਸ਼ਕਤ, ਨਿਰਭੈ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਵਕਤ ਦੁਹੇਲਾ ਵੇਖ ਲੈ ਬੂੰਦ ਰਕਤ, ਸਚ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਬੇਨੰਤੀ ਕਰਦੀ ਫਕਤ, ਫਿਕਰੇ ਢੇਲੇ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਿਗਰੇ ਲਖਤ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਧਰ ਤੱਕਾਂ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਦਿਸੇ ਹਸਦ, ਮੁਹੱਬਤ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਤੂੰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆ ਅਗੰਮੀ ਅਸਵ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਵਾਰਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਮੇਟ ਮੁਤਸਬ, ਮੁਤਲਾ ਕਰ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਗਜਬ, ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਵਿਚ ਰਹੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਪੈਣਾ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਮੇਰੀ

ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਕਰ ਦੇ ਮਦਦ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਤੱਕਾਂ ਤਸੱਦਦ,
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ,
ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਸਵਰਨ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮਨਵਾਲ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਇਕ ਅਰਦਾਸ, ਬੇਨੰਤੀ ਵਿਚ ਜਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸ਼,
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਸਚਖੰਡ ਦੁਵਾਰ ਨਿਵਾਸ, ਥਿਰ ਘਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸ਼ਰਨਾਈਆ ।
ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਤੇਰੀ ਰਾਸ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਤੂੰ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਅਥਿਨਾਸ਼,
ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਬੇਨੰਤੀ ਅੰਤਮ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਖਾਹਿਸ਼, ਖਾਲਸ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।
ਸਦ ਵਸੀਂ ਭਗਤਾਂ ਪਾਸ, ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪੂਰੀ ਕਰੀ
ਆਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਨਾਥਾਂ ਦੁਖੜੇ ਕਰੀ ਨਾਸ, ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਕਰੀ ਸਫਾਈਆ ।
ਆਤਮ ਜੋਤ ਬਖਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦੇਣਾ ਮਿਟਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਚੋ
ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਗੁਣਵੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਵੇਖੀਂ ਆਪਣੇ ਭਗਤ ਜਨ, ਬਣੀਂ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਵੀਂ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਤਨ, ਪੰਚਮ
ਪੰਚ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਦਰੋਂ ਫੇਰ ਕੇ ਮਣਕਾ ਮਨ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਦੇਈਂ ਮਿਟਾਈਆ । ਇਕ ਸਮਝਾ
ਆਪਣਾ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਦੇਣਾ ਉਠਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਧਰਮ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਦੇਣੀ
ਸਮਝਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਮੇਟ ਕੇ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ
ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਰੇ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਮੰਜ਼ਲ
ਦੱਸੀ ਚੜ੍ਹਨ, ਰਸਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਵਾਰੀ ਦੱਸੀ ਵੜਨ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ ।
ਮੇਰੇ ਸੁਵਾਮੀਆਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀਆਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਫੜੀਂ ਲੜਨ, ਪਲੂ ਆਪਣੇ ਗੰਢ ਪੁਵਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਲ
ਤੇਰੀ ਚਰਨ ਧੂੜ ਦਾ ਹੋਵੇ ਪਰਨ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਣਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰ
ਦਾਤਾ ਤਾਰਨ ਤਰਨ, ਤਾਰਨਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੇ ਹਰਿਜਨ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ
ਸੂਫੀ ਸੰਤ ਫਕੀਰ ਤੇਰੀ ਆਏ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਦੇਣੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਸਭ ਕਿਛ ਕਰਨੀ ਕਰਨ,
ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ
ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਫੜਾਈਂ ਲੜਨ,
ਪਲੂ ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲੈਣਾ ਬੰਧਾਈਆ ।

* ੨੮ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਟੈਟ ਵਿਖੇ

ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰਚਣਾ ਕਾਜ ਅਗੰਮਾ, ਅਗੰਮ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਭੇਦਾਂ ਭਰਿਆ ਹੋਵੇ ਮੇਰਾ
ਸਮਾਂ, ਸਮਝ ਬੁਧੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੋਂ ਨਵਾਂ, ਨਵ ਨੌ
ਚਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਹਵਾਂ, ਕਹਿ ਕਹਿ ਦੀਨ

ਦੁਨੀ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਸਜਣੇ ਮਿਤਰੇ ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਹੋਣਾ ਰਵਾਂ, ਰਵੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਗਿਆਸੂਓ ਤੁਹਾਡੀ ਮਨ ਦੀ ਸੇਜਾ ਸਵਾਂ, ਆਸਣ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਮੋਹ ਦੀ ਤਮਾ, ਨਾਤਾ ਕੂੜ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਮਮਤਾ ਜਗਾ ਕੇ ਸ਼ਮਾ, ਹੰਗਤਾ ਕਰਾਂ ਸਨਵਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਣਾ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਚੰਮਾਂ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਵਣ ਸੁਵਾਸੀ ਤੱਕਾਂ ਦਮਾਂ, ਦਾਮਨਗੀਰ ਹੋ ਕੇ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਚ ਗਮਾਂ, ਗਮਖਾਰ ਮਿਲਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਰਿਸ਼ਤਾ, ਜਗਤ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਨਿਸਚਾ, ਨਿਸਚੇ ਨਾਲ ਦਿਆਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋਵੇ ਨਾ ਦਿਸਦਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਪਿਆਰ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮਿਤਰ ਪਿਆਰੇ ਮਿਤ ਦਾ, ਮਿਤਰੇ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਖੇਲ ਤੱਕਣਾ ਮਨ ਠਗੋਰੀ ਚਿਤ ਦਾ, ਚੇਤਨ ਸੁਰਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਵੇਖਿਓ ਵਿਕਦਾ, ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ ਜਗਤ ਪੁਵਾਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਮਨ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦਾ, ਟਿੱਕੇ ਧੂੜੀ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਰਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਓਸ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਦਾ, ਜੋ ਚਤੁਰਭੁਜ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਹੋਣਾ ਮੇਰੀ ਰੁਤ ਦਾ, ਰੁਤੜੀ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰੇ ਸੁਤ ਦਾ, ਜੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੋਣਾ ਅਦਭੁਤ ਦਾ, ਪੰਜ ਭੂਤਕ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਹੋਵੇ ਮੇਰੀ ਰੁਤ ਦਾ, ਰੁਤੜੀ ਕਲਜੁਗ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਸਤੀਆਂ ਵਿਚ ਫਿਰਾਂ ਦੀਵਾਨੀ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ ਜੁਵਾਨੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਕੂੜ ਦੀ ਹੋਵੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਨਵ ਸਤ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੋਹ ਦੀ ਹੋਵੇ ਅਭਿਮਾਨੀ, ਮਮਤਾ ਕੂੜੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸੁਹੰਜਣਾ ਹੋਵੇ ਨਾਲੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਮੇਰੀ ਵਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਜਗਤ ਜੁਗਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਸਾਣੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਤੱਕਾਂ ਜੀਵ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਗੰਮੜਾ, ਅਨੋਖੀ ਵੱਖਰੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਧੋਲਾ ਦਮੜਾ, ਟਕਿਆ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਤਨ ਵਜੂਦ ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਨਾ ਦਿਸੇ ਚੰਮੜਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪਵਣ ਸੁਵਾਸ ਨਾ ਕੋਈ ਅੰਮੀ ਅੰਮੜਾ, ਗੋਦੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅੰਧੜਾ, ਨੇਤਰਹੀਣ ਨਾ ਕਦੇ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਭਾਗ ਦਿਸੇ ਨਾ ਮੰਦੜਾ, ਮੰਦਭਾਗਾਂ ਤੱਕਾਂ ਲੋਕਾਈਆ । ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ ਗਮੜਾ, ਚਿੰਤਾ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਵਿਚ ਜਗਤ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਸੁਹੰਜਣਾ ਹੋਵੇ ਵਕਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਸ਼ਰਤ, ਸ਼ਰਅ ਦੇ ਡੇਰੇ ਢਾਹੀਆ । ਮੇਰਾ ਸੁਵਾਮੀ ਮਿਲੇ ਮਾਲਕ ਅਰਸ਼, ਅਰਸ਼ੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਉਤੇ ਫਰਸ਼, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਨੌਜੁਵਾਨਾ ਕਰੇ ਤਰਸ, ਰਹਿਮਤ ਰਹੀਮ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਮੇਘ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਚ ਦੁਵਾਰੇ ਕਰਾਂ ਦਰਸ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗਾਂ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਲਪਣਾ ਵਿਚ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਦੇਵੇ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰਾ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਮੋਹ, ਸਤਿ ਸਚ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਲੋਅ, ਜੋ ਲੋਇਣ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਸਰਬ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਧਾਰ ਇਕ ਤੇ ਦੋ, ਦੂਆ ਏਕਾ ਮਿਲ ਦੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਚ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਛੋਹ, ਛੋਹਰ ਬਾਂਕੇ ਬਣ ਕੇ ਲੈਣੀ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰਾਂ ਧਰੋਹ, ਧਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਢੋਆ ਦੇਵਾਂ ਢੇ, ਵਸਤ ਅਗੰਮ ਅਗੰਮ ਵਖਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਏਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਵਾਮੀ ਸੋ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲ ਕੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਅਵਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋ, ਕੋਇਲ ਵਾਂਗ ਕੂਕ ਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰਿਓ ਕੋਈ ਨਾ ਫਿਕਰ, ਫਿਕਰਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਇਕੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਿਆਰਾ ਮਿਤਰ, ਮਿਤਰੇ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਮੈਂ ਆਈ ਨਿੱਕਲ, ਮੈਨੂੰ ਜਨਮੇ ਕੋਇ ਨਾ ਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਦੇਸ਼ ਇਤਲ, ਵਿਤਲ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਧਾਰ ਤੱਕਣੀ ਪਿੱਤਲ, ਕੰਚਨ ਗੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ । ਝੱਟ ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮਾਇਆ ਤੂੰ ਬੜੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਬਾਤਾਂ, ਆਪਣੇ ਵਤਨ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਉਠ ਤੱਕ ਲੈ ਅੰਧੇਰੀਆਂ ਰਾਤਾਂ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀਆਂ ਵੇਖ ਲੈ ਗਾਬਾਂ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਤੱਕ ਲੈ ਅਨਾਥ ਅਨਾਥਾਂ, ਦੀਨ ਦੀਨਾਂ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਮਸਤਕ ਤੱਕ ਲੈ ਮਾਥਾ, ਕੀ ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਲਹਿਣਾ ਵੇਖ ਲੈ ਹਾਥੇ ਹਾਥਾ, ਹਥੇਲੀਆਂ ਦੇਵੇ ਲੈ ਉਠਾਈਆ । ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜਿਥੇ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ ਹਾਟਾ, ਹਟਵਾਣਾ ਬਣਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨੀ ਤੇਰਾ ਚੀਬੜ ਪੁਰਾਣਾ ਫਾਟਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਛਲਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਵਿਚੋਂ ਵੇਖ ਲੈ ਆਪਣਾ ਘਾਟਾ, ਬਿਨ ਅੰਕੜਿਆਂ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਆਦਿ ਵਣਜਾਰਨ, ਵਣਜ ਸਤਿ ਸਚ ਕਰਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦਰ ਭਿਖਾਰਨ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਆਈ ਪੁਕਾਰਨ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਖੇਲ ਤੱਕ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਧਰਮ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਰੀ ਨਾਰਨ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਅਛਲ ਅਛੇਦਾ ਮੇਰਾ ਦੱਸਦੇ ਕਾਰਨ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਦਰ ਦਰ ਮੰਦਰਾਂ ਅੰਦਰ ਹੋਵਾਂ ਭੰਡਾਰਨ, ਵਸਤ ਜਗਤ ਵਾਲੀ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਤੂੰ ਸਾਹੋ ਭੂਪ ਬਿਨ ਰੰਗ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਰਾਜ ਰਾਜਨ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਕਿਸ ਬਿਪ ਸੁਵਾਰੇ ਕਾਜਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ ।

ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਨਾਲ ਚਾਓ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਗੀਤ ਗਾਵਾਂ ਵਾਹੋ ਵਾਹੋ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੱਕਾਂ ਵਾਂਗ ਕਾਓ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਬਿਨਾਂ ਭਗਤਾਂ ਹਿਰਦੇ ਵਸੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਨਾਉਂ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਿਲਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰਦੀ ਗਾਉਂ ਗਾਉਂ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਕੂਕ ਸੁਣਾਵਾਂ ਖੜੀ ਕਰ ਕੇ ਬਾਹੋਂ, ਬਾਹੂ ਬਲ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੋ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਨੀ ਕਾਇਨਾਤ ਲਾ ਜਾਣਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦਾਓ, ਭੇਤ ਅਭੇਦ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਅੰਤਮ ਸ਼ੌਹ ਦਰਿਆਓ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੇ ਬੇੜੇ ਦਏ ਰੁੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਆਦਿ ਕੀਤਾ ਪਸਾਓ, ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਥਾਈ ਥਾਈਆ । ਉਸ ਸੁਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਦਾ ਬਲ ਬਲ ਜਾਓ, ਬਲਹਾਰੀ ਬਲਹਾਰ ਆਪਣਾ ਕਰਾਈਆ । ਜੋ ਆਦਿ ਅੰਤ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਓ, ਜੋ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਏਕਾ ਏਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੋ, ਅਗੋਚਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ ।

* ੨੯ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਬਚਨੇ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਧਰਨੀ ਕਰੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪਤਤ ਪਾਵਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਲ ਬਾਵਨ, ਬਾਵਲ ਧਾਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇਆ ਰਾਮ ਰਾਵਣ, ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਕੰਸ ਮਿਟਾਇਆ ਬਣ ਕੇ ਸ਼ਾਮਨ, ਸ਼ਾਮ ਘਨਈਆ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਸੋ ਅੰਤਮ ਬਣ ਕੇ ਮੇਰਾ ਜਾਮਨ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਝਗੜਾ ਮੇਟਣਾ ਸ਼ਤਰੀ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਬ੍ਰਹਿਮਣ, ਬ੍ਰਹਮ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਉਹ ਮੇਰੀ ਵੇਖੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤਾਮਨ, ਖਾਹਿਸ਼ਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਕਰਾਂ ਚਰਨ ਧਿਆਨਨ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪਲੂ ਫੜਿਆ ਦਾਮਨ, ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਬੰਧਾਈਆ । ਸੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਨ, ਭਗਵਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨੇਤਰ ਦੇਵੇ ਚਾਨਣ, ਬਿਨ ਅੱਖੀਆਂ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰੰਗ ਮਾਨਣ, ਮਨਸਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਮਿਟੀ ਖ਼ਾਕ ਮਾਰੇ ਛਾਲਾਂ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਬਾਹਲਾ, ਬਹੁਤਾਂਤੀ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਹੋਇਆ ਕਾਹਲਾ, ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ, ਦੇਵਣਵਾਲਾ ਜਗਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣ ਰਖਵਾਲਾ, ਹੋਏ ਆਪ ਸਹਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੀ ਤਨ ਅੰਤਰ ਪਹਿਨਾ ਕੇ ਮਾਲਾ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਰਿਹਾ ਭਵਾਈਆ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੁਹਾ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਧਰਮ ਦੁਵਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਅਗੰਮ ਸੁਖਾਲਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗਾ ਲੈ, ਦੂਸਰ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।

ਤੇਰੀ ਲੇਖੇ ਲਾਵੇ ਘਾਲਾ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਦਾਗ ਰਹੇ ਮੂਲ ਨਾ ਕਾਲਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਮੰਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹਾਲਾ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਨਾਮ ਪਿਆ ਲੈ ਜਾਮ ਪਿਆਲਾ, ਸਾਕੀ ਬਣੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰਾ ਹੱਲ ਕਰੇ ਸੁਵਾਲਾ, ਇਛਿਆ ਆਸਾ ਤਮੰਨਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ ।

* ੨੯ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਬਲਵੰਤ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਂਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *
ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਭਗਤੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਆਂ ਵਧਾਈ, ਵਾਹਵਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਗੀਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਾ ਇਕੋ ਮਾਹੀ, ਸਦ ਮੁਹੱਬਤ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਬਣਿਆ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀ, ਮਿਲੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਇਕ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣ ਜਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਲੈਣਾ ਗਾਈ, ਸਚ ਨਾਮ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਜਗਤ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਲੇਖੇ ਲਾ ਕੇ ਬਰਸ ਦੇ ਸੌ ਢਾਈ, ਢਈਆ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਲ ਅਸਗਾਹੀ, ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਰਬ ਬਣਾ ਕੇ ਭੈਣਾਂ ਭਾਈ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਲਏ ਗਲ ਲਾਈਆ । ਤੁਸਾਂ ਵਸਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਰਹਿਣਾ ਵਸਦੇ, ਘਰ ਸਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਰਹਿਣਾ ਹੱਸਦੇ, ਮਨ ਮਮਤਾ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਢੋਲੇ ਗਾਉਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਜਸ ਦੇ, ਆਦਿ ਅਨਾਦੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਨਜ਼ਾਰੇ ਲੈਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਅੱਖ ਦੇ, ਦਰਸ਼ਨ ਲੋਚਨ ਨਾਲ ਪਾਈਆ । ਝਗੜੇ ਮੁਕਣ ਪੰਜ ਤਤ ਦੇ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਵਣਜਾਰੇ ਬਣਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਦੇ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਬੁੰਦ ਰਤ ਦੇ, ਰਕਤ ਦਾ ਝਗੜਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਖੇਲ ਤੱਕਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਤ ਦੇ, ਜੇ ਪਤ ਪਤਵੰਤਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਨਵ ਸਤ ਜਗਤ ਅਗਿਆਸੂ ਤੱਕਣੇ ਤਪਦੇ, ਹਿਰਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਧਰੇ ਡੱਸਣੀ ਸੱਪ ਦੇ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਡੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਰਾਓ ਰੰਕ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਨੱਠਦੇ, ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲੇ ਸੱਦ ਦੇ, ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਸਾਡੇ ਮੇਲੇ ਕਰ ਸਬੱਬ ਦੇ, ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆਂ ਲੈਣਾ ਮਿਲਾਈਆ । ਹਿਸਾਬ ਵੇਖ ਲੈ ਆਪਣੇ ਜਗ ਦੇ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਹੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅੰਗਿਆਰੇ ਅੱਗ ਦੇ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਪਿਆਲੇ ਮੂਧੇ ਹੋ ਗਏ ਮਧ ਦੇ, ਮਧੁਰ ਧੁੰਨ ਸੁਣਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਾਏ ਉਫ ਤੋਬਾ ਕੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਰੱਬ ਦੇ, ਰੱਬੇ ਆਲਮੀਨ ਕੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਰਾਹ ਲੱਭਣ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹਜ਼ ਦੇ, ਹੁਜ਼ਰੇ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੇ ਲੇਖੇ ਮੁਕਾ ਦੇ ਝੱਬ ਦੇ, ਯਦੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

* ੨੯ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਜਾਂਦੇ ਬੀਤ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਹਾਨਾ ਨੌਜੁਵਾਨਾ ਵੇਖਦੀ ਰਹੀ ਮੀਤ, ਮਿਤਰ ਪਿਆਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੀ ਤੱਕਦੀ ਰਹੀ ਰੀਤ, ਨਾਮ ਕਲਮਿਆਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਵੇਖਦੀ ਰਹੀ ਚੀਤ, ਚੇਤਨ ਹੋ ਕੇ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵਾਂ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਭਵਣ ਧਨੀ ਮਿਲਣ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬਾਹਰ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਰ ਕੇ ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ, ਪਾਵਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਤੇ ਮਾਰ ਕੇ ਲੀਕ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਕਰ ਆਪ ਤਸਦੀਕ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਅੰਦਰੋਂ ਮੇਟ ਕੇ ਅੰਧੇਰਾ ਤਾਰੀਕ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਦਏ ਚਮਕਾਈਆ । ਮਾਣ ਦੇਵੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਹਰਿਜਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਵਾਮੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਕ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਇਕ ਇਸ਼ਟ ਤੇ ਜਾਣਾ ਟਿਕ, ਟਿੱਕੇ ਮਸਤਕ ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਿਸ ਦੀ ਨੌਂ ਸੌਂ ਚੁਰਾਨਮੋਂ ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਰੱਖੀ ਸਿਕ, ਆਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੌ ਆ ਗਿਆ ਮੇਰਾ ਮਿਤ, ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਸੇ ਚਿਤ, ਠਗੋਰੀ ਮਨ ਦੀ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਬਣ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਿਤ, ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ । ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਨਿਤ, ਹੋਏ ਆਪ ਸਹਾਈਆ । ਤੁਸਾਂ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਲਿਆ ਜਿਤ, ਜਿੰਦਗੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮੇਲਾ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਵੀਆਂ, ਨਵ ਨਵ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲ ਵੇਖਣਾ ਅਵਤਾਰ ਚਵੀਆਂ, ਚਾਰ ਬੀਸ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਰਵੀ ਆਂ, ਜੋ ਰਵੀਦਾਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਲਹਿਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਬਵਿੰਜਾ ਕਵੀਆਂ, ਕਾਇਨਾਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਓਸ ਦੀ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਪਈਆਂ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੀਆਂ ਪਾੜੀਆਂ ਵਹੀਆਂ, ਲੇਖੇ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਘਰ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈਂ ਚਈਆ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੁਰ ਦਾ ਸਈਆ, ਸਾਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਦਲੇ ਰਵਈਆ, ਰਵਾਦਾਰ ਕੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲੋਕਮਾਤ ਉਜੜੇ ਫੇਰ ਵਸਈਆ, ਵਸੀਅਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ ।

* ੨੯ ਮੱਘਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੯ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜੰਮੂ *

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਫਿਰਦੇ, ਚਰਨ ਚਰਨ ਨਾਲ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਤਪਦੀ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਆਈ ਹਿਰਦੇ, ਹਰਿ ਜੂ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਵਿਛੁੰਨੇ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ਚਿਰ ਦੇ, ਮੇਲਾ ਹੋਇਆ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਗੀਤ ਗਾਈਏ ਓਸ ਪਿਰ ਦੇ, ਜੋ ਪੀਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਲੇਖੇ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ ਮਨਸਾ ਵਾਲੇ ਦਿਲ ਦੇ, ਦਲਿੰਦਰ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸੇ ਗੁੰਚੇ ਦੇ ਫੁਲ ਖਿਲਦੇ, ਖਲਕਤ ਵਿਚੋਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਅਗੰਮੀ ਤਿਲ ਦੇ, ਤਿਲਕਣ ਬਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਪੈਂਡੇ ਮੁੱਕ ਗਏ ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟੀ ਸਿਲ੍ਹ ਦੇ, ਸਿਲ੍ਹ ਪਾਹਿਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਬੇੜੇ ਸ਼ੋਹ ਦਰਿਆ ਕਦੇ ਨਾ ਠਿਲ੍ਹਦੇ, ਵਹਿਣਾ ਵਹਿਣ ਨਾ ਕੋਈ ਵਹਾਈਆ । ਹੁਣ ਵਕਤ ਵਕਤ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਢਿੱਲ ਦੇ, ਸਮਾਂ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡਾ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਵਸੇਰਾ, ਵਸਣ ਵਾਲਿਓ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਖੇਲ ਵੇਖਿਆ ਬਬੇਰਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਰਿਹਾ ਨਾ ਚੇਰਾ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਭ ਤੋਂ ਵਖਰਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ੇਰਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰਾ, ਅੰਧ ਅਗਿਆਨ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਤੇ ਕਰੇ ਮਿਹਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਮਾਰਿਆ ਫੇਰਾ, ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗਾਂ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਨੇਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੇੜਾ, ਗੇੜਾ ਗੇੜੇ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਚੁਕਾਵਣ ਵਾਲਾ ਝੇੜਾ, ਝਗੜਾ ਤੱਕੇ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬੇੜਾ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਖੇੜਾ, ਘਰ ਵਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ । ਦਰਸ ਕਰ ਗਿਆ ਜਿਹੜਾ ਜਿਹੜਾ, ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਰਕੇ ਹੱਕ ਨਿਬੇੜਾ, ਲਹਿਣੇ ਸਭ ਦੇ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡਾ ਅੱਜ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲਾ ਲਿਆਏ ਸੁਵੇਰਾ, ਸੁਬਾਹ ਅਲਲ ਸੁਬਹ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

* * * * *
* * * * *